KÖK

İNSANLIĞIN SAKLI TARİHİ

2. BASKI

HAMZA YARDIMCIOĞLU

WIZART
EDUTAINMENT

HAMZA YARDIMCIOĞLU

1977'de İstanbul'da doğdu. Anadolu Üniversitesinde iktisat eğitimi aldı. Dinler tarihi ve astronomi üzerine araştırmalar yürüttü. Bu konularda altı kitap ve birçok makale yazdı. İngilizceden Türkçeye üç kitap çevirdi. Türkçe, İngilizce ve Arapça bilmektedir. Yerli ve yabancı birçok medya kuruluşunda editör, metin yazarı, yapımcı ve sunucu olarak görev aldı. Hazırladığı ve yapımına katkıda bulunduğu belgeseller ve televizyon programları Discovery Channel, National Geographic, Al Jazeera, Tvnet, Cine5, Es Tv, TRT gibi birçok Televizyon kanalında izleyiciye ulaştı. Yardımcıoğlu aynı zamanda bir yamaç paraşütü pilotu ve müzisyendir. Blues/Rock müzik alanında vokalist ve gitarist olarak eserleri bulunmaktadır. Tv yapımcılığına ve yazarlığa devam etmektedir.

Yayınlanan kitapları:

- Kutsal Klon
- Sıfır Noktası
- Evrenin Resimli Tarihi
- Nuh'un Kuresi
- Köleler ve Efendiler
- Kök

KÖK

İNSANLIĞIN SAKLI TARİHİ

HAMZA YARDIMCIOĞLU

WIZART
EDUTAINMENT

© ONSEKİZ SANİYE YAPIM YAYIN REKLAM VE DANIŞMANLIK
HALKLA İLİŞKİLER TİC. A.Ş.
(WIZART EDUTAINMENT bir ONSEKİZ SANİYE YAPIM YAY. REKLAM VE
DANIŞMANLIK HALKLA İLİŞKİLER TİC. A.Ş. markasıdır.)
PARAPİSKOLOJİ 3 / 3

KÖK "İnsanlığın Saklı Tarihi"
Hamza Yardımcıoğlu

Her hakkı saklıdır. Bu eserin tamamı, bir kısmının ya da özeti dahil hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz. Elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhagi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayınlanması ve depolanması yasaktır.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertan Özyiğit
Grafik tasarım, uygulama ve kapak tasarım: WBR İstanbul Reklam Ajansı

2. Baskı: Şubat 2019
Yayıncı Sertifika No: 29907
ISBN 978-605-68573-1-7

© ONSEKİZ SANİYE YAPIM YAYIN REKLAM VE DANIŞMANLIK
HALKLA İLİŞKİLER TİC. A.Ş.
(WIZART EDUTAINMENT)
Büyükdere Caddesi Meydan Sokak Spring Giz Plaza Kat: 18
Maslak, İstanbul, Turkey
Tel: 0212 286 25 64 • Fax: 0212 286 25 64
info@wizartistanbul.com • www.wizartistanbul.com
www.wawturkey.com • www.18saniye.com

Dağıtım:
BÜYÜK DAĞITIM
Tel: 0212 286 25 64 • Fax: 0212 286 25 64
info@buyukdagitim.com • www.buyukdagitim.com

Baskı:
Deren Matbaacılık, Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti
Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No:9/Z Merkez Köyü
Merkez Bucağı Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0 212 875 48 86 - 87 Fax: 0 212 875 48 88

Matbaa Sertfika No: 34011

KÖK

İNSANLIĞIN SAKLI TARİHİ

HAMZA YARDIMCIOĞLU

WIZART
EDUTAINMENT

Sevgili okurlarımız,

İnsanlık tarihi... Bilinmezliklerin, sırların, mitlerin ve hiçbir zaman dinmeyecek bir merakın dünü bugünü... Antik toplumlarda karşımıza çıkan destansı hikayeler hepimizin bildiği üzere kaynağını göklerden alır. Bu noktada günümüze değin uzanan bu destansı anlatımlar şunu açıkça ortaya koyar; tüm toplumlar ortak bir hafızaya sahiptir.

Tüm hikayelerde değişmeyen kaynak göktür. Ya da kök mü demeliydik. Zira bu iki kelime deneyimli araştırmacı yazarımızın da dediği gibi deformasyona uğramış tek bir kelimeyi ifade eder. İnsanlık tarihinin kökenine indiğimizde karşımıza gökyüzünün çıkması da bu yüzden son derece doğaldır. Elinizdeki eser işte bu bilinmeyen tarihe doğru bir yolculuğa çıkarmak istiyor sizi. Değerli yazarımız Hamza Yardımcıoğlu, bu kitabıyla, insanlık tarihine dair saklı kalanları zihninizde aydınlatmanız için size bir ışık tutmayı amaçlıyor.

Köklere inin, ya da göklere çıkın. Ulaşacağınız nokta aynı olacaktır. Şimdi insanlığın başlangıç noktasına doğru bilinmeyenlerle dolu bir yolculuk için sayfaları çevirmeye başlayın.

İyi okumalar

Wizart Edutainment Genel Yayın Yönetmeni
15 Kasım 2018 İstanbul
Ertan ÖZYİĞİT

Belki inanılmaz ama insan beynini altüst eden ve sırlarla yüklü birçok yaratılış öyküsü var karşımızda. Bu yaratılış öyküleri bir şekilde din kitapların sayfalarını süsleyerek takipçilerini çözülmemiş sorularla baş başa bırakır. Yaratılışın duvarlarını inşa eden kozmik bir gücün varlığına inanmanın ötesine gidildiğinde insanı bekleyen bir bilinmezliğin varlığı her defasında düşüncenin hücrelerini meşgul etmektedir.

Tüm eski antik uygarlıkların dinsel metinlerine bakıldığında bir yaratıcıdan söz edilmektedir. Bu metinleri yazan katipler ya tanrılaştırılmış ya da tanrıların katipleri şeklinde sıfatlandırılmıştır.

İnsan beyninin koridorlarındaki sırları çözmeye çalışan düşünce gücü kendisiyle birlikte bilginin öte sınırlarını zorlayarak, bizlere açıkça kozmik güç tarafından bir yaratılışın var olduğunu hatırlatmaktadır. Düşünce sözcükleri arasında esen rüzgarın atmosfere çarptığı darbeler gibi bilincin varlığını matematiksel bir düzlemin içine koyarak sessizce sırların içinde bulunduğu girdapları ateş toplarıyla etkisiz hale getirmektedir. Tanrı katiplerinin o eski dönemlerde karanlığı renklendiren ifadeleri günümüzde dinsel metin haline dönüştürülerek ikona haline dönüştürülmüştür.

Yeryüzü coğrafyasında bu konuları kaleme alan yüzlerce konu ve yüzlerce yazarla karşılaşıyoruz. Tümü de din kitaplarında ya da dinsel metinlerde yazılan bir yaratılıştan söz etmektedirler. Hamza Yardımcıoğlu bu yazarlardan biridir. "*Kutsal Klon, Sıfır Noktası, Evren'in Resimli tarihi, Nuh'un Küresi, Köleler ve Efendiler*" adlı kitaplarıyla önemli bir yer edinen Hamza Yardımcıoğlu "Kök" adlı önemli bir eseri daha okura kazandırmaktadır. Kök adlı bu eserinde yaratılış ile ilgili ele alınan bazı ifadeleri yaptığı araştırmalarla karşılaştırmış ve bilincin odalarında daha yalın bir dil ile anlatarak ne olduğunu okura aktarmaktadır. Özellikle dinler arasında dönen yaratılış felsefelerindeki bazı hataları eleyerek onları yalın hale getirerek cennetten kovulduğu öne sürülen Adem ile Havva hikayesine de farklı bir bakış acısı getirerek Antropologların gözünden kaçmış olan bilgileri de yenilemektedir. Dinlerin sosyal yaşamdaki tahribatlarını sorgulayan Yardımcıoğlu ilginç sorgulamalarını her bölümde yenileyerek bilginin kapalı kapaklarını hafifçe aralayarak "*Bu sebeple din kitaplarını, alternatif tarih kitapları olarak da kabul edebiliriz. Müslümanların 'bu kitaplar tahrif edilmiştir', yani 'bozulmuştur' deyip, onları görmezden gelmesi tutarlı bir davranış*

mıdır? Öyleyse insan kimin yerine geçmiştir? İnsandan önce kimler yeryüzüne hakimdi? Bu kişiler farklı isimlerle ve betimlemelerle tarih sahnesinde karşımıza çıkıyor. Onlar İblis ve ordusu olabilir miydi?" şeklinde kitabın bölümleri arasında sorgulamaktadır.

İnsanın dinler yüzünden hiçbir zaman özgür yaşayamayacağı korkusunu da gizemli ifadeleriyle açıklamaya çalışarak kelimeler arasındaki sorgulamalarını yaratılış ve din ekseni etrafında yenilemektedir. Okurunu yeni bir bilgi nehrinde yüzmeye davet ederek insanın bu güne kadar hangi katmanlar arasında bocalandığını ve kendi kimliğini aramaya koyulabileceğini farklı imgelerle hatırlatmakta ve özellikle dinlerin hatalı bir şekilde yorumlanmasında yaşamı ne denli etkilediğini kısa ifadelerle belirtmekte. Kök adlı eseri raflarda yerini aldığı zaman inanıyorum ki okurun dikkatini daha aydın ve ışıklı bir yola çevirecektir.

İçinde bulunduğumuz teknolojik çağda, düşünce gücü hem kayıp kimlikleri ortaya çıkaracak ve hem de sorgulamalarla nereden geldiğimizi kanıtlayacak kaynaklara ulaşacaktır.

Ali Narçın
Araştırmacı-Yazar

İçindekiler

Giriş *13*

Bölüm 1
Göklerin Krallığı *17*

Tohum Hırsızı Lilith: *18*

Bölüm 3
Tanrılar ve Kadınlar *39*

Bölüm 4
Anak Oğulları & Anunakiler *43*

Bölüm 5
Nuh Tufanı *51*

Bölüm 6
Babil'de İki Melek *60*

Bölüm 7
Babil Kulesi ve Büyük Savaş *66*

Bölüm 8
Mahabharata Destanı: Tanrılar Savaşı *76*

Mahabharata'da Tufan *87*

Bölüm 9
Göbeklitepe'nin Gözcü Tanrıları *88*

Bölüm 10
Tanrısal Ülke Dilmun, Sedir Ormanı, Sidret'ül Münteha,
Cennet-i Mev'a, Şira Yıldız Sistemi *93*

Bölüm 11
Samuel'in Tanrı'yla Tanışması, Ahit Sandığı, Duvarcıların Sırrı 99

Bölüm 12
Hakimler Döneminden Krallar Dönemine 105

Tanrı'nın Krallığı 108

Bölüm 13
Tanrı'nın Tahtı ve Tahtın Yeryüzüne İnişi 115

Bölüm 14
Zamanın Anahtarı 123

Bölüm 15
Mağara Misyonu: Zaman Yolcuları, Yeşil Adam, Kral Arthur 131

Mağara Misyonu Başlıyor 133

Yeşil Adamın Hikayesi 138

Zülkarneyn Ayetleri ve Cernunnos bağlantısı 140

Ölümsüz Kral Arthur'un Mağaradaki Uykusu: 145

Bölüm 16
Kök Türkler ve Zülkarneyn 147

Türeyiş Destanı 149

Bozkurt (Börteçine) Destanı 149

Ergenekon destanı 150

Türk Mitolojisinde Altay Yaratılış Destanı 152

Bölüm 17
Tanrıların Dönüşü 157

Bölüm 18

Dinler Tarihindeki Kayıp Binyıllar 163

Atlantis'ten Mısır'a 166

"Elif Lam Ra", Güneş, El Ra 172

Kaynakça 177

Giriş

İnsanın yeryüzündeki macerasının başladığı günden beri "kutsal" kavramı hep hayatın içinde olmuştur. Bu bakımdan, dinin tarihi insanlığın da tarihidir aynı zamanda. Eski toplumların inançları doğru okunduğunda, bize satır aralarında o insanların yaşayışlarına dair birçok ipucu verir. Bu sebeple din kitaplarını, alternatif tarih kitapları olarak da kabul edebiliriz.

- Peki yüzlerce yıl uzunluğunda ömürleri olduğu söylenen insanlara;
- bazen "melekler" bazen de "tanrılar" olarak adlandırılan varlıkların, göklerden yeryüzüne inişine;
- efsanevi Babil şehrinin sokaklarında, insanlar arasında gezindiklerine;
- hatta daha da ötesi, insanlar ve tanrıların birleşerek "yarı tanrılar" denilen bir ara türü ortaya çıkardıklarına;
- gökyüzüne yapılan seyahatlere;
- zamanda yolculuk yapanlara;
- ve bize akıl almaz gibi görünen daha birçok olay ve kavrama

dair inançlarını nasıl okumalıyız?

Bütün bunlar sadece geçmiş insanların fantezileri miydi?

Uzak zaman ve mekanlarda yaşamış toplumların dini metinlerindeki ortak noktalar, bütün bu inanışların ortak bir kaynağa dayandığını gösteriyor.

Ve aynı inanışlar bugün dünyada yaşayan milyarlarca insan için hala bağlayıcıdır. Çünkü aktarılan bilgilerin yer aldığı ilahi kitaplara dayanan dinlere mensup insanlardır bunlar. Yahudiler, Hıristiyanlar, Müslümanlar... Hatta mitolojik metinlere inanan Okültistler...

Ama asıl soru bütün bu bilgilerin bir araya gelip, büyük bir resim oluşturduğunda, bizi hangi sonuca vardıracağıdır.

* * *

İnsanın yaratılması üzerine İblis'in muhalefetine karşılık Tanrı'nın ona verdiği cevaplardan biri Kuran'da şöyle aktarılır:

"Onlardan gücünün yettiğinin ayağını çağrınla kaydır. Atlıların ve yayalarınla onların üzerine yürü. Mallarda ve evlatlarda onlara ortak ol. Onlara vaatlerde bulun.' Halbuki şeytan onlara aldatmadan başka bir şey vaat etmez." (İsra, 64)

Burada belki de en dikkat çekici ifade, Şeytan'ın insana evlatlar konusunda ortak olmasıdır. Şeytan kelimesi Kuran'da bazen tekil, bazen de çoğul olarak, yani "şeyatin" (şeytanlar) şeklinde kullanılır. Yani "şeytan" bir özel isim değil, cins isimdir. Peki insandan önce yaratıldığı anlaşılan bu varlıklar ve insanların bir zamanlar bir arada yaşayıp, çeşitli münasebetlerde bulunduğuna dair başka ayetler var mıdır? Ve bu ayetlerde daha detaylı bilgiler, sade bir şekilde göz
14 önünde olduğu halde, görmezden gelinmiş veya yorumlar katılarak anlaşılmaz hale getirilmiş olabilir mi?

Peki Kuran'dan önceki kitaplar bu durum nasıl anlatıyor? Birçok kişi Eski Ahit ve Yeni Ahit'in tahrif edilmiş olduğuna inanır ve kayda değer görmez. Ama Kuran, kendisini defalarca kez "kendinden önceki kitapların doğrulayıcısı" yani Tevrat, Zebur ve İncil'in tasdik edicisi olarak tanımlıyor.[1] Hal böyleyken, Müslümanların "bu kitaplar tahrif edilmiştir", yani "bozulmuştur" deyip, onları görmezden gelmesi tutarlı bir davranış mıdır? Tabii ki isteyen, bu kitapların tahrif olduğuna inanabilir ama bu durum Kuran'la çelişmez mi? Acaba o kitapların kendisi değil de, kelimelerine yüklenen manalar değiştirilmiş olabilir miydi? Mesela Tevrat'ta (Tekvin bölümü, 6:4) şöyle bir ifade geçer:

"Tanrı oğullarının, insan kızlarıyla evlenip çocuk sahibi oldukları günlerde ve daha sonrasında yeryüzünde Nefiller vardı. Bunlar eski zamanlardan güçlü, ünlü kişilerdi." (Tevrat, Tekvin bölümü, 6:4)

Yukarıdaki cümlede "Tanrı oğulları" diye tercüme edilen kelime, İbranice metinde "beni Elohim" diye geçiyor. Yani Elohim'in oğulları. Öyleyse "Elohim" nedir? Bu kelime "eloha" kelimesinin çoğuludur. Yani çoğul bir kelimeyi

---

1 Al-i İmran, 3; Bakara, 41, 89, 91

"Tanrı" diye çevirmek doğru mudur? Çünkü Tevrat'a göre Rab tektir. Eğer "Tanrı" anlamına geliyorsa, çoğul kullanıldığı için neden "Tanrılar" diye çevrilmemiştir? Bu kelime, bu anlàmı sonradan mı kazanmıştır? Elohim kelimesi Tevrat'ta birçok kez geçer ve bu kelimenin çoğul olarak kullanılması, Batı teolojisinde, Tevrat üzerine yapılan tartışmaların başında gelen konulardan biridir. Tanrı hem tek, hem çoğul nasıl olabilir? Öyleyse açıkça anlaşılıyor ki burada bahsedilen kişiler "elohim" veya "tanrılar" diye anlaşılan bir grup varlığın oğullarıdır. Burada iki farklı türün, yani tanrıların oğullarının ve insanların kızlarının birleşmesi sonucu ortaya "Nefil" denilen melez bir ırkın çıkmasından bahsediliyor. Bu olayın gerçekleştiği yer dünyadır. Cennet'ten kovuluştan sonrası için anlatılan bir hikayedir bu. Ama garip bir şekilde Tevrat'ta Nefillerle ilgili anlatım burada kesilir. Ancak apokrif (yasaklanmış) bir İbrani metni olan Enok kitabında, onların kim olduğu yazılıdır.

Nefillerin kim olduğu anlaşıldığında düğüm çözülür. Enok kitabına göre "beni Elohim" yani "Tanrıların oğulları" düşmüş meleklerdir. Veya belki diğer bir deyişle kovulmuş şeytanlar... Nefiller "Tanrıların oğullarının" insanlardan olan çocuklarıdır. Adem'in oğlu Kabil de, kardeşi Habil'i öldürdükten sonra onların arasında gezer. Şimdi durum daha da anlam kazanmaya başlar.

İbrani mitlerine göre ise Adem'in iki karısı vardır. Bunlardan biri Lilith, diğeri de Havva'dır. Lilith bir ifrittir, Havva ise tıpkı Adem gibi bir insan. Elindeki yasak meyveyi insana ikram eden, yarı yılan şeklinde tasvir edilen Lilith, Adem ile Havva'nın cennetten kovuluş sebebi olarak gösterilir.

Diğer bir taraftan da eski dünya mitleri, Tanrıların, insan kadınlarına düşkünlükleri ve onlardan doğan çocuklarıyla ilgili anlatılan hikayelerle doludur. Bu çocuklarsa yarı Tanrılardır.

Eski insanlar için her şeyin kökeni gökyüzüydü. Türkçede kullandığımız "gök" kelimesinin kökü bile "kök" kelimesidir. Orhun kitabelerinde "kök" kelimesi "gökyüzü" anlamında kullanılır. 'Gök Tanrı'ya ise "Kök Tengri" denir. Hayatın kökeninin göklerde olduğuna inanılırdı.

Bütün dünya dinlerinin ve mitoslarının aynı hikayeyi farklı perspektiflerden anlatıyor olması bizi nasıl bir sonuca ulaştırabilir? Tarihin tozlu raflarındaki bilgileri eşeledikçe, karşımıza çıkacak olanlar daha da gariptir.

Bölüm 1
Göklerin Krallığı

Bütün dinlerin ve mitolojik efsanelerin ortak noktası, gökyüzünde bir yerde "Göklerin Krallığı", "Mülk'üs Semavat" veya "Kingdom of Heaven" gibi isimlerle anılan bir krallığa erişmek için iki zeki canlı türü arasında yapılan bir kadim savaştır. Göklerin Krallığı kavramı Kuran'da da birçok kez anılır. Arapçada "Mülk" kelimesi krallık veya devlet anlamına gelir. Allah ise "el Melik" yani kraldır. Bu krallığın yerine dair aktarılan bütün antik bilgiler Sirius yıldız sistemi içindeki bir gezegene işaret eder. Bahsedilen iki zeki canlı türünden biri insandır ve savaşın başlangıcı insanın yaratılışına dayanır. Eski Ahit'teki insanın yaratılış hikayesi, Cennet'ten kovuluştan sonrası hakkında oldukça detaylıdır ama öncesindeki olaylara dair çok fazla bilgi vermez. Kuran'da ise insanın yaratılışına ve dünyaya gönderilişinin öncesine dair çok ilginç bilgiler vardır.

Birincisi, Kuran insanın dünyaya "halife" olarak gönderileceğini söyler. "Halife" kelimesi "sonradan gelen" veya "bir kişinin yerine geçen" anlamına gelir. Bir şeyin halefi varsa, mutlaka selefi de olmalıdır. Yani "sonrası" olanın "öncesi" vardır. Öyleyse insan kimin yerine geçmiştir? İnsandan önce kimler yeryüzüne hakimdi? Bu kişiler farklı isimlerle ve betimlemelerle tarih sahnesinde karşımıza çıkıyor. Onlar İblis ve ordusu olabilir miydi?

Ve Rabbin meleklere: "Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım." demişti. "Orada fesat çıkaracak ve kan dökecek birisini mi kılacaksın? Biz seni, hamd ile tesbih ve seni takdis ediyoruz." dediler. "Muhakkak ki ben, sizin bilmediklerinizi bilirim." dedi. (Bakara, 30)

Yukarıdaki ayette "yaratmak" anlamına gelen "halaka" kelimesinin kullanılmaması, onun yerine "kılmak" veya "atamak" anlamına gelen "ceale" kelimesinin kullanılması dikkat çekicidir. Halbuki insanın yaratıldığını söyleyen bütün ayetlerde, doğal olarak "halaka" (yaratmak) fiili kullanılır. Ama burada durum

farklıdır. Çünkü insan yeryüzünde değil Cennet'te yaratılmıştır ve üstelik görünüşe göre bu diyalog gerçekleştiğinde insan zaten yaratılmıştı. Anlaşılıyor ki Allah ve melekler arasında geçtiği aktarılan bu diyalog, insanın Cennet'ten çıkarılma kararının verilmesinden sonra gerçekleşmişti. Peki insan neden Cennet'ten çıkarıldı? Eğer bunun sebebini anlayabilirsek, yaratılış destanlarının arkasında yatan mantığı ve bunun getirdiği büyük gizemleri çözebiliriz.

"Böylece şeytan, ona vesvese verdi. Dedi ki: "Ey Adem! Sana, ebedilik ağacını ve sona ermeyecek bir mülkü göstereyim mi?" Bunun üzerine ikisi de ondan yediler. O zaman ikisinin de çirkinlikleri birbirine göründü. Cennet yapraklarından örtmeye başladılar. Ve Adem Rabbine asi oldu, böylece şaşırdı." (Kuran, Ta-Ha suresi 120, 121)

Bize hep Adem ve Havva'nın "zina" suçu işledikleri için Cennet'ten kovuldukları anlatılmıştır. Ama burada aktarılan hikaye özelinde olaya bakınca, farklı bir durum anlatıldığı anlaşılıyor. Kuran meallerinin neredeyse tamamında, buradaki "ikisi" (lehuma) kelimesinin yanına parantez içinde "Adem ve Havva" isimlerinin eklendiğini görüyoruz. Ama orijinal Arapça metinde böyle bir bilgi yoktur. Adem'in karısının, farklı ayetlerde Cennet'ten kovulma eylemine bir şekilde dahil olduğundan bahsedilir. Ama burada anılan iki kişi Adem ve Lilith olabilir mi?

Ayetleri yorumsuz bir şekilde okuduğumuz zaman gördüğümüz şey, bize öğretilenden çok farklı gözükebilir. Adem'in karısını yukarıdaki bağlamın içine monte etmek ancak yorumlamayla mümkün olabilir ki klasik görüşü savunanların yaptığı budur. Üstelik öyle olduğunu kabul etsek bile ortaya çıkan yeni soruları cevaplamak pek mümkün görünmez.

Ademin karısı, ona eş olarak yaratılmıştı. Öyleyse onların cinsel birlikteliği neden yasak olsundu ki? "Zina" yasak cinsel ilişki anlamına gelir. Normalde eşler arasında bir yasak söz konu değildir. Üstelik yukarıda aktarılan ayette Allah'a asi olduğu söylenen kişi Adem'dir. Bu ayetleri öncesi ve sonrasını da ele alıp, yani bağlamı daha geniş tutarak inceleyince, başka çok şaşırtıcı bilgilerin ortaya çıktığını görebiliriz.

Tohum Hırsızı Lilith

Yahudi Talmud'una göre Adem'in iki karısı olmuştur. Bunlardan biri Lilith, diğeri Havva'dır. Lilith Şeytanların anasıdır. Talmud'daki efsaneye göre Lilith, Havva'dan önce yaratılmıştır. Lilith, Adem'le seks yaparken üstte olmak ister ama Adem buna hiç izin vermez. Bu yüzden Adem'i terk eder.

Kadının üstte, erkeğinse altta olma tartışması günümüzdeki feminizm akımına da ilham kaynağı olmuştur ve bu yüzden Lilith aynı zamanda ilk feminist olarak kabul edilir.

Lilith'in diğer bir adı da tohum hırsızıdır. Adem'i terk ettikten sonra her önüne gelenle birlikte olduğuna ve insan oğullarının spermlerini çaldığına inanılır. Kabala'nın en önemli kitaplarından olan Zohar kitabında ise Lilith yılan olarak geçer; insanı kandırıp Cennet'ten kovulmasını sağlayan yılan Lilith'tir. İnsanların spermlerini çalar ve onlarla kendini hamile bırakıp canavarlar doğurur. Paganizm'deki "kutsal fahişe" kültünün dayanağının da Lilith olması kuvvetle muhtemeldir. Lilith figürü Sümer'de İnanna adıyla ve Akad mitolojisinde İştar adıyla karşımıza çıkan fahişe bir Tanrıça'dır. Sümer tapınaklarındaki seks ayinleri İnanna kültüne dayanır. Aynı Tanrıça figürü Yunan'da Afrodit'tir. Afrodit isminden de anlaşılacağı üzere bir ifrit tanrıçadır. Roma'da ise Venüs olarak karşımıza çıkar. Aynı Tanrıçanın farklı kültürlerdeki isimleridir bunlar.

Yahudi mistisizmine göre Cennet'e giren yılan, Havva'yı kandırıp adetli iken Adem'le seks yapmasını sağlamıştır. Bu yorumun Yahudi inancındaki bir tutarsızlığı ortadan kaldırmak için yapıldığı açıktır çünkü Adem ve Havva eş oldukları için seks yapmaları yasak değildi. Tevrat'ta Tekvin'in birinci bölümü, bap 28'de Tanrı'nın Adem ve eşine "verimli olun, çoğalın" dediği aktarılır. Eğer Tanrı onların birleşip çoğalmasını istiyorsa, "cinsel birlikteliklerini neden yasaklasın" sorusu doğduğu için Yahudiler "yasak ilişki" kavramını anlamlı hale getirmek istemiş ve "adetliyken ilişki" olarak yorum yapmak zorunda kalmıştır. Cennet'ten kovuluşu da buna dayandırmıştır.

Kuran'da ise Şeytan'ın hem Adem'i hem de eşini kandırdığı yazılıdır. "Havva" adı Kuran'da geçmez. Kuran'da tüm insanlara seslenerek "Şeytan ebeveyninizi kandırıp Cennet'ten çıkardığı gibi sizi de kandırmasın" denir. Aşağıda aktarılan Kuran ayetleri ilk bakışta Adem ve Havva'nın cinsel birleşmesinin Cennet'ten kovuluş sebebi olduğunu düşündürebilir ama gerçekten öyle midir? İnceleyelim:

"*Ey Ademoğulları! Sizlere çirkin yerlerinizi gizleyip örtecek elbise ve süslenecek şeyler ve takva elbisesini indirdik. Bu daha hayırlıdır. İşte bu Allah'ın ayetlerindendir. Böylece onlar tezekkür ederler. Ey Ademoğulları! Şeytan, sizin ebeveyninizi, onların çirkinliklerinin görünmesi için elbiselerini soyarak, cennetten çıkardığı gibi sakın sizleri de fitneye düşürmesin. Muhakkak ki; o ve onun kabilesi, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Muhakkak ki biz şeytanları mümin olmayanlara dost kıldık.*" (Araf 27-28)

Ta-Ha suresinin 120 ve 121'inci ayetindeki anlatımdan farklı olarak, burada yasaklanan eyleme Adem'in eşinin de bir şekilde dahil olduğu anlaşılıyor. Peki ne şekilde? Bunu anlayabilir miyiz? Kuran gerçekten Adem ve Havva'nın cinsel birleşimini yasak mı kılmıştı? Bu sorunun cevabını aşağıdaki ayetler veriyor:

"*Sizi tek bir nefisten yaratan ve onunla sükun bulması için, ondan onun eşini kılan O'dur. Böylece, onu örtünce, hafif bir yük yüklendi. Artık onunla dolaştı. Ağırlaştığı zaman ikisinin Rabbi Allah'a (ikisi) dua ettiler: "Eğer bize bir salihlerden verirsen mutlaka şükredenlerden oluruz.*" (Araf, 189)

Yukarıdaki ayete göre Adem'in eşi, Adem sükun bulsun diye, yani onunla huzur bulup, tatmin olsun diye var edilmiştir. Ve böylece Adem ayetin deyimiyle onu örtüyor, veya sarılıyor; sonra da kadın yüklü hale geliyor, yani hamile kalıyor. Ayetin deyimiyle eşi, Adem sükun bulsun diye yaratılıyor ve ona veriliyor. Bu durum Tevrat'taki yaratılış anlatımını hatırlatıyor. Tanrı Adem'e ve eşine "verimli olun, çoğalın" diyordu. Hatta Yahudiler, klasik anlayışla çelişen bu durumu ortadan kaldırmak için Havva'nın adetliyken seks yaptığı yorumunu yapmak zorunda kalıyordu.

20 Öyleyse nasıl bir yasak ilişkiydi ki bu Cennet'ten kovulmaya sebebiyet veriyordu? Bütün sorularımızın cevaplarını, sözde Tanrıların veya düşmüş meleklerin insanlarla birleştikten sonra ortaya nasıl bir melez canlı türü çıkardığını görünce daha iyi anlayacağız. Onların dünyayı nasıl Cehennem'e çevirdiklerini, sırf onlar yüzünden Nuh tufanının gerçekleştirildiğini görünce konuyu daha net kavrayacağız. Üstelik bu anlatımlar sadece mitlojilerde ve Eski Ahit'te değil, Kuran'da da geçmektedir. Daha önce Kuran'dan alıntıladığımız "Şeytan'ın insanların çocuklarına ortak oluşu" meselesi farklı bir boyut kazanacak.

Tevrat'ta Tekvin'in ikinci ve üçüncü bölümlerinde anlatılan hikayeye göre ise Cennet'ten kovuluş şöyle olmuştur:

"*RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu. Ona, 'Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin' dedi, 'Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.' Sonra, 'Adem'in yalnız kalması iyi değil' dedi, 'Ona uygun bir yardımcı yaratacağım.' RAB Tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Adem'e getirdi. Adem her birine ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı. Adem bütün evcil ve yabanıl hayvanlara, gökte uçan kuşlara ad koydu. Ama kendisi için uygun bir yardımcı bulunmadı. RAB Tanrı Adem'e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Adem'den aldığı*

kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem'e getirdi. Adem, 'İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir' dedi, 'Ona Kadın denilecek, Çünkü o adamdan alındı.' Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı. RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu. Kadın, 'Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz' diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi." Yılan, 'Kesinlikle ölmezsiniz' dedi, 'Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.' Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. RAB Tanrı Adem'e, 'Neredesin?' diye seslendi. Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi. RAB Tanrı, 'Çıplak olduğunu sana kim söyledi?' diye sordu, 'Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?' Adem, 'Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim' diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, 'Nedir bu yaptığın?' diye sordu. Kadın, 'Yılan beni aldattı, o yüzden yedim' diye karşılık verdi. Bunun üzerine RAB Tanrı yılana, 'Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın" dedi, 'karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.' RAB Tanrı kadına, 'çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim' dedi, 'ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek." RAB Tanrı Adem'e, 'karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, 'Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.' Adem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi. RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi. Sonra, 'Adem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu' dedi, 'artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.' Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem'i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi."

Şeytan tarafından gönderdiğine inanılan yılan, kadını kandırıp yasak ağacın meyvesini yiyince Tanrı neden bu kadar sert bir tepki vermişti? Sadece bir meyve için mi? Metni yüzeysel olarak okuyunca bu soru cevapsız kalır. Adem ve karısı "iyi ile kötüyü/çirkinliği bilme ağacının meyvesinden" yiyince birbirlerini çıplak olarak görüyorlar. Kuran'dan yaptığımız alıntıda ise, Araf suresinin 27. ayetinde takva elbisesinden bahsedildikten sonra 28. ayette Şeytan'ın onları soyarak çirkin yerlerini görünür hale getirdiğini hatırlayalım. Ayrıca ayette "çirkin yer olarak" çevrilen kelime "sev'a" kelimesidir. Bu kelime "çirkinlik" veya "ayıp" demektir. "Sev'atikum" ifadesi "çirkinlikleriniz" anlamına gelir, aslında "çirkin yer" denmemiştir. "Takva" kelimesi, iyi ile kötüyü bilip, kötülükten sakınma anlamına gelir. Bu yüzden takva "Allah'ın varlığını bilmek ve ona göre davranmak" şeklinde yorumlanan bir kavramdır. "Takva elbisesi", "iyiyi ve kötüyü bilme ağacı", "çirkinliklerin görünür olması" gibi benzetmeler birlikte değerlendirilince, Kuran ve Tevrat arasındaki benzerlik dikkat çekicidir. Ama görünürde Tanrı'nın verdiği bu sert tepki hala cevapsızdır. Kuran Cennet'te çıplaklık olmadığını, insanların güzel elbiseler giydiğini söyler. Bu durum, takva elbisesinin kalkıp "çirkinliklerin" görünür olması, yani insanın içindeki kötülüğün ortaya çıkması şeklinde bir düşünceyi besliyor.

Kuran'a göre Cennet'ten kovuluş esnasında, belki daha da garip bir şey olur. Ta-Ha suresinin 123. ayetinde Allah, Şeytan'a ve Adem'e hitaben "Bir kısmınız bir kısmınıza düşman olarak, hepiniz inin oradan." der. Ayette hepiniz anlamına gelen "cemian" kelimesinin kullanılması, Cennet'ten kovulanların kalabalık bir grup olabileceğini düşündürür.

Tavrat ve Kuran, Adem'in eşinin kendisiyle beraber olup, çocuklar doğuracak biri olarak yaratıldığından bahsediyordu. Cennet'ten kovuluşa sebep olan şey ikisinin cinsel birlikteliğinden başka bir şey olmalıydı. Onların dünyaya inmesinden sonra yaşanan olaylar, belki Cennet'teki yasağın ne olduğunu daha net görmemizi sağlayabilir.

Tevrat'a göre Adem'in iki karısı olduğu anlaşılır çünkü onun karısının yaratılışı iki kere anılır ve bu iki yaratılış farklı zamanlarda gerçekleşir. Bir tanesi az önce yukarıda aktardığımız, Tekvin 2. bölümde görüldüğü gibidir. Yani Adem'e, anesteziyi andıran derin bir uyku verilir ve ameliyatla kaburgasından bir parça alınır. O parça ile karısı yaratılır. Diğer kadının yaratılışı ise daha önce, Adem'in yaratılışı ile birlikte gerçekleşir. Onun yaratılışı ise Tevrat'ın bir önceki bölümünde, yani Tekvin 1'de şu şekilde geçer:

"Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi..."

Bu sebeple Adem'in birinci karısı Lilith'in hikayesi Yahudi Talmud'unda, bu iki kadın hikayesini açıklamak için anlatılmıştır.

Kuran'da "Havva" ismi geçmez, hatta, Adem'in karısının ismi hiç anılmaz. Havva ismi Tevrat'ta geçer. Ve yorumlandığı üzere; Tevrat'ta göre Adem'in iki karısı vardır fakat sadece birinin adı anılır. O da "Havva"dır. Ve "Havva" kelimesinin etimolojisini incelediğimizde çok şaşırtıcı bir bilgiyle karşılaşırız. Bu, Yahudi Filistin Arami dilinde "yılan" anlamına gelen bir kelimedir. Şimdi durum çok garip bir hal almaya başladı... Bu dil M.Ö. 1200 ile M.Ö.150 arasında, Filistin bölgesinde Yahudiler tarafından kullanılmıştır. Dünyada birçok dilde "Ava", "Eva", "Eve", "Chava", "Havva" gibi çeşitli telaffuzlarla anılan "Havva" ismi "yılan" anlamına geliyor. Öyleyse Lilith ve Havva aynı kişi olabilir mi? Yani Adem ve eşini kandırmak için İblis tarafından gönderildiğine inanılan "yılan"?

Kuran'da, Cennet'ten kovuluşa sebep olan fiilin gerçekleştiği sahnenin anlatıldığı Ta-Ha suresinin kısa bir bölümünü yukarıda alıntılamıştık. Şimdi o bölümü, bağlamını biraz daha geniş tutarak inceleyelim ve ortaya nasıl garip soruların çıktığına bakalım:

"Hani biz meleklere 'Adem'e secde edin!' demiştik. Onlar hemen secde ettiler; Yalnız İblis hariç. O diretti. Biz de şöyle dedik: 'Ey Adem! Şüphesiz bu, sen ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra mutsuz olursun. Şüphesiz senin için orada aç kalmak, çıplak kalmak yoktur. Orada ne susuzluk çekersin, ne de pişersin.' Sonra şeytan, ona vesvese verdi. Dedi ki: 'Ey Adem! Sana, ebedilik ağacını ve sona ermeyecek bir mülkü göstereyim mi?' Bunun üzerine ikisi de ondan yediler. O zaman ikisinin de çirkinlikleri birbirine göründü. Cennet yapraklarından örtmeye başladılar. Ve Adem Rabbine asi oldu, böylece şaşırdı. Sonra Rabbi, onu seçti. Böylece onun tövbesini kabul etti ve onu hidayete erdirdi. Dedi ki: 'İkiniz oradan inin! Hepiniz, birbirinize düşman olarak. Bundan sonra benden size mutlaka hidayet gelecek. O zaman kim hidayetime tabi olursa artık o ne sapar ne de sıkıntı çeker." (Ta-Ha 116-122)

Yukarıdaki pasajda İblis'in bir zamanlar "melek" statüsüne sahip olduğu anlaşılıyor. Ama aynı zamanda, Kehf suresinin 50. ayetinde "İblis cinlerdendi" deniyor. Öyleyse Kuran'a göre "melek" ifadesinin bir varlık türünü değil, bir statüyü ifade ettiğini anlayabilir miyiz?

Devamında bir şeytanın Adem'i kandırıp Cennet'ten kovulmak için suça teşvik ettiğinden bahsediliyor. Bu şeytan İblis miydi, yoksa onun görevlendirip

Adem'i kandırması için gönderdiği ve "yılan" diye isimlendirilen edilen başka bir şeytan mıydı?

Eğer klasik görüşün savunduğu gibi "zina" suçu Adem ve eşi tarafından işlendiyse -ki öyle olsa bu zina olmazdı- neden Allah "sadece Adem'in 'asi' olduğunu, sonra pişman olduğunu ve ardından onu affettiğini" açıklıyor?

Yukarıdaki ayetlerde bu suçu sadece Adem işlemiş gibi anlatılıyor. Adem'in eşinin Cennet'ten kovuluşu gerektiren bu eyleme fiili olarak dahil olmadığı anlaşılıyor. Fakat belki Adem'in eşinin, kocasının bu suçu işlemesine rıza göstererek, kabahat etmiş olabileceği düşünülebilir. Çünkü yine Kuran'a göre şeytan hem Adem'i hem de eşini kandırmıştır. Bu sebepten, işlenecek suçu bildiği halde onlara engel olmadığı için kocasıyla birlikte sorumlu tutulmuş olabilir.

Sorulara devam edelim...

Yukarıdaki ayetlerde Cennet'te çıplaklık olmadığı söyleniyor. Öyleyse Adem ve şeytan neden Cennet yapraklarıyla kendilerini örtmeye çalışsınlar? Zaten elbiseleri yok muydu? Burada "Cennet yaprakları" diye tercüme edilen ifade, Arapça metinde "varak el cenneh" olarak geçer. "Varak" kelimesi yaprak, sayfa, belge gibi anlamlara gelir. Bu kelimenin çoğulu "evrak"tır. Bu, Türkçede kullandığımız, belgeler anlamına gelen "evrak" ile aynı kelimedir. Hatta Kehf suresinin 19. ayetinde de aynı kelime, mağaraya saklanan gençlerin yiyecek satın almak için kullandığı bir "kağıt para" anlamında karşımıza çıkar. Bu ayetin meallerinde, genelde "gümüş para" diye tercüme edilir ama bu tercüme yanlıştır ve gümüşle hiçbir ilgisi yoktur. Ayette geçen kelime "varak"tır. Yani varak resmi bir evrakı ifade eder. Öyleyse Adem ve şeytan neyi ve ne şekilde gizlemeye çalışıyorlardı?

Kuran, Cennet'te onların zaten elbiseleri olduğunu, vurgulayarak ve farklı ayetlerde tekrar tekrar söylüyorken, bu evrakları, "cinsel organları örten sözde çamaşırları" olarak anlamlandırmaya devam edebilir miyiz?

Cennet'in "mülk'üs semavat" yani "göklerin devleti/krallığı" olarak Kuran'da anıldığından bahsetmiştik. Yukarıdaki ayetlerde Şeytan, Adem'e Tanrı'nın mülkünde olduğu halde alternatif bir "mülk" vaat ediyordu. Kuran'da "mülk" kelimesi, geçtiği bütün ayetlerde "devlet" anlamında kullanılmıştır. Şeytanın, "Tanrı'nın krallığı yerine Adem'in krallığı" teklifi ile insanı kandırmayı başardığını görüyoruz. Zaten Cennet'te yaşayan birine İblis başka ne vaat edebilirdi ki? Ama sonuç hüsran oluyor ve her ne suç işledilerse, bunu devletin evrakları ile çaresizce gizlemeye çalışıyorlar. Suçları ortaya çıkınca da Tanrı'nın krallığından kovuluyorlar.

Ve incelediğimiz bu pasajla ilgili son olarak;

Adem'in Rabbine asi olduğu ve ardından pişmanlık duyduğu, sonra da Adem'in affedildiği söyleniyor ama onun eşi bu bağlam içinde yer almıyor. Neden eşinin asi olduğu söylenmiyor? Devamında da Tanrı, Adem ile şeytana hitaben:

"İkiniz oradan inin! Hepiniz, birbirinize düşman olarak." diyor

Eğer Tanrı'ya isyana Adem'in eşi de katıldıysa, neden sadece Adem'in isyanından ve sadece Adem'in affedilişinden bahsedilsin? Ve kovuluş esnasında "hepiniz birbirinize düşman olarak inin" denmesi, bu kovuluşta kalabalık bir grubun Cennet'ten çıkışı anlamına gelmez mi? Bu grup kimlerden oluşuyordu?

Buraya kadar sorduğumuz soruların cevapları, din kitaplarında sunulan alternatif insanlık tarihi anlatımına ışık tutabilecek ezber bozucu bilgiler içerir. Parçalar birleştiğinde, reddedilmesi kolay olmayan net bir resim ortaya çıkar. Ve bu resim sadece geçmişi açıklamakla kalmaz, geleceğe de ışık tutar.

Yahudilikteki Rabinik metinlere göre, yani geleneksel din adamlarının kabul ettiği metinlere göre Cennet yeryüzündedir. Ama apokrif metinlere, yani yasaklanmış metinlere göre gökyüzünden yeryüzüne bir iniş söz konusudur. Bu aynı hikaye tarih boyunca tüm toplumların mitoslarında kendine yer bulmuştur.

Kuran'da İblis'in Allah'a muhalefette ısrar etmesi, Adem'in yaratılışı yüzünden değil, Adem'in yeryüzüne halife tayin edilmesi sebebiyle olabilir miydi? Halife'nin anlamını girişte açıklamış ve insanın kimin yerine geçeceğini sormuştuk. Bu açıdan bakınca İblis'in tavrı daha fazla anlam kazanır. Böylece bizi iki türün arasındaki ezeli düşmanlığın sebebini anlamaya bir adım daha yaklaştırır.

Kuran'ın tasdik ettiği Tevrat'ın en gizemli konusu, "elohim" denilen varlıkların oğulları ile insan kızlarının birleşmesi ve nefil denilen melez bir türün ortaya çıkmasıdır. Kadim dünyanın tüm mitoslarında karşımıza çıkan bu hikaye, Tevrat'ta çok kısa anlatılır fakat yasaklanmış bir İbrani metni olan Enok Kitabı hikayenin devamını anlatır ve bütün sırrı ifşa eder. Bu kitabın yasaklanmasının sebebi, birazdan göreceğimiz gibi içindeki bilgilerle klasik Yahudilik anlayışını yıkıp yerle bir ediyor olmasıdır. Adem'in iki oğlundan biri olan Kabil'in soy ağacına dair bilgiler ve diğer dinlerin kitaplarında bunu tasdik eden işaretlerin bulunması, tüm dünya dinlerinin gelenekçi mensuplarını sarsacak niteliktedir.

Bölüm 2
Yasaklanan Sırlı Kitap: Enok

Yahudilerin kutsal kitabının adı Tanah'dır. Bu kitabın ilk beş bölümü (Yaratılış, Mısır'dan Çıkış, Levililer, Çölde Sayım, Yasa'nın Tekrarı) Tevrat'tır. Zebur (Mezmurlar) da Tanah'ın içindedir. Tanah bunun dışında diğer peygamber kitaplarını ve bazı tarihsel metinleri içerir. Hıristiyanlar Tanah'a "Eski Ahit", kendi kitaplarına da "Yeni Ahit" derler. Yahudiler Yeni Ahit'i kabul etmedikleri için kendi kitapları olan Tanah'ı "Eski Ahit" diye tanımlamazlar. Çünkü "yenisi olmayan bir ahitin eskisi de olmaz" derler. Hıristiyanlar hem Eski Ahit'i hem de Yeni Ahit'i bir araya getirip, tek bir kitap olarak kullanırlar. Bu kitaba da "Kitab-ı Mukaddes" veya "Bible" derler. Dört İncil (Gospel) denilen Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın metinleri Yeni Ahit'in sadece ilk dört bölümüdür[1].

Eski Ahit'te peygamber kitapları yer alırken, Enok kitabının Eski Ahit'in içine dahil edilmemiş olması garip ve açıklanamaz bir durumdur. Enok, Kuran'da İdris adıyla geçen peygamberin Tevrat'taki ismidir. O Nuh peygamberin büyük dedesidir. Ona izafe edilen Enok Kitabı otantik bir metin olmasına rağmen Eski Ahit'in dışında tutulmuştur. Üstelik sadece dışlanmakla kalmamış, apokrif ilan edilmiş, yani yasaklanmıştır. Çünkü içindeki bilgiler dogmatik gelenekçi din anlayışını alt üst edecek cinstendir.

---

1 İslam dünyasında "İncil" kavramıyla ilgili çok yaygın bir yanlış bilgi vardır. Bu durum "Gospel" kelimesinin yanlış tercümesinden kaynaklanır. Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın yazdığı kitaplara "Gospel" denir; bunlar Kuran'da bahsedilen İncil değildir, tamamen farklı kitaplardır. Bunlar Havarilerin gözünden İsa anlatımlarıdır. Ama Kuran'da İsa peygambere verilen kitaba İncil denmiştir; bu başka bir kitaptır ve Yeni Ahit'in içinde yoktur. İlerleyen bölümlerde "İncil" kelimesini kullanırken, literatüre geçtiği şekliyle, Yeni Ahit'in içindeki Gospel metinlerine atfen bu kelimeyi kullanmaya devam edeceğiz.

1773 yılında İskoçyalı bir araştırmacı olan James Bruce, Etiyopya'daki bir manastırda üç kopya halinde muhafaza edilen Enok kitabını buldu ve bu kitap 1821 yılında İbranice profesörü Richard Laurence tarafından İngilizceye çevrildi. Bu kitabın 18. yüzyılda yazılmış bir kitap değil, binlerce yıl öncesinden kalma bir metin olduğu ise 1947 yılında yapılan bir başka keşif sayesinde kanıtlandı.

1947 yılında Filistin'in Batı Şeria bölgesinde, Ölü Deniz kıyısındaki Kumran'da, Muhammed Ed Dib adında bir Bedevi çoban, hayvanlarını otlatıyordu. Keçilerinden biri kayboldu ve onu aramaya koyuldu. Yakınlarda bir mağara olduğunu gördü ve keçinin içeri girmiş olabileceğini düşünerek karanlık mağaranın girişinde durup, içeriye doğru bir taş attı. Keçinin böylece kaçıp, dışarı çıkacağını düşünüyordu. Taşı attıktan sonra kırılan bir çömlek sesi duydu. Ama ortada keçi yoktu. Kırılan şeyin ne olduğunu merak ederek içeri girdi. Mağarada birçok testi vardı ve içleri parşömen tomarlarıyla doluydu. Bunlar tarihi el yazması metinlerdi. İlk başta bunların ne olduğunu anlamadı ve bir kısmını alıp köyüne götürdü. Daha sonra Kudüs'teki bir antikacıya götürüp ucuz bir fiyata sattı. Daha sonra bu metinler, değerleri anlaşılıp akademik çalışmalara konu olunca Kumran bölgesindeki diğer mağaralarda da arkeolojik araştırmalar başlatıldı ve bu türden metinler içeren toplam 12 mağara ve çok sayıda el yazması bulundu. Bu buluş tüm dünyadaki akademi çevrelerinde deprem etkisi yarattı. Bu metinler M.Ö. 3. Yüzyıl ve M.S. 1. Yüzyıl arasındaki dönemlere tarihlenen İbrani metinleriydi. Karbon testi uygulanarak tarihleri belirlendi. Bu bölgede yaşamış Eseniler adı verilen bir Yahudi grubun yazdığı metinlerdi bunlar. Bir kısmı onların günlük hayatlarına dair bilgiler içeriyor ama büyük bölümü Yahudi dini metinlerinden oluşuyordu. Bugün Kumran yazmaları veya Ölü Deniz yazmaları olarak bilinen bu metinler 1953 yılında Rockefeller Müzesi olarak da anılan Filistin Arkeoloji Müzesinde yerini aldı.

Burada bizim konumuzu ilgilendiren, Enok kitabının da bu metinler arasında bulunmuş olmasıdır. Yani bu kitap, en az bugünkü Tanah metinleri kadar eskidir ve erken dönem Yahudilerinin dini literatürüne dahildir. Dolayısıyla bu, otantik bir kitaptır. Öyleyse dinen yasaklanması bir yana, Tanah metinlerinin içine dahil edilmesi gerekmektedir. Ama bu hiçbir zaman gerçek olmadı.

Enok'a, yani İdris peygambere izafe edilen bu kitabın, ilk olarak kimin tarafın kaleme alındığı bir yana, içindeki bilgiler diğer dinlerin kitaplarıyla da uyum içindeyken, aynı zamanda bir bilim kurgu romanını andırır. Uzaydan gelen zeki ve sinsi varlıkların dünyadaki maceralarıyla başlar. Kitap, Tevrat'ın yarım bıraktığı, tanrıların oğulları ve insanların kızlarının birleşmesinden do-

ğan Nefiller hikayesini detaylıca anlatır. Bu "tanrılar" kimdi ve onlarla ilişkili olan hangi bilgi Yahudi din adamlarını bu kadar korkutmuştu? Bu metinler dikkatli bir gözle incelenip, parçalar birleştirilince soruların cevabı net bir şekilde ortaya çıkar...

"İnsanoğulları çoğalınca, güzel ve alımlı kızları oldu. Melekler, göklerin çocukları onları görüp onlara karşı şehvet duydular.

Birbirlerine dediler ki: 'Gelin insanların arasından kendimize eşler seçelim.'

Sonra liderleri Samyaza onlara dedi ki: 'Bunu gerçekten yapmayı kabul etmeyeceğinizden ve büyük bir günahın cezasını tek başıma çekmek zorunda kalacağımdan korkuyorum.'

Onlar da ona dedi ki: 'Yemin edelim, ne olursa olsun bu plandan vazgeçmeyeceğimize dair karşılıklı olarak.'

Sonra hep birlikte yemin ettiler ve planı uygulayacaklarına dair söz verdiler. Toplam iki yüz kişi, Yeret'in zamanında Hermon dağının zirvesine indiler. O dağa 'Hermon' denmişti çünkü bu iş için birbirlerine yemin etmiş, vazgeçmemek üzere lanet okumuşlardı.

Liderlerinin isimleri şöyleydi: Samyaza, Araklba, Rameel, Kokablel, Tamlel, Ramlel, Danel, Ezekeel, Barakiyal, Asael, Armarel, Batarel, Ananel, Zakiel, Samsapeel, Satarel, Turel, Yomyael, Sairel. İki yüz meleğin lideri bunlardı. Onlarla birlikte olan diğer tüm meleklerle birlikte kendilerine eşler aldılar. Her biri kendine bir eş seçti ve onlarla birlikte kendilerini kirletmeye başladılar. Onlara büyüler öğrettiler. Onları bitkiler konusunda ustalaştırmak için kök kesmeyi öğrettiler. Sonra kadınlar hamile kaldı ve boyları 135 metre olan devler doğurdu. Sonunda insanlar onları besleyemeyecek hale gelene kadar, bu devler insanların ürettiği her şeyi tüketti. Ve devler yemek için insanlara döndü ve onları yediler. Kuşlara, yabani hayvanlara, sürüngenlere, balıklara karşı günah işlemeye ve sonra birbirlerinin vücutlarını yemeye başladılar. Ve dünya bu vicdansızlardan şikayetçi oldu." (Enok kitabı, 7. Bölüm)

Yukarıda alıntıladığımız pasajda adı geçen melekler, Batı literatüründe "Düşmüş Melekler", İslam literatüründe ise "Kovulmuş Şeytanlar" olarak geçer. Görünüşe göre bunlar Kuran'da bahsedilen Şeytanlar kabilesidir. Metinde "devler" olarak tercüme edilen Nefilim ise "şeytanlar" denilen bu varlıklarla insanların ortak çocuklarıdır. Kuran'ın da şeytan ve insanın ortak çocuklarına dikkat çektiğinden daha önce bahsetmiştik.

Düşmüş melekler insanlara teknolojiyi, medeniyeti ve birçok gizli bilgiyi öğretir. Adeta göksel bilginin ışığını dünyaya getirirler. Enok kitabına göre bu işleri perde arkasından sinsice örgütleyen aktör Azazil adında günahkar bir melektir. Ama tüm bu olağanüstü ilerlemeler kaydedilirken, düşmüş melekler dünyayı Cehennem'e çevirmeyi de ihmal etmezler. Enok kitabının devamında Tanrı'nın sadık melekleri olan Mikail, Cebrail, Rafael, Suryal ve Uriel'in göklerden bakıp, dünyanın içler acısı halini gördüğünden ve bu duruma müdahale etmesi için Tanrı'nın huzuruna çıktıklarından bahsedilir.

"Sonra En Yüce Olan konuştu. Arsayalalyur'u Lamek oğluna yolladı. Dedi ki: 'Git ona, benim adıma de ki: 'Kendini sakla!' Ve ona gelen sonu göster. Çünkü dünya yıkılacak. Tufanın suları tüm dünyaya gelmek üzere ve dünyanın üzerindeki her şeyi yok edecek. Nuh'a bu tufandan nasıl kurtulacağını öğret ki dünyanın gelecekteki tüm nesilleri için tohumu korunabilsin." (Enok, 10. bölüm, 1-5)

Enok kitabında "Gözcüler" olarak da anılan meleklerin melez çocukları Nefiller veya devler, Nuh Tufanı zamanına kadar insanların arasında yaşadı ve tufandan sonra yeni bir dünya kuruldu. Kitap, Enok'un vizyonuyla medeniyetin başlangıcından dünyanın son gününe kadar, olmuş ve olacak önemli olayları sembolik bir üslupla anlatır. Buraya kadar Yahudilik açısından bir sorun yoktur. Asıl sorun kitabın ilerleyen bölümlerinde gelecektir. Ve bu bilgi, diğer birçok dini metin tarafından da doğrulanabilmesi mümkün görünen bir bilgidir.

İlerleyen bölümlerde birçok farklı kaynakta da göreceğimiz, insanlığın ortak hafızasına kazınan bu "uzaydan gelen Tanrılar" ve "yarı tanrılar", asırlarca insanların arasında yaşadılar. Öyleyse onların çocuklarının, yine insanlarla birleşerek, insana daha çok benzeyen torunlarının doğmuş olabileceği düşünülebilir. Ve nesiller ilerledikçe göksel varlıkların genlerini taşıyan insan kızlarının doğmuş olmasını bekleyebiliriz. Ve Yahudilerin kendilerine ait olduğuna inandığı özel genin sadece anneden aktarıldığını, yani soyun anneden devam etmesi kuralını da düşünürsek, durum bambaşka bir boyuta ulaşabilir.

İşte burada Enok kitabının en çarpıcı bölümlerinden biri karşımıza çıkar. Enok anlatır:

"Bir süre sonra oğlum Metuşalah, oğlu Lamek'e bir eş aldı. Eşi ondan hamile kaldı ve bir oğul doğurdu. Vücudu kar gibi beyaz ve açan bir gül gibi kırmızıydı. Başındaki uzun lüleler yün gibi beyazdı ve gözleri güzeldi. Gözlerini açtığında tüm evi güneş gibi aydınlattı. Evet, tüm ev ışık doldu. Birden ebenin ellerinde doğrulup ağzını açtı ve Adalet'in Hükümdarıyla konuştu. Baba-

sı Lamek ondan korkup kaçtı. Kendi babası Metuşalah'a gitti. Ona dedi ki: 'İnsan'a benzemeyen, göğün Tanrısının oğullarına benzeyen garip bir oğlum oldu. Yaradılışı farklı, bizimki gibi değil. Gözleri güneşin ışınları gibi. Yüzü ışıltılı. Bana öyle geliyor, bu bebek benden değil, meleklerden. Ve belki de onun günlerinde dünyada bir mucize meydana gelecek. Ve şimdi baba, atamız Enok'a gidip ondan gerçeği öğrenmen için sana yalvarıyorum. Çünkü onun (Enok'un) mekanı melekler arasındadır.' Metuşalah, oğlunun sözlerini duyduğunda bana geldi; dünyanın en ucuna. Benim orada olduğumu duydu ve gelip yüksek sesle bağırdı. Sesini duyup ona geldim. Ona dedim ki: 'İşte buradayım. Bana geldin?' Cevap verdi: Büyük bir endişe nedeniyle ve yaklaştığım rahatsız edici bir vizyon nedeniyle geldim sana. Dinle baba. Oğlum Lamek'in bir oğlu oldu. Yaradılışı insan doğasına benzemiyor. Rengi kardan beyaz, gülden daha kırmızı. Saçı beyaz yünden daha beyaz ve gözleri güneşin ışınları gibi. Gözlerini açtığında tüm evi aydınlattı. Ebenin ellerinde doğrulup ağzını açtı ve göğün Tanrısını kutsadı. Babası Lamek korktu ve bana geldi. O bebeğin ondan olmadığına, göğün meleklerinden olduğuna inanıyor. İşte ben de sana geldim, bana doğruyu söyleyesin diye.' Ve ben Enok, ona cevap verdim: 'Tanrı dünyada yeni bir şey yapacak. Bir vizyonda gördüm bunu. Babam Yeret'in neslinde, göğün bazı melekleri Tanrı'nın sözünü çiğnedi. Günah işliyor, yasayı çiğniyorlar. Onlar kendilerini kadınlarla birleştirip, onlarla günah işlediler. Bazılarıyla evlenip, onlardan çocuk sahibi oldular. Dünyada devler meydana getirecekler; ruha göre değil, bedene göre. Sonra dünyada büyük bir ceza olacak ve dünya tüm bu kirden temizlenecek. Evet, dünyada büyük bir yıkım olacak. Büyük bir tufan meydana gelecek ve bir yıl boyunca büyük bir yıkım gerçekleşecek. Oğluna doğan bu çocuk hayatta kalacak, üç çocuğu da onunla birlikte kurtarılacak. Dünyadaki tüm insanlar öldüğünde o ve oğulları kurtarılacak. Onların soyundan, ruhsal değil ancak ete bürünmüş devler olacak. Dünyada büyük bir cezalandırma olacak ve dünya kötülüklerden arınacak. Şimdi oğlun Lamek'e de ki, o çocuk onun gerçek oğludur. Adını Nuh koyun. Çünkü o hayatta kalacak. O ve oğulları günah ve sadakatsizlik nedeniyle dünyada meydana gelen yıkımdan kurtarılacak. Sonra dünyada öncekinden de büyük bir adaletsizlik gelişecek. Çünkü ben bunları uluların gizeminden biliyorum. Tanrı bana gösterdi, açıkladı ve gök tabletlerinde okudum. O tabletlerde peş peşe nesillerin yoldan sapacağı yazılıydı. Sonunda adil bir nesil gelecek ve sapkınlık yok edilecek. Tüm dünyada günah sona erdirilecek ve dünya iyilikle dolacak. Ve şimdi gidip oğlun Lamek'e bildir ki, doğan çocuk gerçekten onun oğludur ve bu yalan değildir." (Enok kitabı, 104. bölüm, 1-19)

İşte burası işlerin karışmaya başladığı yerdir ve karışıklık sadece bununla da sınırlı kalmayacaktır.

Enok'un soy ağacı hem Tevrat'a göre, hem de Enok kitabına göre şöyledir:

Adem'in oğlu Şit; Şit'in oğlu Enoş; Enoş'un oğlu Kenan; Kenan'ın oğlu Mahalalel; Mahalalel'in oğlu Yeret; Yeret'in oğlu Enok.

Ama Enok kitabında bu soy ağacının verilmesine rağmen, yukarıda alıntıladığımız bölümde Enok, babası Yeret zamanında göksel genin bir şekilde kendi soyuna karıştığını, yani kendisinin de bu geni taşıdığını ve bu yüzden kendi torunu olan Nuh'un göğün meleklerine benzediğini söylüyor. Öyleyse bu gen kendisine babası Yeret'ten değil, annesinden geçmiş olmalıydı. Ve oğlu ve torunlarının da evlendiği kadınların bu geni göksel geni taşıyor olması beklenebilir. Tüm bunlar bir yana, sonuç olarak metinde göksel genin Nuh peygambere bir şekilde ulaştığı ve açığa çıktığı anlaşılıyor. Nuh'un bu halini destekleyen başka somut bilgiler Tevrat'ta mevcuttur. Örneğin Tevrat'ta, Tekvin 7. bap, 10. bölümde Nuh'un Tufan zamanında 600 yaşında olduğu ve 9. bap, 28. Bölümde ise Tufan'dan sonra 350 yıl yaşadığı söylenir. Ama aynı Tevrat, Tekvin Bap 6, bölüm 3'te Tanrı'nın, insan ömrünün Tufandan sonra kısaltılıp 120 yıl ile sınırlandırdığını da söyler. Öyleyse bu kural, tufandan sonra 350 yıl daha yaşayan Nuh için neden geçerli olmamıştır. Yoksa o sıradan bir insan değil miydi? Anlaşılıyor ki değildi.

Kuran'a göre de Tufan öncesi toplum iki sınıfa ayrılıyordu ve Nuh birinci gruba dahildi. Hud suresinin 27. ayetinde *"Kavminin küfre sapanlarından ileri gelenleri şöyle konuşmuştu: 'Bize göre sen, bizim gibi bir beşerden başkası değilsin. Bakıyoruz sana, bizden aşağı olan, basit görüş sahibi kimselerden başkası ardına düşmüyor..."* denir. Yani Nuh'un dönemindeki ileri gelen zalimler, ki Enok kitabına göre bunlar devlerdir, Nuh'a onun kendilerine benzeyen bir beşer -ayette "insan" kelimesi yerine "beşer" kelimesinin seçilmesi de ilginçtir- olduğunu söylüyor ve diğer kişileri de "kendilerinden aşağı" olanlar şeklinde tanımlıyor. "Nefil" denilen bu devlere Kuran'ın başka ayetlerinde de değinildiğini göreceğiz.

Enok kitabında Nuh'un genetik yapısıyla ilgili, Yahudiler açısından ortaya çıkan problem, onun İsrail kavmine gönderilen bütün peygamberlerin atası olmasıdır. Ve bu ibrani metnine göre bütün İsrail peygamberlerinin soyunun, bir şekilde şeytanlara bağlandığı sonucu doğar ki işte sıkıntı buradadır. Burada şöyle bir soru daha doğar: Eğer Yahudilere göre soy kadınlardan devam ediyorsa, göksel genin diğer peygamberlere ulaşması için Nuh'un karısının da aynı göksel geni taşıyor olması gerekmez mi? Bu soruya ezber bozan bir cevap vermek zorundayız: Evet, İbrani metinlerine göre aynı geni Nuh'un karısı

Naamal'da taşıyordu. Enok kitabının Nuh'un çocuklarının da devler olacağını söylemesi bu durumu tasdik ediyordu. Peki bu nasıl mı oldu?

İşte geldik diğer bir can alıcı noktaya...

Adem'in iki oğlu olmuştu. Birinin adı Kabil, diğerinin adı Habil'di. Kabil, Habil'i öldürdü. Sonra lanetlendi ve başıboş bir şekilde yeryüzünde dolaşmaya başladı. Tanrı Adem'e Habil'in yerine yeni bir oğul verdi. Onun adı Şit'ti.

Şit, Enok'un ve onun soyundan gelen diğer peygamberlerin atası oldu. Ama Tevrat'ta Kabil'in soyunun da devam ettiği yazılıdır. Üstelik Nuh'un karısı Naamal Kabil'in soyundan gelir. Enok kitabı Kabil'i şöyle anar:

"O, kardeşi Kabil tarafından öldürülen Habil'in ruhu. Kabil'in tohumu yeryüzünden silinene ve insanların arasında hiçbir tohumu kalmayana kadar ondan şikayetçi olacak."

Kabil'in gerçekte kim olduğunu anladığımızda ise düğüm çözülür.

Adem'in iki karsı meselesine daha önce değinmiştik. Kabil, Adem'in Lilith'ten doğan oğlu, Habil ise insan olan karısından doğan oğlu olabilir miydi?

1945 yılında Nag Hammdi kütüphanesinde Hypostasis of the Archons (Hükümdarların Hakikati) isimli el yazması metin (Naghammadi Codex II) bulundu. M.S. 300'lü yıllardan kalma, Yahudilere ait bu el yazması, şu anda Kahire'deki Coptic Museum'da (Kıpti Müzesi'nde) muhafaza ediliyor. Bu bir Eski Ahit yorumuydu ve buna göre Kabil Şeytan'ın veya düşmüş bir meleğin oğluydu. Habil ise insan oğluydu.

M.S. 155-240 yılları arasında Kartaca'da yaşamış ve Batı teolojisinin kurucularından biri olarak tanınan ünlü Hıristiyan yazar Tertullian'a göre de Kabil Şeytan'ın oğluydu. Bu yorum erken dönem Hıristiyan teologlar tarafından da kabul görmekteydi.

Kabil Eski Ahit'e göre kardeşini öldürdükten sonra Aden'in Doğu'sunda Nod diyarına gitti. "Nod" İbranice "başı boş şekilde gezmek" veya "serseri" anlamına gelir. Kuran'da da Kabil'in lanetlenmiş ve başı boş şekilde dönüp dolaştığı anlatılır. Yahudi geleneğine göre Kabil'in, kız kardeşi Awan'dan çocukları olmuştur ve bu çocuklar yeryüzünü kötülükle doldurmuştur.

Adem'in Lilith'ten doğan oğlu Kabil, bu durumda "Nefil" denilen zorba devlerden biri oluyor. Kabil'in babası insan, annesi ise bir cindi. Bu iki türün bir-

leşmesinin yasak olmasının sebebinin ortaya bu canavarların çıkması olduğu anlaşılıyor.

Kuran'da Habil ve Kabil hikayesi şöyle anlatılır:

Onlara, Adem'in iki oğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani ikisi de birer kurban sunmuşlardı da, birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, 'And olsun seni mutlaka öldüreceğim' demişti. Öteki, 'Allah, ancak kendisine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder' demişti. 'And olsun! Sen beni öldürmek için elini bana uzatsan da ben seni öldürmek için sana elimi uzatacak değilim. Muhakkak ki ben alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım. "Gerçekten ben, benim günahım ile kendi günahını yüklenmeni, böylece ateş halkından olmanı dilerim. Ve zalimlerin cezası, işte budur.' Derken nefsi onu kardeşini öldürmeye itti de onu öldürdü ve böylece ziyan edenlerden oldu. Sonra Allah, ona kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. 'Yazıklar olsun bana, bu karga gibi olup böylece kardeşimin cesedini gömmekten aciz mi oldum?' dedi. Sonra da pişman olanlardan oldu." (Maide 27-32)

Kabil nasıl bir canavardı ki böyle saçma bir sebeple kardeşini öldürmüştü. Habil'in tavrı da ilginçtir ki öldürülürken Kabil'e hiç karşı koymamıştı. Sanki işin içinde, açıklanmayan başka bir iş var gibi.

Kuran'a göre Allah, Adem'e henüz Cennet'teyken şöyle der: *"Ve ey Adem! Sen ve eşin cennette yerleşin sonra da, dilediğiniz yerden yiyin. Ve bu ağaca yaklaşmayın. O zaman zalimlerden olursunuz."* (Araf, 19)

"Bu ağaca yaklaşmayın" diye tercüme edilen ifade, Arapça metinde "la takrabu hezihi'ş şecera" diye geçer. "Şecera" kelimesi ağaç demektir ama soy ağacı anlamında da kullanılır. Türkçeye "şecere" kelimesi soy kütüğü anlamında geçmiştir. Ayetteki "takrabu" kelimesi ise "akraba" kökünden gelir ve ilişki kurmak, akraba olmak gibi anlamlar taşır. Bu bağlamda "La takrabu hezihi'ş şecera" ifadesinin "bu soyla akraba olmayın" şeklinde bir anlama gelebileceğini rahatlıkla yorumlayabiliriz. Adem'in bir şeytan tarafından baştan çıkarılıp onunla yasak bir ilişki kurduğuna dair Kuran'daki anlatımları daha önce tartışmıştık. Kuran'daki bu parçaları bir araya getirince ve üstüne İbrani ilahi metinlerini de ekleyince, ortaya yavaş yavaş belirmeye başlayan bir tablo çıkar. Ama şimdiye kadar incelediklerimiz henüz sadece bir başlangıçtı.

Üç semavi dinin -ki aslında üçü de aynı dindir- kabul ettiği bir diğer gariplik de Meleklerin insanlık tarihinin farklı dönemlerinde, dünyaya inip özel bir so-

yun devamı için bazı genetik müdahaleler yapmasıdır. Mesela Hz. İbrahim'in karısı Sara'nın meleklerin tıbbi müdahalesiyle hamile kalması veya Zekeriya peygamberin karısının ilahi bir müdahaleyle hamile kalması... Hatta Meryem'in İsa'ya hamile kalışını bile buna ekleyebiliriz. Bu soy, görünüşe göre diğer insanlardan ayrı tutuluyor ve devamı için sürekli müdahaleler yapılıyor.

Araştırmacı yazar Serhat Ahmet Tan, 'Kozmik Miras' isimli kitabında incelediği bu soy meselesine dair çarpıcı örnekler verir. İbrahim peygamberin kısır karısı Sara, çocukları olmadığı için kendince bir plan yapar ve Tanrı'yı onlara bir çocuk vermeye mecbur bırakacağını düşünür. Tevrat'ta (Tekvin, 6) geçen bu hikayeye göre, Sara, kocası İbrahim'e der ki "lütfen cariyemle yat, belki böylece bir çocuk sahibi olabilirim." Sara'nın cariyesi, yani yanında çalışan hizmetçisi Hacer'dir. Sara, Hacer'i İbrahim'e eş olarak verir ve böylece İsmail peygamber doğar. Ama İsmail'in annesi Hacer Mısırlıdır. Sara ise Nuh'un soyundan gelen İbrahim'le aynı aileden gelir. Enteresandır ki Sara'nın planı tutar ve İbrahim'in Hacer'den oğlu İsmail doğmasına rağmen, melekler gelir ve bilmediğimiz bir şekilde Sara'nın hamile kalmasını sağlarlar. Meleklerin gelip bu müdahaleyi yapışı hem Tevrat'ta, hem de Kuran'da anlatılır. Sanki soyun, genetik saflık derecesi gözetilircesine, Sara'dan doğan çocuktan devam etmesi istemiş gibidir.

İbrahim'i ve karısı Sara'yı ziyarete gelen melekler insan suretindedir. Gözle görülür, elle tutulur, etten kemikten varlıklardır.

Bu ziyaretin ardından melekler oradan ayrılıp İbrahim'in yeğeni olan Lut peygamberin yanına giderler. Gidiş sebepleri Lut kavmini yok etmektir. Tanrı tarafından bu iş için görevlendirilmişlerdir. Çünkü Lut'un kavmi eşcinsellerden oluşan zorba bir topluluktur. Yol kesip yağmacılık yapan, erkeklere tecavüz eden, etrafa dehşet saçan azılı haydutlardır. Hatta Lut'u ziyaret eden görevli meleklere bile tecavüz etmeye kalkarlar. Bunun için Lut'un evini basmaya giderler fakat Lut, misafirlerini teslim etmemek için direnir. Hikayenin sonunda şehir yok edilir, Lut'un kavminden olanların hepsi ölür. Bu hikaye hem Tevrat'ta hem de Kuran'da bu şekilde anlatılır.

Lut ve kızları da İbrahim'le aynı soydan gelirler. Onlar, yok edilen şehirden kurtarıldıktan sonra, Nuh'un nesli korunmuş ve soyun devamlılığı da garantiye alınmış olur.

İbrahim'in Sara'dan oğlu İshak peygamberin bir oğlu olur. Bu Yakup peygamberdir. Yakup'un Tevrat'ta ve Kuran'da geçen unvanı İsrail'dir. İsrail oğulları Yakup'un 12 oğlundan devam eden neslidir. Gen aktarımı kadınlar sayesin-

de olan İsrail soyunun saflığını korumak için, peygamber eşlerinin titizlikle seçildiğine dair Tevrat'ta öyle bölümler vardır ki, incelendiğinde bu durum rahatlıkla bir "soy takıntısı" olarak adlandırılabilir. Öyle ki bazen peygamberlere eş seçiminde İsrail kabilesinin imanlı kızları dururken, sırf genetik yakınlık olsun diye daha yakın ama dinsiz akrabadan kız alındığı bile görülür.

Buraya kadar incelediklerimiz arasında anlaşılması belki de en zor olan kısım, insandan farklı bir zeki türün tohumlarının insanınkiyle karışmaması istenirken, neden bu melez yapı ortaya çıktıktan sonra devamı için uğraşılmıştır? Yoksa bu melez ırkın içinden bir kol, tanrısal bir müdahaleyle daha farklı bir yapıya mı dönüştürülmüştür?

Nesli tükenmek üzere olan Zekeriya peygamberin oğlu olan Yahya peygamberin doğumu da Tanrısal bir müdahale sonucu olur. Ve onun çağdaşı olan İsa peygamberin de.

Serhat Ahmet Tan "Kozmik Miras" kitabında sadece anneden çocuğa aktarılabilen bir genetik özellikten bahsetmiş ve soyun anneden devam etmesini buna dayandırmıştı.

Garip bir durum Kuran'da Hz. Muhammed'in soyunun devamı ile ilgili bir surede karşımıza çıkar. Bu sure Kevser suresidir: *"Şüphesiz biz sana Kevser'i verdik. O halde, Rabbin için namaz kıl, kurban kes. Doğrusu sana buğzeden, soyu kesik olanın kendisidir."*

Bu sureye göre Muhammed'in soyu devam etmiştir; soyunun devamı için kendisine "Kevser" verilmiştir; asıl ebter (soyu kesik) olanlar, Muhammed'e "soyu kesik" diyenlerdir. Buradan çok net anlaşılan şey şudur ki Muhammed'in soyu devam etmiştir. Ve ayette "Kevser" denilen ama anlamını kimsenin bilmediği bu ifade muhtemelen kızı Fatima'yı ifade ediyordu. Biliyoruz ki Muhammed'in oğulları daha bebekken ölmüşlerdi. Öyleyse nesli kızlarından devam etmiş olmalıydı. Ama Arap geleneğine göre soy erkekten devam ediyordu. Bu sure bunun böyle olmadığını yoruma yer bırakmayacak şekilde söylüyor. O zaman şöyle bir soru doğuyor. Muhammed erkekti; öyleyse genlerini kızlarına nasıl geçirdi? İşte burada eşi Hatice devreye giriyor. Hatice Hıristiyanlığa sonradan geçmiş Yahudi bir sülaleden geliyordu. Yani İsrail oğullarının genlerini taşıyordu. Hatice'nin amcasının oğlu Rahip Varaka Bin Nefvel'di. Tevrat'ı ve İncil'i Arapçaya çevirmiş bir kahin ve Ebiyonitti. Ebiyonitler İbrani kökenli ilk Hıristiyanlardır. Muhammed ve Hatice'nin nikahını da Rahip Varaka Bin Nefvel kıymıştı. Onun sayesinde kuzeni Hatice'nin aile kökenine dair bilgi sahibi olabiliyoruz. Fatima'nın oğullarından Hüseyin'in, Sasani kralı Yahudi

kökenli III. Yezdigirt'in kızıyla kızı ile evlenmesi bu durumun devam etmiş olabileceği ihtimalini düşündürür. Eğer Muhammed'in soyu kızı Fatima'dan devam ettiyse, şu anda o nesil muhtemelen vardır fakat kayıptır çünkü Arap geleneğinde soyun erkekten devam ettiğine inanıldığı için sadece erkek çocuktan devam eden neslin şeceresi tutmuştur. Kızlarından devam eden çocukların şeceresi tutulmamıştır.

Soyla ilgili bu mesele, geriye doğru gidildiğinde; Kuran'da dokunulması yasaklanan ağaç (veya akraba olunması yasaklanan soy) ile bizi şaşırtan, Eski Ahit'te Nefiller hikayesi ile daha da garipleşen ve Enok kitabında iyice karmaşık hale gelen bir göksel olaylar silsilesinden kökenini alır. Ama bu kitaplardaki olaylar silsilesi Hint, Sümer, Babil, Mısır, Kelt, Göktürk hatta Maya efsanelerinde bile varlığını gösterir. Tüm dünya medeniyetlerinin ve dinlerinin paralel anlatımları, bizi insanoğlunun ortak hafızasıyla karşı karşıya bırakır. Böylece dünya dışı zeki varlıkların da kendine yer bulduğu, alternatif bir insanlık tarihiyle yüzleşiriz.

İsrail oğulları diye bilinen bu soy -ki muhtemelen bunun içine bugünkü Yahudilerin tamamını değil, sadece içlerinden belki birkaç elit aile olarak devem eden bir gruptan bahsediyoruz- diğer insanlardan neden farklıdır? Ne özellikleri olabilir? Bugün dünyada finans, akademi, siyaset, felsefe, edebiyat, sanat gibi birçok alanda hakimiyet kurmuş insanların İsrail kökenli olması, onların daha zeki yaratılıştı olduğuna dair bir ölçü müdür? Veya Kuran'da Bakara 47, Casiye 16, Duhan 32 ve daha birçok ayette söylendiği gibi İsrail oğullarının, Allah tarafından alemlere üstün kılınmasını nasıl anlamalıyız? Bu soru dünyanın sonuyla ilgili bir kehanete bağlanır ve binlerce, belki de milyonlarca yıllık bir göksel tarih kurgusunun temelini oluşturur.

Bölüm 3
Tanrılar ve Kadınlar

Yunan mitolojisi, tanrıların kadınlarla olan birlikteliklerini anlatan hikayelerle doludur. Bu birlikteliklerden çok sayıda yarı tanrılar doğmuştur. Babası tanrı, annesi insan olan veya annesi tanrıça, babası insan olan bu kişiler arasından, filmlere ve kitaplara konu olmuş Theseus, Herakles (Herkül), Dardanos, Helen gibi ünlü karakterler, bu yarı tanrıların sadece birkaçıdır. Yunan mitolojisindeki tanrılar arasında en zampara olanı Zeus'tur ve birçok insan kadınından çocukları olmuştur. Onun dişi versiyonu olarak da Afrodit karşımıza çıkar. Yunan tanrılarının tasvirlerine bakıldığındaysa, bunların insan suretinde ama kanatlı figürler olduğu dikkat çeker. Eski Ahit kaynaklı meleklere benzerler. Ama yaptıkları işler açısından değerlendirildiklerinde düşmüş olan meleklere denktirler. Onların da kanatları vardır. Kanatlı melek tasviri Kuran'da da (Fatır suresi, 5) karşımıza çıkar. Ve kovulmuş bir melek olan İblis ile Tanrı arasındaki bir diyalogda, İblis'in insanlarla ortak çocuklar edineceği söylenmiştir.

Akadlar düşmüş meleklere karşılık gelen kötü tanrıların erkek olanlarına Lilu, dişi olanlarına Lilitu diyordu. Lilular insan kadınlarla beraber olur, Lilitular ise insan erkeklerle beraber olurdu. İbrani geleneğinde Adem'in iki karısından biri Lilith olarak adlandırılmıştı. Bütün mitolojilerdeki Tanrı figürleri aslında melekler ve düşmüş meleklerdi. Melekler evrenin yaratıcısına hizmet ediyor, düşmüş olanlar ise onu yasalarını çiğneyerek suç işliyordu. Bu türler arası aşk hikayeleri modern kültürde de kendine yer bulmuştur. Nicholas Cage ve Meg Ryan'ın oynadığı Melekler Şehri filmi bunlardan biridir.

Kelt mitolojisinde ise Druidlerin atası Tanrı Jüpiter'dir. Mısır'da ise M.Ö. 3. yüzyılda yaşamış bir rahip ve tarihçi olan Manhatto'nun kayıtlarına göre Mısır krallığının üç evresi vardır; Tanrı krallar dönemi, yarı tanrı krallar dönemi

ve insan krallar dönemi. Bu tanrılar binlerce yıl yaşayan varlıklardır. Bugün Mısır'da bulunan arkeolojik krallar vadisi, insan krallar dönemine aittir.

Yunan tanrısal karakterlerinden biri olan Prometheus, ilahi düzene karşı çıkmış ve tanrılardan ateşi çalarak insanlara vermiştir. Bu figür "ışık getiren" Lucifer veya İblis karakteriyle eşleşir. Kuran'a göre İblis'in melekuttan kovulmuş cin olduğundan bahsetmiştik. O ve onun soyu da cinlerdir. Ve Kuran'da insanlar ve cinlerin bir zamanlar dünyada birlikte yaşadıkları, bir araya gelerek çoğaldıkları En'am suresinde yazılır:

"Onların hepsini bir araya toplayacağı gün şöyle diyecektir: 'Ey cin topluluğu! İnsanlardan sayınızı arttırdınız.' Onların insanlardan olan dostları, 'Ey Rabbimiz! Bizler birbirimizden yararlandık ve bize belirlediğin süremizin sonuna ulaştık' diyecekler." (En'am, 128)

"Ey cin ve insan topluluğu! İçinizden size ayetlerimi anlatan ve bu gününüzün gelip çatacağı hakkında sizi uyaran peygamberler gelmedi mi?' Onlar şöyle diyecekler: 'Biz kendi aleyhimize şahitlik ederiz.' Dünya hayatı onları aldattı. Ve kafir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ettiler." (En'am, 130)

Tüm bunlardan anlaşılmaktadır ki insan türü, cinlerin yeryüzünde halefi olarak tayin edilmesi kararlaştırılınca İblis kendi türünün tohumunu insanlara aktararak bozgunculuk yapmış ve ilahi sisteme karşı isyan başlatmıştır. Kuran, onun "kafirlerden" olduğunu söyler (Bakara 34). Kullanılan ifade dikkat çekicidir. "Kafir oldu" demek yerine "kafirlerden oldu" (kane min'el kafirin) denilerek onun tek başına değil, isyancı bir grupla birlikte hareket ettiği anlaşılır.

Kadim geçmişe ait anlatılardaki ortak noktalardan biri de bu tanrıların bir zamanlar yeryüzünün kralları olduğudur. İnsan kralların yeryüzündeki hakimiyetinin başladığı dönem çok sonraları gerçekleşmiştir. Kitab-ı Mukaddes tek olan Tanrı'nın gerçek kral olduğundan bahsederken diğer krallıkları Tanrı'nın hükümranlığına karşı yapılmış gayrı meşru bir ortaklık olarak tanımlar. Bu ortaklık Kuran'da ise "şirk" olarak geçer. Şirk kelimesinin anlamı ortaklıktır. Kuran'a göre de Tanrı'nın mülkünde (krallığında) ortağı olamaz. Eski Ahit Saul'ün, yani Kuran'daki adıyla Talut'un, Davut'un ve Süleyman'ın krallıkları döneminde, onların kavimlerinin Tanrı'ya ihanet etmiş müşrikler olduğundan bahsedilir. Yeni Ahit'teki İncillller ise baştan sonra Tanrı'nın krallığından bahsederek, insanlığın kurtuluşunun, Göksel Krallığın yeryüzünde tecelli etmesiyle gerçekleşebileceğini savunur. Bunun Kuran'daki karşılığı ise Mülk'üs Semavat, yani Göklerin Krallığıdır.

Tanrı'nın sadık kulları ile insanları alternatif bir "mülk" vaadi ile kandıran şeytanların mücadelesi Cennet'ten kovuluş sahnesi ile başlar. Ve göksel isyancıların, gayri meşru bir dünya hükümdarlığı kurma misyonuna hizmet edecek "asil" bir soy inşa etme planları devreye girer. Göklerin Krallığından kovuluştan sonra dünyadaki insan kızları, sözde tanrılar için bir araç olmuştur.

Bölüm 4
Anak Oğulları & Anunakiler

Tevrat'ta ve Kuran'da anlatılan ortak hikayelerden biri İsrail oğullarının Mısır'dan çıktıktan sonra vaat edilmiş topraklara gidiş macerasıdır. Musa peygamberin peşinden giden İsrail oğulları kendilerine vaat edilen şehre yaklaştıklarında, orada yaşayan kavmi görür ve onlardan çok korkarlar. Önce oraya casuslar gönderir ve keşif yaparlar ve şehir halkını görünce dehşete kapılırlar. Kenan diyarındaki şehre girmek için onlarla savaşmaları gerekmektedir fakat Tanrı'nın vaadine rağmen buna yanaşmazlar ve Musa'ya "sen ve Rabbin gidip savaşın, biz burada oturuyoruz" derler. "O kavim orada olduğu sürece biz o şehre giremeyiz." Tevrat'ın Çölde Sayım bölümünde ve Kuran'ın Maide suresinde anlatılan aynı hikayede geçen o şehrin halkı Anak oğullarıdır. Tevrat onları Nefillerin soyu olarak tanımlar: "*Ve orada Nefilimden (Nefillerden) olan Anak oğullarını, Nefilimi gördük; ve kendi gözümüzde biz çekirgeler gibi idik, ve onların gözünde de öyle idik.*" (Tevrat, Çölde Sayım, 13:33)

Tevrat, Yaratılış bölümü 6:4,11 ve 13'te Nefiller güçlü/zorba varlıklar olarak tanımlanır ve onların yeryüzünü zorbalıkla doldurduğu söylenir.

Aktardığımız hikayedeki, Nefillerin soyundan gelen Anak oğullarının yaşadığı o şehir halkı Kuran'da (Maide, 22) ise "zorba bir kavim" (kavmen cebbaren) olarak tanımlanır.

Maide suresinin Elmalılı Hamdi Yazır tarafından yapılan tefsirinde, Yazır, İsrailiyat hikayelerinden alıntı yaparak Unuk oğlu Uc adlı bir devden bahseder ve şunları yazar:

"Vekiller casusluğa çıktıkları zaman Unuk oğlu Uc ile karşılaşmışlar ki üç bin üç yüz otuz üç arşın (2266 metre 44 cm) uzunluğunda boyu varmış ve üç bin senedir yaşıyormuş. Rastladıkları zaman başında bir deste odun varmış. Bun-

ları tutmuş o destenin içine koymuş, karısına götürmüş: 'Bak bunlar bizimle savaşmak arzusunda bulunuyorlar' diye önüne atıvermiş. 'Şunları ayağımın altında ezivereyim mi?' demiş. O da: 'Hayır öyle yapma, bırak gitsinler, gördüklerini kavimlerine haber versinler' demiş, bırakıvermişler. Onlar da bunların durumlarını gözden geçirmişler. Görmüşler ki, üzümlerinin bir salkımını dört beş kişi götürebiliyor. Nihayet çıkmışlar, birbirlerine: 'Eğer bunları İsrailoğulları'na haber verirseniz, Allah'ın peygamberine karşı dinden dönerler, öyle ise gizleyelim, yalnız Musa ve Harun Aleyhisselam'a söyleyelim, onlar ne fikirde bulunacaklarsa bulunsunlar' demişler ve aralarında böyle anlaşma yapmışlar ve yanlarına bir tane de üzüm almışlar ki bir adam ağırlığında varmış. Fakat geldiklerinde Kâleb ile Yûşâ'dan başkası sözlerinde durmamışlar, her biri kendi torunlarına harbi yasaklamaya ve gördüklerini anlatmaya başlamışlar."

1947 yılında Kumran'da bulunan Ölü Deniz Parşömenlerinin arasındaki kitaplardan biri de "Ogias the Giant", yani "Dev Ogias" ismiyle İngilizceye çevrilen bir apokrif Yahudi metnidir. Ogias ile Uc aynı isimdir. Arap alfabesinde "o" ve "g" harfleri olmadığı için "Og" ismi ancak "Uc" olarak yazılabilir. Devler meselesi İbrani metinlerinde önemli yer tutar. Og isimli devin Tevrat'ta, Yasanın tekrarı 3:11 bölümünde ölçüleri verilen yatağı 9 aşrın uzunluğunda ve 4 arşın genişliğindedir; yani yaklaşık olarak 6 metreye 2 buçuk metre. Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisinin "Unuk b. Uc" maddesinde (Cilt 42, s.35) ise, Uc'un günde bin sığır yediği ve bin litre su içtiği yazar.

Eski Ahit, Nefillerin soyundan olanları devler olarak tarif eder. Hatta "Nefil" kelimesi bile bazı İngilizce Tevrat tercümelerinde "Giants" (devler) olarak çevrilmiştir. Kitab-ı Mukaddes'in ilk İngilizce çevirisi olan King James versiyonunda "Nefilim" kelimesi "devler" olarak çevrilmiştir. King James Kitab-ı Mukaddes Sözlüğünün "Nefil" maddesinde ise "bully or tyrant – giant" yani "zorba veya tiran – dev" yazar.

Az önce aktardığımız, İsrail oğullarının vaat edilmiş topraklara girişi hikayesinin devamında İsrail oğulları korkuları yüzünden Tanrı'nın emrini dinlemedikleri için kırk yıl boyunca çölde kalmakla cezalandırılır. Aradan kırk yıl geçtikten sonra Musa peygamber artık ölmüştür ve onun genç yardımcısı Yuşa peygamber, İsrail oğullarının yeni yol göstericisi olmuştur. Yuşa aynı zamanda bir komutandır ve onun önderliğinde ordusu Kenan diyarına girer ve İsrail oğulları artık vaat edilmiş topraklara adımını atmıştır ve kendilerinden öncekilerin girmeye korktuğu Eriha şehrine girmiştir.

İlerleyen yıllarda, nesiller geçip İsrail oğullarının Kralı Saul ve onun halefi olan Davut peygamberin zamanına gelindiğinde de yine bir dev hikayesiyle karşılaşırız. Bu devin Tevrat'taki adı Golyat, Kuran'daki adı Calut'tur. Talut ve ordusu Calut'un ordusuyla karşılaştığı zaman, Davut peygamber de oradadır ve henüz genç bir çocuktur. Davut, Calut'u öldürür. Kuran onun Calut'u nasıl öldürdüğüne dair detay vermez ama Eski Ahit, Davut'un bir taş atarak Calut'u başından vurup öldürdüğünü ve ardından gidip kılıçla başını kestiğini yazar. Eski Ahit Calut'un ellerinin altışardan on iki parmaklı, ayaklarının da altışardan on iki parmaklı olduğunu yazar.

Nefillerin kim olduğuna dair Tevrat detay vermezken, Nefillerin soyundan gelen birçok kabileden bahseder. Bunlar Nuh Tufan'ından çok sonraları yaşamış kavimler olduğu için Nefillerin uzak torunlarıdır ama bunlar da devlerdir. Tevrat'ta Emim (Emler veya Em oğulları) ve Refaim (Refalar veya Refa oğulları) olarak dev kavimler olarak anılır. Yasanın Tekrarı, bölüm 2:10-11'de şöyle denir:

"*Daha önce orada Anaklar kadar uzun boylu, güçlü ve kalabalık olan Emler yaşıyordu. Emler Anaklar gibi Refalardan sayılırdı. Ama Movalılar onlara Emler der.*"

Eski Ahit'te adı geçen devlerden biri de İşbi-benob'dur. Refa oğullarındandır. Yine Refa oğullarından diğer bir devin adı da Saf'tır. Og isimli dev de Refa kabilesindendir. Og için hem Anak oğlu, hem de Refa oğlu denmesinin sebebi, Refalar ve Anakların aynı soyun devamıdır.

Anak ismi Enok ismiyle benzerdir. Kabil'in oğlunun adı da Enoktur. Tevrat'a göre bu bağlamda iki tane Enok vardır. Biri Kabil'in oğlu Enok, diğeri Şit'in soyundan gelen Yeret'in oğlu Enok; yani İdris peygamber. Peygamber Enok Yunan mitolojisinde Tanrı Hermes olarak karşımıza çıkar. Mısır mitolojisinde ise Tanrı Thoth'tur. Enok'un diğer kültürlerde Hermes ve Thoth isimli karşılıkları konusunda Batı Teolojisi ittifak eder. Tevrat'taki Enok peygamberin Kuran'daki İdris peygambere karşılık geldiğine dair de ihtilaf yoktur.

Şimdi Enok kitabında, Enok'un;

"*Babam Yeret'in neslinde, göğün bazı melekleri Tanrı'nın sözünü çiğnedi. Günah işliyor, yasayı çiğniyorlar. Onlar kendilerini kadınlarla birleştirip, onlarla günah işlediler.*"

dedikten sonra, meleklere benzeyen Nuh'un, torunu Lamek'in öz oğlu olduğunu söylediğini hatırlarsak, Tevrat'ta bahsedilen iki Enok'un aslında aynı kişi olma ihtimalinin doğduğunu görürüz.

Eğer iki farklı Enok varsa, Anak oğulları Kabil'in oğlu olan Enok'un soyundan geliyor olabilir. Neticede Kabil'in de melez bir tür olduğu, yani onun da bir dev olduğu sonucuna daha önce varmıştık.

Devler diye bahsedilen bu ara türün gerçekten anlatıldığı kadar iri varlıklar mı, yoksa bunun bir abartı mı olduğu bir yana; Sümer'deki Anunakilerle, Tevrat'ta "Anakim" olarak geçen Anak oğulları arasındaki benzerlikler de dikkat çekicidir.

Sümerlilere göre de bu devler tanrılardı. Devlerin antik hikayelerdeki anlatımı, Kuran'da Kehf suresinin 50. ayetinde geçen bir ifadeyi hatırlatır:

"*Ve meleklere, 'Âdem'e secde edin.' demiştik. Secde ettiler. İblis hariç. O cinlerdendi. Böylece Rabbinin emrine asi oldu. Hala onu ve onun zürriyetini (soyunu), benim yerime veliler mi ediniyorsunuz? Onlar sizin düşmanınız olduğu halde? Zalimler için ne kötü bir bedel.*"

İnsanların İblis'i ve onun soyunu veliler edinmesinden bahsedilmesi, İblis'in bir soyu olduğunu ve insanlarla münasebetler kurduklarını Kuran'ın da tasdik ettiğini gösteriyor. Bu konuyu tasdik eden başka ayetleri de daha önce alıntılamıştık.

M.Ö. 4000 ve M.Ö. 2000 yılları arasında Mezopotamya'da yaşamış Sümerlilerin hiyerogliflerdeki Anunaki tasvirleri, onları çok iri adamlar olarak gösterir. İnsanlarla karşı karşıya resmedilmiş Anunakiler insanların iki katı boyunda devler olarak görünür. Anunaki kelimesi "An" isminden gelir. An, Sümer'de gök tanrısıdır. "Anunaki" ise "An'ın tohumu" veya "An'ın soyu" anlamına gelir. Anunakiler "Gözcüler" olarak kabul edilir. Enok kitabında ve Eski Ahit'teki melekler de bazen "Gözcüler" (İyrin) adıyla anılmıştır.

Bir hiyeroglifte Gılgamış, kucağında bir aslanla tasvir edilmiştir ve aslan onun kucağında neredeyse küçük bir evcil kedi gibi durur. Gılgamış bir yarı tanrıdır. Yani tanrıların soyundan gelen bir ölümlüdür ve devdir. Sümerlilerin Akad çivi yazısıyla yazılmış Gılgamış destanının Babil versiyonunda da Anunakilerden bahsedilir. Bu versiyon, Atrahasis destanıdır. Anunakilerin yanında İgigi denilen isyancı tanrılardan bahsedilir.

"O zamanlar tanrılar [İgigiler] insanlar gibiydi
İşçilikten bıkmış halde yükü taşıdılar
Tanrı'nın yüklediği yük ağırdı
Zahmeti büyük, zorluğu fazlaydı
Büyük Anunakiler, o yedi kişi
İgigilere işçilik yaptırıyordu"[1]

Atrahasis destanındaki bu şiirde, Anunaki ve İgigi denilen iki tür tanrıdan bahsedilir. İgigiler en sonunda Enlil'in düzenine karşı isyan başlatırlar ve isyancı tanrılara dönüşürler. Ardından Anunaki tanrıları insanı yaratmaya karar verir. Ve toprağın işlenip, yeryüzünün şekillendirilmesi görevi, İgigilerden alınıp insana verilir. Babil inancında İgigiler insan kızlarına tecavüz eden kötü yaratıklar olarak bilinir.

İgigilerin, Tanrılar düzenine karşı isyan çıkarması ve eş zamanlı olarak insanın yaratıldığını anlatan diğer bir hikaye de Babil Yaratılış Destanı olarak bilinen Enuma Eliş'te geçer. Burada Kingu isimli tanrı önce yetki sahibi ve saygın bir komutanken, emrindeki İgigi cinlerini isyana teşvik eder. Bunun sebebi ise "lulu" denen insanın yaratılmasına, tanrılar meclisinde karar verilmesidir. Kingu ceza alır ve Anunakiler ikiye gruba bölünür. Bugünkü tabirle "Melekler ve Şeytanlar" ayrımı böylece başlamış olur. Enuma Eliş destanına göre insan soyu, isyanın elebaşı olan Kingu'nun kanını taşır:

"Kimdi o çatışmayı çıkaran, Tiamat'a başkaldırtıp onu savaşa hazırlandıran? Teslim edilsin çatışmayı çıkaran; cezasını çektireceğim ona, sizler rahat olun' (dedi Marduk). İgigi, büyük tanrılar, yanıt verdiler ona, "gök ve yer tanrılarının kıralı", tanrılar danışmanı hakanlarına: 'Kingu'ydu yaratan bu çatışmayı; başkaldırtan Tiamat'a; vuruşmaya hazırlandıran onu.' Bağladılar Kingu'yu, Ea'nın önünde tuttular; ceza verdiler ona, keserek kanının ana damarlarını. Kanından yarattılar insan soyunu."[2]

Atrahasis ve Enuma Eliş destanlarında bahsedilen işçi İgigiler, İblis ve ekibini, yani cinleri bize hatırlatıyor. Kuran'da, Zariyat 56'da da cinlerin ve insanların Allah'a ibadet etmeleri için yaratıldığı yazar. Ayette geçen "ibadeh" kelimesi

---

1 Atrahasis, Tablet 1, "Myths From Mesopotamia: Creation, The Flood Gilgamesh and Others", A New Translation by Stephanie Dalley, Oxford, 1989

2 Enuma Eliş: Babil Yaratılış Destanı, Alexander Heidegel, Tr çeviri: İsmet Birkan, S. 71, Ayraç Yayınları, 2000

II. Sargon'un Khorsabad'daki sarayında bulunan Gılgamış kabartması bugün Fransa'daki Louvre Müzesinde sergileniyor. Ölümsüzlüğün sırrını arayan bir yarı Tarı olan Gılgamış, kucağında bir aslanla tasvir edilmiş.

Arapçada işçilik/kölelik anlamına gelir. Bu durum da antik metinlerle garip bir benzerlik içerir.

Gwendolyn Leick'in Antik Yakın Doğu Mitolojisi Sözlüğü'nün "İgigi" maddesinde, İgigilerin Anunakilerle ilişkili olduğu fakat bunların birbirlerine zıt olduğu yazlıdır. Leick, İgigi isyanından ve bu hikayenin insanın yaratılışıyla sonuçlanmasından bahseder.

Melekler ve Şeytanlar mücadelesi böylece Mezopotamya'da da karşımıza çıkar.

Sümer Tanrıçası İnanna, yeraltına düşüşü hikayesinde yedi Anunaki yargıç tarafından yargılanır.

Enok kitabının 20. bölümü ise yedi büyük "Gözcü" melekten bahseder. Bu baş meleklerin adı Uriel, Rafael, Raguel, Mikail, Sarakiel, Cebrail ve Remiel'dir. Bunlar Tanrı'nın sadık hizmetkarlarıdır.

Sümerliler her ne kadar günümüzden 4 bin ila 6 bin yıl kadar önce yaşamış olsalar da bu anlattıkları hikayeler, onların zamanında olan olayların destansı anlatımları değil, çok daha eski zamanlara ait hikayelerin aktarımlarıdır. Bunlar Büyük Tufan öncesinde gerçekleştiğine inandıkları hikayelerdi. Tufan olayının en eski yazılı kaynaklarından biri de Sümerlerden kalma, Akad dilinde yazılmış Gılgamış destanı ve onun bir nevi Babil versiyonu olan Atrahasis destanıdır. Antik Mezopotamya destanları, Kitab-ı Mukaddes ve Kuran'daki Tufan anlatımları ve Tufan'dan çok

sonraları ortaya çıkan Babil kulesi hikayesi içindeki bazı bilgiler, bizleri bu olayların yüz binlerce hatta milyonlarca yıl önce yaşanmış olaylar olduğu sonucuna vardıracak bilgileri de içinde barındırır. Yani bu olaylar insanlık tarihindeki büyük kırılma noktalarıydı ve bunlara ait bilgiler tüm medeniyetlerin kültürel bakiyelerinde kendilerine yer buldu.

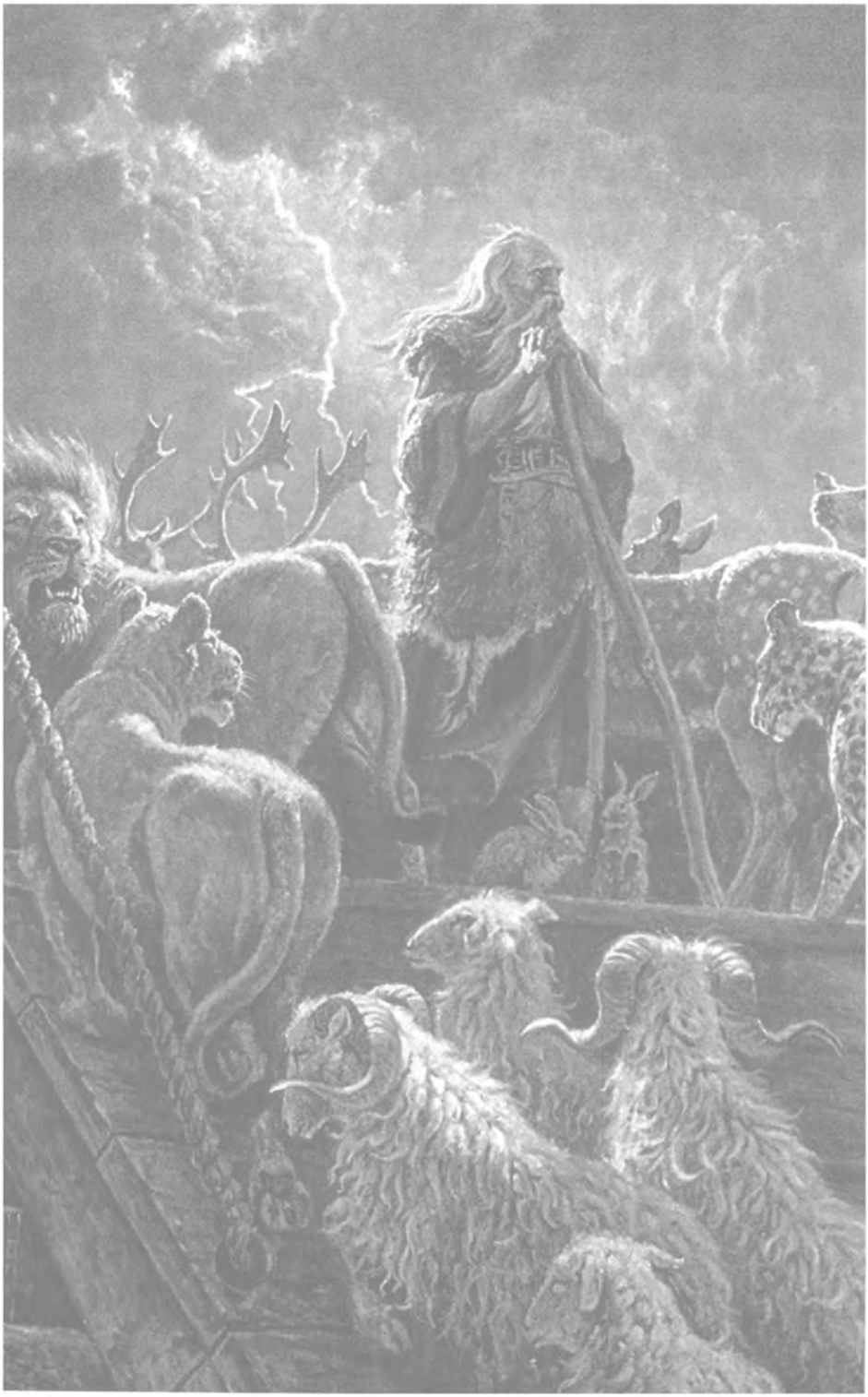

Bölüm 5
Nuh Tufanı

Dinler tarihi incelendiğinde, kutsal metinlerin insanlık tarihinde yaşanan üç büyük kırılma noktasından bahsettiğini görürüz. Bu üç kırılma, insanlık tarihinin en büyük dönüm noktalarıdır.

Birincisi Cennet'ten kovuluştur. Böylece insanoğlunun vahşi doğayla mücadele serüveni başlamış olur.

İkincisi Nuh Tufanıdır. Tufan zamanına gelinene kadar insanlar ile dünya dışı bir zeki canlı türü arasındaki münasebetler anlatılır. Bunların birleşiminden ortaya çıkan ve "yarı Tanrılar" veya "devler" diye anılan bir melez tür, dünyayı hükümranlığı altına alır ve bütün gezegeni Cehennem'e çevirir.

Üçüncüsü ise tufandan uzun yıllar sonra gerçekleşen Babil kulesi olayıdır. Göğün tanrıları ile insanlar arasında bir savaş yaşanır. Ardından yeryüzü ilk kez milletlerin doğuşuna sahne olur...

Yine incelediğimiz bu metinlerde geçen dördüncü bir büyük kırılma noktasından da bahsedilir fakat bu olay henüz yaşanmamıştır. Bu, dünyada yeni ve çok özel bir çağın başlayacağına dair bir kehanet veya insanoğluna vaattir. İlerleyen bölümlerde o konuya da değineceğiz.

***

Nuh tufanına dair bütün efsaneler, tufan esnasında tüm dünyayı suların kapladığını, yeryüzünde yaşayan hiçbir canlının sağ kalmadığını, sadece Nuh'un gemisinde taşınanların kurtulduğunu anlatır. Dünya üzerinde yaşayan milyonlarca canlı türü tekrar gezegene yayılarak varlıklarını devam ettiklerine göre Nuh'un gemisinde bütün bunların taşınmış olması gerekiyordu. Tufan

hikayelerindeki bu olağanüstü iddia, o hikayelere inandığını iddia edenler için bile akıl almaz ve savunulamaz görünmesinden dolayı, Tufan hikayesi basite indirgenmeye ve sözde mantıksal temele oturtulmaya çalışılmıştır. Tufanın aslında bütün dünyayı kaplamadığı, sadece selin yaşandığı bölgedeki hayvanların gemiye alındığı iddia edilmiştir. Fakat genelde Müslümanların bir kısmı arasında kabul gören bu zorlama yorum, tufan hikayelerinin orijinalleriyle hiçbir şekilde bağdaşmaz. Gılgamış destanı, Ziusudra destanı, Tevrat ve Kuran'da anlatılan tufan kesin olarak küresel ölçektedir ve gemidekiler dışında canlı kalan olmamıştır. Nuh ve oğlu arasında Kuran'da aktarılan diyalogdaki "gemiye bin, bugün korunacak yer yoktur" cümlesi, gezegendeki hayatın devamı için bütün canlı türlerinden örneklerin gemiye alınması, Allah'ın tüm insanlara "Ey Nuh ile beraber gemide taşıdıklarımızın zürriyeti" diye hitap etmesi, yeryüzünde yürüyen tek bir "kafir" kalmaması, bir felaketten korunmak için oradan kaçıp uzaklara gitmek yerine bir gemi yapılması ve daha birçok örnek, tufanın dünya çapında mı yoksa yerel mi olduğunu tartışmayı gereksiz kılar.

Peki böyle yıkıcı bir tufan bugün yaşanacak olsa ve bizler dünyadaki bütün imkanları seferber etsek, tüm canlı türlerini toplayıp, bir gemiyle gezegendeki yaşamı kurtarabilir miyiz? Dünya dışı bir süper teknoloji gücünün desteği olmadan, bugünkü teknolojimizle bu imkansızdır. Zaten Nuh peygamber zamanında bugünkünden çok daha ileri bir teknolojinin var olduğu ve buna ek olarak dünya dışı bir süper gücün de Nuh'a destek verdiği, tufan hikayelerinin hepsinde yazılıdır. Buna göre Tanrı, Nuh'a seslenir ve "sana öğreteceğimiz gibi ve bizim gözetimimizde bir gemi yap" der.

Tufana dair elimizdeki kaynakları incelediğimizde onun yüz binlerce, hatta milyonlarca yıl önce yaşanmış olması gerektiği sonucuna varırız. Çünkü ilk insandan, tufan dönemine kadar dünyada tek dil konuşuluyordu ve tufandan çok sonraları Babil kulesi inşa edilene kadar bu durum böyle devam etti. Sonra milletlerin ve dillerin doğuşu gündeme geldi. Bugün dünyada 6500 civarında dil konuşuluyor. Tufan bunların hepsinin ortaya çıkışından çok önceleri olmalıydı. Aksi takdirde Tufan iddiası kendi içinde tutarsız hale gelir ve çökerdi. Günümüzde, dillerin ilk çeşitlenmeye başladığı tarihin en az 50 bin ila 150 bin yıl önce olduğu kabul ediliyor.

Kaliforniya Üniversitesinden dil bilimci Prof. Johanna Nichols, 1998'de yayınlanan ve yazarlarından biri olduğu "The Origin and Diversification of Language" (Dillerin Kökeni ve Çeşitlenişi) isimli kitapta, dillerin en az 100 bin yıl önce çeşitlenmeye başladığını yazar.

Auckland Üniversitesinden Prof. Q. D. Atkinson ise dünyada ilk kez dillerin çeşitlenmeye başladığı tarihin en az 50 bin ile 150 bin yıl önce olması gerektiğini savunur.[1]

Bugün dünyada yaşayan bütün insanların yeryüzüne gemiden dağıldığını kabul edersek; 50 bin yıldır Avusturalya kıtasında yaşadığı bilinen ve kendilerine has bir dilleri olan yerli Aborjin kabilesinin varlığı bile tek başına tufanın 50 bin yıldan çok daha eski bir dönemde olduğu sonucunu doğurur.

Tufanın tarihi ile ilgili birkaç bin yıldan daha geriye gitmeyen klasik dini görüşler, saydığımız tüm bu sebeplerden dolayı problemli ve kendi içinde çelişkilidir. Ama tüm medeniyetlerin kültürel bakiyelerinde karşımıza çıkan tufan hikayesi, insanlığın ortak hafızasıdır ve unutulması mümkün olmayan olağanüstü bir olayın betimlemesidir.

2015 yılında, 12 yıllık bir araştırmanın ürünü olarak yayınlanan "Nuh'un Küresi" isimli kitabımda Nuh Tufanını din, mitoloji, arkeoloji ve yer bilimleri açısından detaylıca incelemiştim. Burada bu detaylara girmeden, tufan olayına insanlık tarihindeki önemi açısından değinmek gerektiğini düşünüyorum.

Sümerlerden kalma Gılgamış destanının Tufanla ilgili bölümünün başlarında şu ifadeler geçer:

"*Tanrıların aklına bir tufan yapmak geldi. Bunların babaları soylu Anu, hükümdarları yiğit Enlil, büyük vezirleri Ninurta, su yolcuları Ennagi ve Bilge Ea da onların toplantısında yer aldı. Ea, tanrıların verdikleri kararı, kamıştan bir çite anlattı: 'Kamış çit, kamış çit! Duvar, duvar! Kamış çit dinle, duvar anımsa! Şurippaklı Ubar-Tutu'nun oğlu, evi sök. Bir gemi yap. Serveti bırak. Yaşamı ara! Mülkten nefret et! Canını kurtar! Canlı yaratıkların her türünden geminin içine yükle. Yapacağın geminin her yanı uyumlu bir ölçüde olsun. Onun eni ve boyu bir ölçüde olsun. Yağmura karşı onun her yanına bir çatı kur.' Ben, bunu anlar anlamaz Ea'ya, efendime dedim: 'İyi, anlaşıldı efendim. Şimdi bana ne dedinse iyi dikkat ettim.*"

Hikayeden geçen Şiruppaklı Ubar-Tutu'nun oğlu Utnapiştim isimli bir kahramandır. Utnapiştim gemiyi yapar ve dünyayı kurtarır.

---

1 "Language like people came out of Africa", The Telegraph, 14.03.2011

Asurbanibal'in Ninova'daki antik kütüphanesinde 1872'de Nuh Tufan'ından bahseden başka tabletler de deşifre edildi. Tufanın anlatıldığı bu yeni metinler, Akad dilinde, çivi yazısıyla yazılmıştı fakat hikâyede geçen isimler, farklı bir dile aitti. Anlaşılmaktaydı ki bu destan da kaynağını başka bir yerden alıyordu. Yani Mezopotamya medeniyetleri de bu hikayeyi çok daha eski toplumlardan öğrenmişti. Daha ileriki yıllarda Philedalphia Üniversitesi Müzesi'nde, yarısı kırık bir tablet bulundu. Bu aynı destanın Babil versiyonuydu. Sümer dilinde ve şiir tarzında yazılmıştı. Burada ise Hz. Nuh'un ismi Ziusudra olarak geçiyordu:

"Ziusudra'ya, Tanrı Enki şöyle dedi:
'Duvarından bir söz söyleyeceğim, sözümü tut!
Kulak ver söyleyeceklerime!
Bizden bir Tufan, kült merkezlerini kaplayacak,
İnsanlığın tohumu yok olacak,
Tanrılar meclisinin sözü karardır,
An ve Enlil'in emirleriyle
Krallık, hükümdarlık son bulacaktır."[2]

Sümerlilerden kalan diğer bir ilginç bilgi de "Tufan'dan önce, binlerce yıl yaşayan sekiz kralın hüküm sürdüğüdür."[3] Bu bilgi Tevrat ile de paraleldir.

Yukarıdaki alıntılanan her iki metinde de Nuh tufanından bahsedilir ve krallığın/mülkün yok edileceği söylenir. Çünkü hükümdarlık bozguncu tanrıların elindedir ve dünya kötülükle dolmuştur.

1940'lı yıllarda, Irak'ta araştırmacı Leonard Simmonds tarafından ise başka bir kil tablet bulundu. Bir cep telefonu büyüklüğündeki 60 satırlık çivi yazısı içeren bu tarihi kalıntı, uzun süre deşifre edilemedi. Bugün dünyaca ünlü British Muzeum'da bulunan tabletin tercümesi, müzenin Ortadoğu eserleri uzamanı Prof. Irving Finkel'in 20 yıllık uğraşları sonunda, 2014 yılının Ocak ayında tamamlanıp dünyaya duyuruldu. 3700 yıl öncesine tarihlenen bu metin, Mezopotamya Tufan efsanesine dair yeni bilgiler içeriyordu:

"Atra-Hasis dünyanın kurtarıcısı olacağından habersizdi. Göklerden ona yuvarlak bir gemi yapması gerektiği mesajı geldi."

---

2 "Kur'an, İncil ve Tevrat'ın Sümerdeki Kökeni", Muazzez İlmiye Çığ, Kaynak Yayınları, 2012, S.57

3 C.L. Wooley, The Sumerians; S.N. Kramer, The Sumerians, S.328

Bu versiyonda ise gemi yaparak, dünyayı kurtaran kahramanın adı Atra-Hasis'ti.

Hint Mahabharatta destanında da tufan hikayesinden bahsedilir. Burada ise bir gemi yaparak canlıları kurtaran kişinin ismi Manu'ydu.

Karakterlerin isimleri değişse de hikaye hep aynıydı.

Antik metinlerin güncel çevirilerindeki hatalar veya tercüme esnasında anlaşılmayan kısımların bugünün mantığıyla yorumlanarak açıklanmaya çalışılması, tufan ve gemi hakkında oluşan yargılarımızın sebebidir. Örneğin Kuran'ın tercümelerinde Nuh'un gemisinin "tahtadan" yapıldığı yazar fakat orijinal metinde geçen kelime "levha"dır. Bu levhalar pek tabii tahtadan yapılabileceği gibi çok farklı malzemelerden de yapılabilir ama tahtadan hiç bahsedilmediği halde, çeviriyi daha akıcı ve anlaşılır hale getirmek için bu kelimeyi kullanmak, çeviri etiği açısından da sorun taşır. Üstelik aynı Kuran, geminin sağlam olarak bırakıldığını ve onun alemler için bir ibret olduğunu söyleyip, bir gün bulunacağını vaat ederken, "tahta bir geminin binlerce yıl toprak altından çürümeden nasıl sağlam kalabileceği" sorusunu doğurarak, metnin bütününü çelişkili hale getirir.

Birbirlerine karasal olarak bağlı olan Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarında yaşayan çeşitli medeniyetlerin birbirleriyle etkileşime girerek, tarih içinde kültür paylaşımında bulunduğunu, ortak efsaneleri benimsediklerini ve inançlarında benzerlikler olabileceğini kabul etsek bile, binlerce yıl öncesinde Amerika kıtasında yaşamış ve Kolomb zamanına kadar okyanusun ötesiyle tarihsel bir etkileşime girmemiş olan Kuzey ve Güney Amerika yerlilerinin dini inançlarındaki tufan hikayelerini nasıl açıklayacağız?

Kültürel bakiyelerini büyük ölçüde, kendilerinde önce yaşamış Mayalar (M.Ö. 6 ve M.S. 3. yüzyıllar) ve İnkalardan (M.S. 12. ve 16. yüzyıllar) alan Azteklerde (M.S. 14. ve 16. yüzyıllar) de birçok faklı sel hikayesi vardır. Bu medeniyetler de inanç ve geleneklerini kendilerini önceki medeniyetlerden alıyordu. Bu toplumları etkileyen antik medeniyetlerden biri M.Ö. 13. yüzyılda orta Amerika'da tarih sahnesine çıkan Olmekler olmalıydı.

Amerika kıtasında yerleşik toplulukların efsanelerindeki sellerin hangisinin sıradan seller değil de Nuh tufanı olabileceği, 2015'te "Nuh'un Küresi" yayınlanana kadar bilinmiyordu.

Bu keşif, Nuh tufanının antik Amerikan yerlilerinin de dinlerinde var olduğunu net bir şekilde gösterir:

Azteklerin efsanelerine göre ise büyük bir sel yaşanmış ve o selden Coxcox adında bir kadın ve Xochiuetzal adında bir erkek, ağaç kabuğuna binerek kurtulmuştur. Kurtulduktan sonra onların birçok çocuğu olmuştur fakat bu çocuklar konuşamazlar. Sonunda bir güvercin gelir ve onlara lisan bahşeder. Fakat bu sefer kardeşler konuşur ama birbirlerini anlamazlar çünkü hepsinin dili farklıdır.[4]

Atlantik okyanusunun karşısından gelen bu efsane, Tevrat'ta geçen Babil'de dillerin farklılaştırılması hikayesini hatırlatır. Tufandan önce insanlar tek dil konuşulurken, Tufandan sonra Babil döneminde, göksel bir müdahale sonucu diller ortaya çıkmaya başlamıştır. Azteklerden bize ulaşan efsanin, sadece Tufan'dan değil, Tufan sonrası Babil döneminde Tanrılar ve insanların tekrar etkileşime girdiklerinden de bahsettiğini görüyoruz.

Dillerin ne zaman farklılaştığını bilmenin, bizim için Tufan'ın yaşandığı zamanı tespit etmek açısından da önemli olduğuna değinmiştik çünkü Tufan o tarihten önce olmuştu. Tam olarak olmasa da bu bilgi Tufan'ın en az kaç yıl önce yaşandığına dair bize fikir verir. Ortaya çıkan sonuç ise klasik tarih tezlerini yerle bir edecek ve insanlık tarihinin yeniden yazılmasını gerektirecek cinstendir. Çünkü günümüzde, insanların M.Ö. 8.000'lerde avcı-toplayıcı toplum düzeninden yerleşik hayata geçtiklerine ve medeniyetin ilk tohumlarının böyle atıldığına inanılıyor. M.Ö. 8.000 öncesi Paleolitik dönem, diğer bir deyişle "yontma taş devri" olarak, sonrası ise Neolitik dönem veya "cilalı taş devri" olarak anılıyor. Sonuç olarak klasik tarih anlayışına göre insanlar 10 bin yıl önce yerleşik hayata geçtiler ve böylece avcılığı bırakıp hayvan yetiştirmeye ve tarıma başladılar. İlerleyen süreçte şehirler orta çıktı ve sonra medeniyet başladı.

Geçtiğimiz yıllarda Urfa'daki Göbeklitepe antik tapınağının keşfedilişinden önce bilinen en eski antik yerleşim Konya'daki Çatalhöyük yerleşkesiydi. Bu site M.Ö. 6-7 binlerden kalmaydı ve Neolitik dönemin başlangıcı olarak kabul ediliyordu. M.Ö. 9 binlerden kalma Göbeklitepe'nin keşfinden sonra insanlık tarihi yeniden güncellendi. Neolitik dönemi, bilinenden 2 bin yıl daha geriye atan bu keşif dünyada şok etkisi yapmıştı. Göbeklitepe'deki tanrı tasvirlerinin, kendilerinden altı bin yıl sonra gelecek olan Sümerlerin tufan öncesi gözcü tanrıları, yani Anunakilerle aynı göksel varlıklar olduğu anlaşıldığındaysa, dünya haklı olarak ikinci bir şok yaşayabilir. Göbeklitepe bölümünde bunu inceleyeceğiz.

Tufan'ın tarihi klasik tarih tezleri ile oluşturduğu tezat bakımından, oldukça kayda değerdir. İlkel insanın ilk kez günümüzden 10-12 bin yıl önce moder-

---

4 Turner, P. and Russell-Coulter, C., 2001, Dictionary of Ancient Deities, Oxford University Press

nleşmeye doğru adımlarını atmaya başladığına inanılırken, yüz binlerce yıl önce yaşanmış bir tufan hadisesi ve bu tufana karşı süper teknolojik imkanlar kullanarak hayatta kalmayı başarmış bir topluluk fikri, tarihçiler açısından yıkıcı tesirdedir.

Buraya kadar incelediğimiz metinler ve bunların muadilleri hakkında bugüne kadar sayısız yorum yapılmıştır. Ama yorumu bir kenara bırakırsak, tüm bu metinlerin toplamından çıkan açık sonucun özetle şu olduğunu görüyoruz:

Bir zamanlar, insan denen varlık henüz ortada yokken, evrende hüküm süren mutlak bir hükümdar ve onun otoritesine bağlı olarak hareket eden zeki canlılar vardı. Bir gün bir karar alındı ve yeni bir zeki canlı türü yaratılması, sonra da dünya gezegenine halef olarak tayin edilmesi gündeme geldi. Bu yeni türün adı insandı. Krala bağlı olan kişiler onun kararına saygı duyarken, insanın selefi olan kişi krala karşı çıktı ve ekibiyle birlikte bir isyan hareketi başlattı. Tek ve mutlak kralın otoritesini yok sayarak, insana krallık teklif etti. Bunun için birlikte melez bir tür ortaya çıkarmaları gerekiyordu ve bunu yaptılar. İnsanlar durumu gizlemeye çalıştıysa da başarılı olamadı ve krallıktan kovuldu. Önce insanın iki oğlu olmuştu. Birisi tamamen kendi genlerinden, diğeri ise melez olandı. Melez olan, diğerini öldürdü. Sonra insanlar ikinci türden uzak kalarak, saf bir şekilde tekrar üremeye devam etti. Ama krala karşı isyan başlatan kişi, ekibiyle birlikte gökyüzünden dünyaya inerek insanların kızlarına musallat oldu. Bu kızlardan devler dedikleri zorba melezler doğdu. Bu melezlere yarı tanrılar dendi ve onlar dünyada krallar olarak insanları köleleştirdi. Fakat mutlak kral, hükmünde ortağı olmadığını ve kendisinden başka kimsenin kral olamayacağını yasa olarak belirlemişti. Böylece bu yasa çiğnendi. Zalim devler dünyayı cehenneme çevirmişti ve dünya gezegeni artık onların krallığıydı. Gökyüzündeki meclis toplandı ve yeryüzündeki krallığın son bulması gerektiğine hükmedildi. İnsanların arasından bir kişi seçildi. Dünyada tüm canlılardan numuneler toplamak ve canlılığın devamını sağlamakla görevlendirildi. Garip şekilde bu kişi de diğer insanlardan farklı olarak özel bir genetik yapıya sahipti. Üstelik onun ve neslinin devamı için ilerleyen yıllarda, göklerden gelen görevliler tarafından genetik müdahaleler yapılacaktı. O nesilden Tanrı'nın elçileri seçilecekti. Göksel krallığa muhalefet edip isyan başlatan kişinin soyu ve insanın soyu arasında asırlar sürecek bir savaş başlamıştı ve bunun Nuh tufanı zamanında sona ermesi gerekiyordu. Ama böyle olmadı. Tufanın yaşanıp dünyanın yıkılmasından çok uzun yıllar sonra insanlar yeniden ileri teknoloji seviyesine ulaştığında, sözde tanrılar gökyüzünden Babil şehrine inecek ve insanoğlunun kaderini yeniden değiştirecekti.

Bölüm 6
Babil'de İki Melek

"Onlar Süleyman'ın krallığı üzerine şeytanların okuduğu şeylere tabi oldular. Süleyman, kafir olmadı. Fakat şeytanlar insanlara, sihri ve Babil şehrindeki iki meleğe, Harut ve Marut'a indirilen şeyleri öğretmekle kafir oldular. Ve oysa onlar, 'Biz sadece bir fitneyiz (imtihanız). O halde kafir olmayın.' demedikçe hiç kimseye bunu öğretmezlerdi. Fakat o ikisinden, bir erkek ile onun karısının arasını açacak şeyler öğreniyorlardı ve de onlar, Allah'ın izni olmadan onunla hiç kimseye zarar verebilecek değillerdir. Ve onlar kendilerine fayda vermeyen, zarar veren şeyleri öğreniyorlar. Ve and olsun ki onlar, onu satın alan kimsenin ahirette bir nasibi olmadığını kesin olarak öğrendiler. Elbette onunla nefislerini sattıkları şey ne kötü, bir bilselerdi."

Yukarıda alıntı yaptığımız Bakara suresinin 102. Ayeti, Babil diye bir şehirden ve o şehirde insanların arasında yaşayıp, insanlarla temas kuran, Harut ve Marut isimli iki melekten bahsediyor. Babil şehri ve oraya inen melekler meselesi sadece Kuran'da değil Kitab-ı Mukaddes'te de geçiyor. Ve ilerleyen bölümlerde anlayacağız ki bu kitaplarda bahsedilen Babil şehri, M.Ö. 19. ve M.Ö. 6. yüzyıllarda hüküm süren Babil krallığındaki şehir ile aynı yer değildi. Tarih kitaplarındaki Babil halkı, efsanevi Babil şehrine öykünerek, kendi şehirlerine bu ismi vermiş olmalıydılar.

İslam ansiklopedisinin "Harut ve Marut" maddesinde şöyle yazar:

"*...Ahmed b. Hanbel'in el-Müsned'inde (II, 134) Abdullah b. Ömer'den nakledilen bir hadise göre Hz. Adem Allah tarafından yeryüzüne indirildiğinde melekler Allah'a, 'Bizler hamdinle seni tesbih ve takdis edip dururken yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı mı halife kılıyorsun' derler. Allah da onlara, 'Sizin bilemeyeceğinizi herhalde ben bilirim' der (el-Bakara 2/30). Melekler, kendilerinin ademoğlundan daha itaatkar olduklarını söyle-*

yince de Allah yeryüzüne göndermek üzere aralarından iki melek seçmelerini ister. Hârût ve Mârût seçilerek yeryüzüne indirilir. Zühre çok güzel bir kadın suretinde karşılarına çıkınca melekler ona sahip olmak isterler. Kadın da Allah'a ortak koşmaları şartıyla tekliflerini kabul eder. Melekler bunu reddederler. Bunun üzerine kadın bir çocuk getirir ve onu öldürmelerini ister; melekler bunu da kabul etmez. Daha sonra kadın içki getirir ve bunu içerlerse tekliflerini kabul edeceğini söyler. Melekler içkiyi içip sarhoş olunca kadınla zina edip çocuğu öldürürler. Ayıldıklarında kadın, daha önce kabul etmedikleri her şeyi sarhoş olunca yaptıklarını onlara hatırlatır. Meleklerden dünya veya âhiret azabından birini seçmeleri istenince dünya azabını seçerler. İbn Kesir, sened zincirindeki Musa b. Cübeyr sebebiyle bu hadisin "garib" olduğunu ve Abdullah b. Ömer'in bu rivayeti Ka'b el-Ahbar'dan naklettiğini belirtir (Tefsirü'l-Kur'an, I, 198-199). Hz. Ali'nin Resulullah'tan rivayet ettiği nakledilen, "Allah Zühre'ye lanet etti; çünkü Zühre, Harut ve Marut adlı iki meleği fitneye sevketti" hadisi de sahih değildir (a.g.e., I, 200). Yine Hz. Ali'ye isnat edilen bir rivayette, iki meleğin imtihanına vesile olan kadına Araplar'ın Zühre, Acemler'in Enahid dedikleri, kadının onlara semaya çıkıp yeryüzüne inmelerinin sırrını sorduğu, böylece ism-i a'zam duasını öğrenip semaya çıktığı ve yıldıza dönüştüğü nakledilir (Süyuti, s. 58). İbn Abbas'tan gelen benzer bir rivayette de denenmek üzere yeryüzüne gönderilen iki melekten bahsedilir. Bu iki melek Enahid adlı çok güzel bir kadın tarafından baştan çıkarılır ve melekler bu denemede başarısız olurlar. Kadın Zühre yıldızına dönüştürülür. Daha sonra Hz. Süleyman iki meleği dünya veya ahiret azabını seçmekte serbest bırakır, onlar da dünya azabını seçerler (İbn Kesir, I, 202; Süyuti, s. 59)... "[1]

Bir Yahudi metni olan Midraş Abkir'de anlatılan bir hikayeye göre ise Nuh tufanından sonra Tanrı Şemyaza ve Azael adında iki meleği yeryüzüne gönderir. Bunların görevi Tanrı'nın hükümdarlığını insanlara anlatmaktır. Ama bu melekler Ester adında bir kadına aşık olurlar. Ester, eğer kendisine Tanrı'nın gizli adını öğretirlerse onlarla yatmayı kabul edeceğini söyler. Melekler gizli bilgiyi ona verir ve Ester kendini teslim eder. Sonra bu bilgiyle gökyüzüne yükselir ve bir yıldız olur. Şemyaza ve Azael ise insan kızlarıyla evlenir.

İslam kaynaklarında aktarılan hikayedeki kadının adı Zühre'dir. Zühre "Venüs" gezegeninin Arapça adıdır. Eski Türkçede de "Zühre yıldızı" Venüs gezegenini ifade ederdi. Yahudi kaynaklarındaki kadının adı ise Ester'dir. Ester, Sümer'deki "İştar" isminin İbranice versiyonudur. Akad mitolojisindeki tanrıça İştar'ın sembolü de Venüs'tür. Roma'daki aşk tanrıçası Venüs'ün de

---

1 *İslam Ansiklopedisi, Türkiye Diyanet Vakfı, 1997, C.16, S.263*

kökeninin İştar olduğuna değinmiştik. İştar aynı zamanda yıldız anlamına gelen "star" kelimesinin de kökenidir. Anlaşılmaktadır ki yukarıda farklı dini kaynaklardan aktarılan hikayeler, aynı efsanenin farklı versiyonlarıdır. Burada Venüs, İnanna, İştar, Lilith, Afrodit gibi isimlerle anılan dişi ifritin sadece insanları değil, melekleri de baştan çıkardığı anlatılıyor. Sonra bu melekler insanlarla beraber oluyor.

Yahudi kaynaklarındaki hikayede adı geçen meleklerden biri Şemyaza'dır. Bu ismi, Enok kitabında "Semyaza" olarak, tufandan önce yeryüzüne inen düşmüş meleklerin arasında görmüştük. Binlerce yıl yaşayan bu varlıklar, aktarılan efsanelere göre, bu sefer Babil şehrinde ortaya çıkar. Kuran'da ise Babil'deki melekler konusu çok kısa geçilmiş ve detay verilmemiştir.

İslam kültüründe meleklerin iradesiz varlıklar olduğuna dair yaygın bir kanı vardır. Ancak Kuran'da, Sad suresinde, meleklerin kendi aralarında bir toplantı yaparken münakaşa ederek tartıştıkları anlatılır. Böylece meleklerin irade sahibi varlıklar olduğu ortaya çıkar.

"*De ki 'o büyük bir haberdir. Siz ondan yüz çevirenlersiniz. Mele'il Ala'da onlar münakaşa ederken, benim bilgim yoktu.*" (Sad, 67-69)

Ayette "münakaşa ediyorlardı" olarak çevrilen kelime "yahtesimun"dur ki "hasım olmak" anlamına gelir. Kullanılan bu fiil yüzünden meleklerin birbirlerine hasım, yani düşman oldukları anlamı çıkar. Anlaşılıyor ki melekler arasından kovulan asilerin hikayesi burada başlıyordu. Ayetler devam eder:

"*Hani, Rabbin meleklere şöyle demişti: 'Muhakkak ben çamurdan bir beşer yaratacağım. Onu şekillendirip içine ruhumdan üflediğim zaman ona secde edin. Bunun üzerine meleklerin hepsi birden secde etti. İblis hariç. O kibirlendi ve kâfirlerden oldu. 'Ey İblis! Ellerimle yarattığıma secde etmekten seni ne alıkoydu? Kibirlendin mi, yoksa Aliylerden mi oldun?' dedi.*" (Sad, 70-75)

Münakaşa eden melekler arasından sadece İblis, Allah'ın emrine karşı çıkar. Diğerleri Allah'ın dediğini yapar. Hatta belki İblis'in ekibi bile secde eder ama daha sonra isyancılara katılırlar. Çünkü İblis'in tek başına çalışmadığını biliyoruz. Ayetler "kafirler" diye anılan bir gruptan bahsediyor. Aynı surenin 77. ayetinde İblis'e "çık oradan, kovulanlardansın" denir. Yani çoğul bir kelime (recimun) kullanılarak, kovulan başka meleklerden de bahsedilir. Ayrıca yukarıdaki ayetlerde İblis'e sorulan soru da çok ilginçtir. "Neden secde etmedin?" dendikten sonra "Aliylerden mi oldun?" diye eklenir. Yani yaratılan insana secde etmesi emredilmemiş, Aliyler diye özel bir grubun varlığı an-

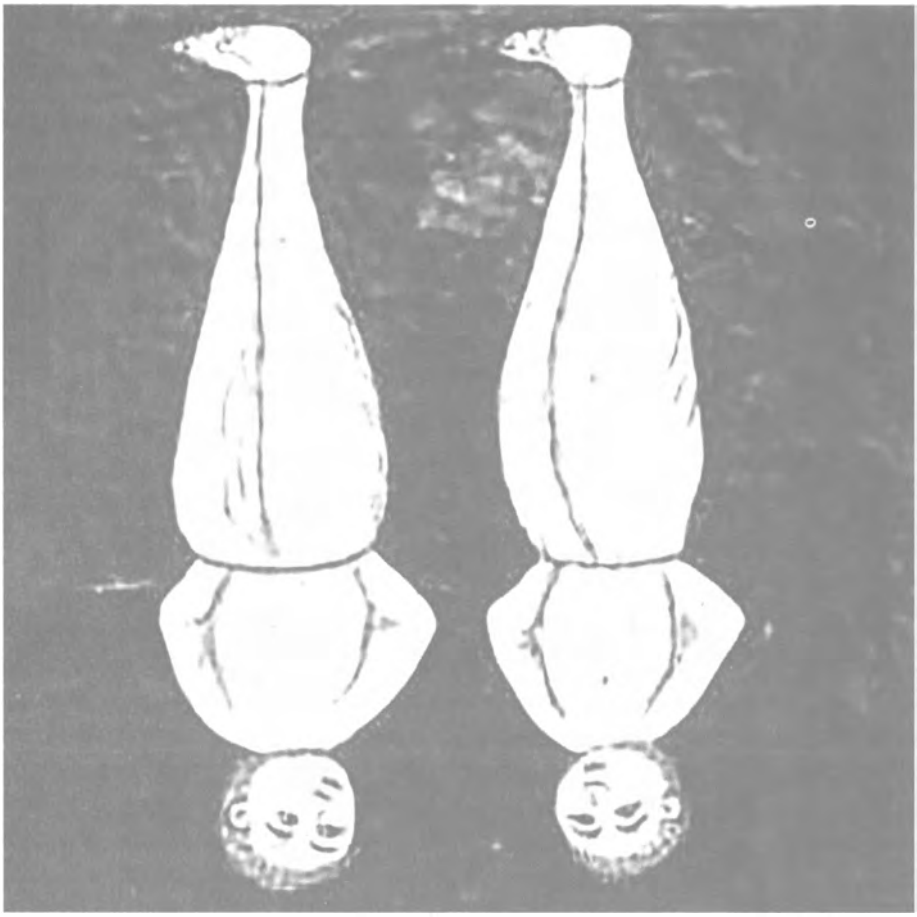

Tanrı'nın emrinden çıktıkları için baş aşağı kuyuya sarkıtılarak cezalandırıldıklarına inanılan Harut ve Marut melekleri tasviri.

laşılıyor. Aliyler "yüceler" anlamına gelir. Bunlar, belli ki melekler arasında üstün ve hariç tutulmuş bir grup melektir. Onlardan secde etmeleri istenmedi. Aksi takdirde, "İblis'e Aliylerden mi oldun?" diye sorulmazdı.

Meleklerin irade sahibi zeki yaratıklar olduğu görülüyor. Bunlar bazen kendi aralarında münakaşa ediyorlar. Hatta bazen yüce melekler kurulunun gizli toplantıları esnasında istihbarat elemanı ifritlerin, casusluk yaparak bilgi çalmaya çalıştığı, fakat uzayda kaçarken, güdümlü füzeler tarafından vurulduğu çok açık şekilde ayetlerde görülür. Bu ayetlerde bilim kurgu filmlerini aratmayan bir casusluk ve uzay savaşları hikayesi anlatılır.

"*And olsun ki; Biz semada burçlar kıldık. Ve bakanlar için onu süsledik. Onu kovulmuş her şeytandan koruduk. Ancak kim duyma hırsızlığı yaptıysa, o zaman onu açıkça yakıcı bir ateş parçası takip etti.*" (Hicr, 16-18)

Ayette "yakıcı ateş parçası" olarak tercüme edilen kelime "şihab"dır. Bunun, hedefini takip ederek vuran güdümlü bir mühimmat olduğu anlatılıyor. Günümüzde İran'ın ürettiği "Şihab" füzeleri de adını buradan alır.

Hem Kuran ayetlerinde, hem Kuran'ın tasdik ettiği Kitab-ı Mukaddes'te, hem de antik mitlerde gezegenler arası bir uzay savaşından veya galaktik boyutta bir mücadeleden bahsedildiğini, dünyanın da bu mücadelenin bir cephesi olduğunun anlatıldığını söyleyebiliriz. Babil şehri ise dünya cephesinin geçiş noktası, diğer bir deyişle "star gate" (yıldız geçidi) olarak tarif edilir.

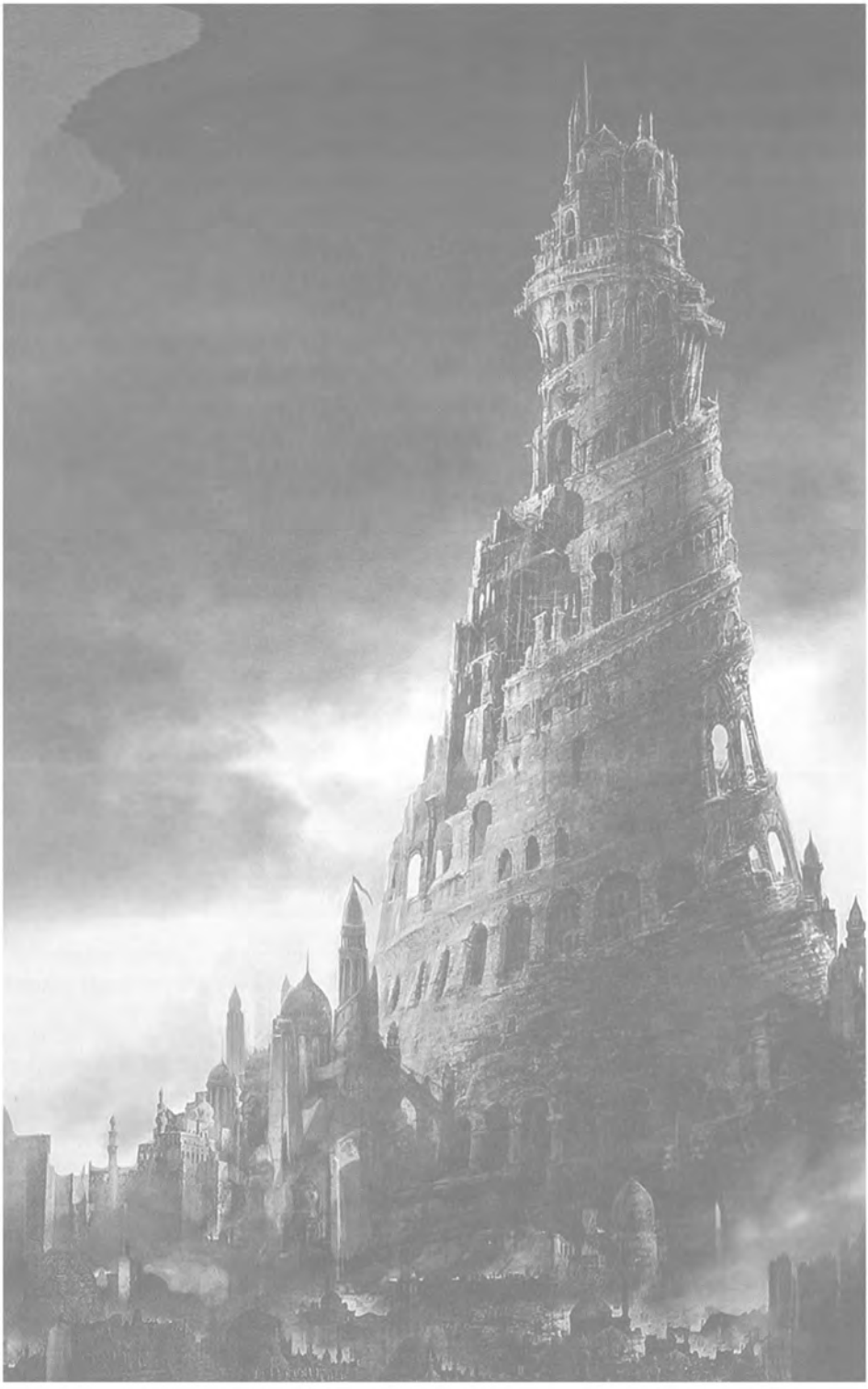

Bölüm 7
Babil Kulesi ve Büyük Savaş

Babil kelimesinin anlamı "Tanrı Kapısı"dır. Eski metinlerde bu şehir bir "Star Gate", yani bir boyutlar arası geçit olarak anlatılır. "Bab" kapı anlamına gelir, "İl" ise tanrıdır. Eski Ahit'te "Elohim"in, yani tanrıların Babil'e indiği ve şehre bu yüzden Babil ismi verildiği söylenir.

Nuh tufanından sonra canlılar tekrar yeryüzünde yayılmış ve gemide kurtulanların nesli çoğalarak devam etmişti. Tevrat'a göre insanlar teknolojide o kadar ilerlediler ki, göklere erişmenin bir yolunu buldular. Aşağıda Tevrat'tan alıntıladığımız pasaj, Nuh tufanından sonraki insanların durumunu anlatır.

"*Başlangıçta dünyadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler. Birbirlerine, 'Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim' dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, 'kendimize bir kent kuralım' dediler, 'göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.' Rab, insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi. 'Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar' dedi, 'Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.' Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü Rab bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.*" (Tevrat: Tekvin, 11:1-9)

Bu metinde Rab diye tercüme edilen kelimeler, orijinal İbranice metinde "Elohim" olarak geçer. Bütün Tevrat çevirilerinde yapılan bu hata, metni anlaşılmaz kılar. Halbuki "Elohim" kelimesi, daha önce de belirttiğimiz gibi "Eloha" kelimesinin çoğuludur. "Eloha"ya verilen mana eğer "Tanrı" ise, o zaman "Elohim" kelimesi "tanrılar" anlamına gelir. Yani yeryüzüne inen Rab değil,

"tanrılar" denilen bir grup göksel varlıktı. Zaten metnin bağlamına bakınca, birden fazla kişinin indiği açıkça görülüyor. Bu varlıklar "*Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.*" diye kendi aralarında tartışıyorlar. Hatta "*Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar*" diyerek, insanların yapacakları şeylerden endişe duyup, önlem almak istedikleri de anlaşılıyor. Buradaki endişe çok belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Peki bu endişelenenler insanların düşmanları olabilir miydi? Öyleyse akla ilk gelen kişiler İblis'in isyancı ekibi oluyor. Diğer bir deyişle düşmüş veya kovulmuş melekler... Bu durumda yanlış tercüme edilen "Elohim" kelimesi onları kastediyor olabilir. Peki yeryüzüne inenler Melekler olabilir miydi? Belki. Bu da ikinci ihtimal olarak ortada duruyor.

Babil kulesini inşa eden insanların kendi aralarında konuşurken "*göklere erişecek bir kule dikip ün salalım.*" dediklerini görüyoruz. Bu insanlar zaten yeryüzünde aynı dili konuşan tek milletti. Metin böyle söylüyor. Öyleyse kimin gözünde ün salacaklardı? Yoksa göklerde yaşayan topluluklar arasında korku yaratıp ün salmaya mı niyetliydiler? Garip görünüyor ama metinden bu anlaşılıyor.

Babil kulesinden gökyüzüne oklar atıldığı ve bu okların kanlı bir şekilde yeryüzüne geri düştüğüne dair hem Yahudi literatüründe hem de İslam literatüründe aktarılan efsaneler vardır. Ama ondan önce "göklere erişen kule" meselesinin Kuran'da nasıl geçtiğine bakalım. Kuran'daki kule, ilk bakışta Tevrat'taki ile aynı kule değil gibi görünür. Peki bu iki kule arasında bir bağlantı olabilir mi?

"Ve firavun şöyle dedi: 'Ey Haman! Benim için yüksek bir kule inşa et. Umulur ki böylece sebeplere ulaşırım. Göklerin sebeplerine! Sonra Musa'nın ilahına erişirim. Muhakkak ki ben, onun yalancı olduğunu zannediyorum.' Ve işte böylece firavuna kötü ameli süslendi. Ve yoluna engel kondu. Ve firavunun hilesi hüsrandan başka bir şey olmadı." (Mu'min, 36-37)

Ayette firavunun kule sayesinde "göklerin sebeplerine" ulaşmak istediği, "göklerin sebepleri" sayesinde de Tanrının katına çıkmak istediği aktarılıyor. Peki göklerin sebepleri ne demek? Ayette geçen kelime "esbab"dır. Bu "sebeb" kelimesinin çoğuludur. "Sebeb" kelimesinin Kuran'da ne anlamda kullanıldığını anlamak için bu kelimenin geçtiği diğer ayetlere bakınca dikkat çeken ayetlerden biri Hacc suresinin 15. ayetidir. Burada "sebeb", göklere uzatılan

bir "ip" olarak geçer. Diğer ilginç bir ifade de Sad suresinin 10. ayetindedir ve içine binilip göklere çıkılan bir araç olarak geçer: "*Yoksa göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin mülkü onlara mı ait? Öyleyse sebepler içinde yükselsinler.*" Kehf suresindeki Zülkarneyn ayetlerinde ise Zülkarneyn'e verilmiş ve onun sayesinde güneşin kara deliğe battığı bir yere veya zaman gitmesini sağlayan şey olarak geçer. Kuran'ın bu kelimeyi kullanış şekli, insana "sebeb" denilen şeyin, bir uzay gemisi olduğunu düşündürecek cinstendir. Kuran'da, birazdan inceleyeceğimiz gibi göklerde seyahat eden araçlardan çok açık bir şekilde bahseden başka ayetler de vardır.

Özetle firavun göklere çıkmak, orada göğün sebeplerine ulaşmak ve bu sayede Musa'nın ilahına erişmek istiyor. Ama bunu başaramıyor çünkü yoluna "sed" (engel) konuyor. Tevrat'ta bahsedilen kule, insanların tek dil konuştuğu ve henüz milletlerin ortaya çıkmadığı bir dönemde gündeme gelmişti. Fakat Kuran'daki kule Musa'nın zamanında olduğuna göre bunlar aynı kule olabilir mi? İlk bakışta olamaz gibi görünüyor. Çünkü Musa zamanında İsrail oğulları ve Mısırlılar vardı. Ama Yusuf suresindeki ayetlere bakılırsa bunlar birbirleriyle dil problemi yaşamadan konuşuyorlardı. Ama onlardan önce Ad ve Semud kavimleri olmuştu. Peki onlar ne olacak? Ad kavmi Nuh'tan sonraki kavimdir. Semud kavmi ise Ad kavmi helak edildikten sonra, o beldeden çıkanların oluşturduğu kavimdir. Yani Semud kavmi, Ad kavminin torunudur ve muhtemelen atalarının dilini konuşuyorlardı. Lut kavmi de Musa'dan önceydi ama İbrahim peygamberin yeğeni olan Lut peygamber onların içinden biriydi ve yine aynı dil konuşuluyordu. Yani farklı şehirlerde yaşayan kavimler vardı ama henüz diller ayrılmamış, milletler ortaya çıkmamıştı.

Kuran'daki kule Mısır'da yapılmıştı. Ama Kuran'da bahsedilen Mısır ülkesi, bugün bizim bildiğimiz Mısır'ın bulunduğu yerde değildi. Hatta Musa peygamber, bizim bildiğimiz Mısır'ın döneminde bile yaşamamıştı. Bu iki Mısır arasında binlerce yıl fark vardı. Bu konuyu "Dinler Tarihindeki Kayıp Binyıllar" bölümünde inceleyeceğiz.

Tevrat'taki kule ise Babil'de yapılmıştı ama Tevrat'ta bahsedilen bu şehir de yine bizim bildiğimiz M.Ö. 2 binlerdeki Asurlular döneminin Babil şehri değildi. Bu iki Babil arasında çok uzun bir zaman farkı vardı. Tevrat'taki Babil döneminde henüz dünyadaki tüm insanlar tek dil konuşuyordu. Dillerin çıkışının liguistik ve antropolojik araştırmalara göre 100 bin ila 150 bin yıl öncesine dayandığını görmüştük. Öyleyse Tavrat'taki Babil bundan daha eski olmak zorundadır.

Bilinen tarihteki Asur ve Babil medeniyetlerinin şehrine verilen isim, efsanevi Babil şehrine öykünmeden kaynaklanıyor olmalıydı. Muhtemelen o insanlar, kadim bir efsanenin ismini şehirlerine vermişlerdi. Aynı şey Mısır için de geçerliydi. Üstelik Antik Mısırlı tarihçiler, geriye bıraktıkları yazmalarında, bilinen Mısır'dan çok daha eski bir Mısır ülkesine dair bilgileri zaten kendileri aktarıyordu. Ama günümüzde bu bilgilerin bir efsane olduğuna inanılıyor. Bu efsanenin adı ise Atlantis'ti. Yani Adland... Ad kavminin ülkesi...

Yahudi geleneğinde ise Babil Kulesinin Nemrut zamanında yapıldığına inanılır. Babil kulesinin Nemrut zamanında olması da ilk bakışta mümkün görünmüyor çünkü Nemrut, Hz. İbrahim'in çağdaşıdır. Ama İbrahim'in yaşadığı dönemde henüz farklı diller ortaya çıkmamış olabilir miydi?

İbrahim ve Musa arasındaki birkaç yüzyıllık fark, Kuran'daki ve Tevrat'taki kulenin aynı olabileceği ihtimaline aykırı gibi görünüyor ama Nemrut'un 163 yaşında kral olduğunu ve 500 yıldan daha uzun süre hüküm sürdüğünü bilirsek, işin rengi birden bire değişir.

Nemrut, hükümdarlığı döneminde sürekli yeni şehirleri fethederek, en sonunda çok güçlü bir krala dönüşmüştü. Nemrut'tan Kuran'da bahsedilir ama "Nemrut" ismi geçmez. İsim verilmeden, Bakara suresinin 258. ayetinde "Allah'ın kendisine krallık vermesi sebebiyle Rabbi hakkında İbrahim ile tartışan kimseyi görmedin mi?" denir ve o kişinin tanrılık iddiası Allah tarafından kınanır. Eğer İbrahim'in döneminde dünyadaki tüm insanlar aynı dili konuşuyorsa ve Nemrut da o dönemin kralıysa, bu onu dünya çapında bir kral yapar. Peki Nemrut ve Musa döneminin firavunu aynı kişi olabilir mi?

"Firavun" kelimesi Kuran'da geçer ama firavunun da ismi anılmaz. İbrahim'den İshak oldu; İshak'tan Yakup oldu; Yakup'tan Yusuf oldu. Yusuf, İbrahim'in torunuydu. Yusuf zamanında İsrail oğulları Mısır'a yerleşti. Musa peygamber Mısır'daki üçüncü İbrani nesliydi. Üç nesil Mısır'da yaşadıktan sonra, Musa zamanında Mısır'dan çıktılar. İbrahim ve Musa arasında birkaç yüzyıllık bir zaman farkı bile olsa, bu durum İbrahim'in Nemrut'u ile Musa'nın firavununun aynı kişi olma ihtimalini gündeme getirir. O kralların aynı kişi olup olmadığı sorusuna kesin bir cevap veremeyiz ama ortaya çıkan ihtimal kayda değerdir.

Kuran, firavundan "kazıklar sahibi" diye bahseder.

"*Rabbinin Ad kavmine nasıl ettiğini görmedin mi? Sütunlara sahip İrem'e? O ki, beldeler içinde onun bir eşi yaratılmadı. Ve vadilerde kayaları oyan Semud'a? Ve kazıklar sahibi firavuna? Onlar ki beldelerde azgınlık yaptılar.*" (Fecr suresi, 6-11)

Ad kavmi Tufan sonrası ilk topluluktu. İrem ise onların efsanevi şehriydi. Ad kavmi İrem şehrinde bir felaketle yok olunca, yıllar sonra geriye kalanların torunları tekrar çoğaldı ve adlarına Semud dendi. Atalarının başına gelen helak onların da başına geldi ve ardından "kazıklar sahibi firavun" diye biri ortaya çıktı. Bu kronoloji Nemrut ve firavun dönemlerinin aynı periyoda rastlaması ihtimalini kuvvetlendirir. Çünkü İbrahim dönemi -dolayısıyla Nemrut dönemi- de Semud'dan sonraya rastlar. Ve firavunun halkı Ad kavminin torunları olmuş olur. Üstelik böylece Atlantis hiyakesi de bağlam içine oturmaya başlar.

Dillerin ayrılması meselesi ise Kuran'da şöyle geçer:

"*Ve O'nun ayetlerindendir ki, gökleri ve yeri yaratmıştır ve lisanlarınız ve renkleriniz farklıdır. Muhakkak ki bunda, alimler için mutlaka ayetler vardır.*" (Rum, 22)

"*Ey insanlar! Muhakkak ki Biz, sizi bir erkek ve bir kadından yarattık. Ve sizi milletler ve kabileler kıldık ki birbirinizi tanıyasınız. Muhakkak ki Allah'ın indinde en çok kerim olanınız, en çok takva sahibi olanınızdır. Muhakkak ki Allah, en iyi bilen ve haberdar olandır.*" (Hucurat, 13)

Dillerin ve milletlerin doğuşu meselesi insanlık tarihinde büyük öneme sahiptir ama o kadar eski dönemler aydınlatılamamıştır. Koskoca bir insanlık tarihi, 11-12 bin yıl kadar önce başlamış olduğu tahmin edilen neolitik dönemin içine sığdırılmaya çalışılmıştır. Ama bu durum birçok mantıksal hataları ve problemleri beraberinde getirir. Bu yüzden gerçek bundan çok daha farklı olabilir.

Babil kulesinden gökyüzüne atılan oklar meselesine dönecek olursak;

Apokrif bir Yahudi kutsal metni olan Sepir Ha Yashar kitabının (Doğruluk Kitabı) 9. bölümünde şöyle denir:

"*Kulenin inşasıyla günaha battılar ve göğün Tanrısına karşı onu inşa ediyorlardı. Kalplerindeki niyetleri onunla savaşmak ve cennete yükselmekti. Bütün bu kişiler ve aileleri kendilerini üç kısma böldüler; birinciler dedi ki 'cennete yükselip onunla savaşacağız'; ikinciler dedi ki 'cennete yükselip, oraya kendi tanrılarımızı yerleştireceğiz ve onlara hizmet edeceğiz'; ve üçüncüler dedi ki*

'cennete yükselip onu oklarımız ve mızraklarımızla cezalandıracağız; ve Tanrı onların tüm işlerini ve kötü düşüncelerini biliyordu. Şehri ve onların inşa ettiği kuleyi görüyordu... Ve Tanrı onların düşüncelerini bildi ve onlar inşa ederken oklarını göklere doğru attılar. Oklar kanlı olarak yere düştü. Bunu gördüklerinde birbirlerine dediler ki 'göklerdeki herkesi öldürdük.'" [1]

M.S. 896-956 yılları arasında yaşamış Arap tarihçi ve coğrafyacı Ebu el-Hasan Ali İbn-i Hüseyin El Mesudi, Babil kulesini inşa eden kişinin; Nuh'un oğlu, Sam'ın oğlu, Aram'ın oğlu, Meş'in oğlu Nemrut olduğunu ve Nebatilere 500 yıl krallık yaptığını söyler. Babil'in ilk kralı olduğundan, orada büyük kanallar kazdırdığından, 60 yıl hükmettiğinden bahseder. Ama Kenan'ın oğlu olan başka bir kral Nemrut'tan da bahseder ve bu kişinin astroloji bildiğini ve İbrahim peygamberi öldürmek istediğini söyler.

9. yy İslam tarihçilerinden el-Taberi'nin "Peygamberler ve Krallar Tarihi" kitabında Nemrut Babil'de bir kule inşa ettirdiğini yazar. Böylece Allah'a savaş açarlar ve gökyüzüne oklarını atarlar. Cebrail okları kana bulayıp, geri atar. Oklar kanlı bir şekilde kendilerine geri dönünce göklere galip geldiklerini sanırlar. Sonra Allah bu kuleyi yıkar ve o zamana kadar aynı dili konuşan insanların dilini 72'ye ayırır. 13. yy. İslam tarihçisi Ebu el-Fida da aynı öyküden bahseder ve İbrahim'in atası Hud'un kendi dilini muhafaza etmesine izin verildiğini söyler.

1834-1924 yılları arasında yaşamış İngiliz yazar Sabine Baring-Gould, "Legends of Old Testament Characters" (Eski Ahit Karakterlerinin Efsaneleri) isimli kitabında, Babil kulesinin Hint mitolojisinde bir karşılığı olduğunu anlatır. Aktardığına göre, "bilgi ağacı" veya "dünya ağacı" denilen bir ağaç, dünyanın tam ortasında çıkarak göklere yükselir. Ağaç, "benim başım cennettedir, dallarım yeryüzünün tamamını örter ve bütün insanlar gölgemde durur. Böylece, insanları ayrılmaktan korur, bir arada tutarım." diye düşünür. Ama Brahma, ağacı bu kibirli duruşundan dolayı cezalandırır ve dallarını keser. Dallar yere düşer ve onlardan Wata ağaçları türer. Sonra insanları yeryüzünde dağıtmak için farklı inançlar, diller ve gelenekler yaratır.[2]

Yine Sabine Baring-Gould'un aktardığına göre Hollandalı gezgin Hamel van Gorcum 17. yüzyılda, Kore'de Budizm'i benimsemeyen bir Şamanist tarikatta,

---

1 Sepir Ha Yashar, S.21, (Chapter 9:25,26,29) J. H. Parry & Company, 1887

2 Sabine Baring-Gould, Legends of Old Testament Characters, S.134, MACMILLAN and CO., 1871.

Babil kulesi geleneğiyle karşılaşır. Bu Şamanlara göre bir zamanlar bütün insanlık aynı dili konuşuyormuş ama büyük bir kule yapıp, Cennet'i istila etmek istemelerinden sonra dilleri karışmış.[3]

Nuh Tufanı bölümünde, Amerika kıtasındaki antik toplumların inançlarını incelerken aktardığımız Aztek tufan efsanesi, aynı zamanda Babil kulesi efsanesine dair bilgileri de içinde taşıyordu. Tufanı yaratan ve iki kişiyi bir ağaç kabuğunda kurtaran Tanrı bir güvercindir. Ve bu güvercin tufandan sonra, kurtardığı adam ve kadının çok sayıdaki çocuklarına konuşmayı öğretir ama bu çocukların hiç biri birbiriyle konuşamaz. Babil Kulesi geleneği burada da karşımıza çıkar.

Babil'in havada asılı duran bahçeleri:

Babil kulesini de Babil'in asma bahçelerini de, bize bu bilgileri aktaran antik tarihçiler dahi görmemiştir. Bütün aktarımlar efsanelere dayanır. Çünkü hem kule hem de asma bahçeler olağanüstü özelliklere sahiptir ve bildiğimiz M.Ö. üçüncü binyıldan kalma Babil şehriyle bunların ilgisi yoktur ve olma ihtimali de mevcut değildir. Zaten Babil metinlerinde de bu bahçelere dair bilgi yoktur. Efsanelerdeki bilgilere göre bu yapılar en az yüz binlerce yıl önce "Bab-İl" yani "Tanrı Kapısı" denilen bir yerde var olmuştur.

Babil'in asma bahçeleri dünyanın yedi harikası arasında sayılır. Fakat ortada olmayan ve hiç kimsenin görmediği bu bahçeler nasıl oldu da "dünyanın yedi harikası" arasında sayıldı? Bugün bu bahçelerin nerede olduğu bile bilinmemektedir. Ama şu an kendileri ortada olmasa bile ihtişamları binlerce yıl boyunca dilden dile dolaşmıştır. Peki bir bahçe ne kadar ihtişamlı olabilirdi ki böylesine unutulmaz hale gelsin? Bu bahçelerin teras şeklinde olduğuna dair modern yorumlar mevcut olsa da, geleneksel olarak havada asılı durduğuna inanılır. Bahçelerin asıldığı dev direklerden bahsedilir. Bu söylence Kuran'daki, Ad kavmine ait, sütunları olan ve benzeri bulunmayan İrem şehrini akla getirir.

Babil'in asma bahçeleri hakkındaki eski kayıtlar Berossus (M.Ö. 4. Ve 3. yüzyıllar), Strabo (M.Ö. 63 - M.S. 23), Josephus (M.S. 37-100) gibi tarihçilerin kayıtlarıyla bize ulaşır.

---

3 Sabine Baring-Gould, Legends of Old Testament Characters, S.134, MACMILLAN and CO., 1871.)

Efsaneye göre Babil kralı II. Nebukadnazar (M.Ö. 605-562), karısı kraliçe Amitis için Babil'in asma bahçelerini yaptırmış. Ama Nebukadnazar döneminden kalma Babil'deki bu bahçeler hakkında hiçbir belge veya arkeolojik buluş mevcut değildir. En eski kayıtlar Nebukadnazar'ın ölümünden yaklaşık üç asır sonraya rastlar ve sadece bir efsanenin aktarımından ibarettir. Bahçelerin gerçekte Nebukadnazar dönemine ait olmadığı, ona atfedildiği bellidir.

Antik Yakın Doğu uzmanı İngiliz akademisyen Stephanie Dalley, "The Mystery of the Hanging Garden of Babylon" (Babilin Asma Bahçelerinin Gizemi) adlı kitabında Babil'in asma bahçelerinin II. Nebukadnazar zamanından daha önce yapıldığını ve sonraki dönemlerde ona atfedildiğini iddia eder. Dalley'e göre Babil'in asma bahçeleri, Ninova şehrinde yapılmıştır. Ninova şehrinin kapısına Asur kralı Sanherib (M.Ö. 704-681) tarafından "Tanrı Kapısı" (Bab-İl) dendiğini ve bahçelerin isminin buradan geldiğini söyler. Dalley, kral Sanherib'in bahçelerin sulama kanalları hakkında söylediklerini aktarır:

"*Bent kapakları insan gücüyle değil, Tanrıların isteğiyle açılıyordu. Hiçbir çalışanın eli, bent kapağını açamamıştı; bunu tanrılar yapmıştı.*"[4]

Buradan anlaşılıyor ki Sanherib de bu bahçeler hakkındaki efsaneleri aktarmıştır. Su kapaklarının "tansıların isteğiyle açılması" Akademik yoruma göre otomatik kapakların kullanılmasıdır. Ama bu yorum biraz zorlama gibi görünür çünkü Sanherib, hiçbir insanın elinin bu kapaklara değmediğini ve bunları tanrıların yaptığını söyler. Bahçelerin çok daha eski dönemlerden kalma bir efsane olduğu anlaşılıyor.

Asma bahçeler, Babil kulesinin yapılmaya başlandığı ve henüz dünyadaki tüm insanların tek dil konuştuğu döneme aitti. Antik Babil şehri tasvirlerinde kule ve bahçeler birlikte resmedilir. Peki bir bahçe ne kadar olağanüstü olabilir ki ünü binyıllar boyunca sürüp gitsin? İçine tanrıların dahil olduğu efsaneler, bu bahçelerin sanki dünyanın yörüngesinde konumlanmış tanrıların ultra lüks gemi kamaraları olduklarını düşündürür. "Tanrı kapısı" adı verilen bu efsanevi şehrin birkaç bin yıl önce var olması, mitlere uygun değildir çünkü sadece Avusturalya'daki Aborjin yerlileri bile 50 bin yıldır, dünyanın diğer kıtalarında yaşayan topluluklarla farklı diller konuşuyor.

---

4 Stephanie Dalley, The Mystery of the Hanging Garden of Babylon, S.62-63, Oxford University Press (NYC), 2013

Tanrılara savaş açarak Babil kulesinden gökyüzüne oklar atan insanları konu eden efsaneleri inceledik. Hindistan'da ise uçan daire şeklindeki gemilerden yeryüzüne oklar atan tanrılardan bahseden, yaklaşık üç bin yıl önce yazılmış bir destan vardır. Tanrıların gürültü çıkaran oklarının düştüğü yerde hiçbir canlı sağ kalmaz. Yakınlarında bulunan insan veya hayvanlardan eğer canlı kalan olursa, bunların ise derileri dökülür, yavaşça ve acı çekerek ölürler. Sanki bu oklar nükleer füzelermiş gibi anlatılır. Bu destanın adı "Mahabharata", yani "Büyük Savaş"tır.

Bölüm 8
Mahabharata Destanı: Tanrılar Savaşı

M.Ö. 4. yüzyıldan kalma Hindu metinlerinin derlenmesiyle oluşan Mahabaratha destanı, Hinduizm'in temelini oluşturur. Şiirsel tarzda yazılmış destan 18 cilt kitaptan oluşur ve 100.000'den fazla kıtasıyla dünyanın en uzun şiiridir. Krallığı, iki farklı soy arasında kimin miras alacağına dair verilen mücadelenin ve tanrıların işin içine karıştığı büyük göksel savaşın anlatıldığı bir efsanedir. "Mahabharata" Sanskrit dilinde "büyük savaş" anlamına gelir.

Ortak bir ataya bağlanan iki soyun mücadelesine tanrılar da müdahil olur. Dharma, Vişnu, Krişna, Rama, İndra vs. gibi çok sayıda tanrısal karakterden, tanrısal evliliklerden, olağanüstü olaylardan bahsedilir.

Pandu soluk tenli bir insandır. Kardeşi Dhrtarashtra ise kördür. İkisinin de babaları Vichitravirya'dır fakat anneleri farklıdır. Her ikisi de ataları Kuru'nun soyundandır. Ama sadece kör Dhrtarashtra'nın soyu "Kauravas" yani "Kuru oğulları" diye anılır. Bunlar kötü kalpli Duryodhana ve onun çok sayıdaki kardeşlerinden oluşur. Diğer soya ise "Pandavas", yani "Pandu Oğulları" denir.

Bu durum İbrani geleneğindeki Kabil'in soyu ve Şit'in soyu arasındaki mücadeleyi ve "yılan oğulları" kavramını akla getirir. Her iki soy da Adem'e bağlanır fakat birbirlerine düşmandırlar. İncil'de ise İsa ve Yahya peygamberlerin, İsrailoğullarına "yılan oğulları" veya "engerek soyu" dedikleri yazar.[1] Kuran'da da insanların çocuklarına ortak olan İblis'in soyunun, insanoğlu soyuna düşman olduğu defalarca vurgulanır. Soy temelli bir çatışma her yerde karşımıza çıkar.

---

1 Matta 3:7, Matta 23:33, Luka 3:7

Mahabratha sadece bir savaş hikayesi değil, aynı zamanda evreni, varoluşu, iyilik ve kötülüğün çatışmasını anlatan dini bir metindir. Buradaki karakterler tanrısal kişiliklerdir. Sutalar adı verilen arabacılar, Tanrı kralın baş danışmanı ve güvendiği kişilerdir. Bunlar adaleti sağlar ve aynı zamanda soy kütüğü tutarlar. Soy takıntısı burada da çok belirgindir. Tanrı Krishna da bir arabacıdır ve destanda, olağanüstü güçleriyle, Pandu oğullarına büyük yardımlarda bulunur.

Bahsi geçen arabalar daire şeklindedir ve gökyüzünde uçarlar. Gidemeyecekleri hiçbir yer yoktur. Bu arabalara "Vimana" denir. Belki bunlara "araba" yerine "uzay gemisi" demek daha doğru olur. Çünkü hikayeler tam anlamıyla süper teknoloji ürünü uzay gemilerini tarif eder. Savaş çıktığı zaman vimanaların muhteşem özellikleri ve yıkıcı güçleri görünür olur. Vimanalardan atılan ve ok şeklinde tarif edilen mühimmatın, düştüğü yerde yarattığı etkileri günümüz savaşlarında bile görmek zordur. Hedeflendiği yerde canlı bırakmayan bu oklar, etrafa yaydıkları ışık, ısı ve gürültü sayesinde tanrıları bile öldürecek güçtedir. Bir okun atıldığı yerin civarında sağ kalmayı başaran insanların ise saçları dökülür, derileri erir, bütün yiyecekleri zehirli hale gelir. Bu silahlarla vurulan hedeflerin kurtulma şansı yoktur.

Hintli araştırmacı Varadaraja V. Raman, "Indic Visions in an Age of Science" (Bilim Çağında Hint Vizyonu) isimli kitabında, bu hikayeleri nükleer savaşları anlatan antik bilimkurgu hikayeleri olarak yorumlar ve günümüz teknolojileri ile ilişkilendirir.

Mahabhara'nın yanında Hinduizm'in temelini oluşturan diğer bir önemli antik metin ise Ramayana destanıdır ve Vimanalar burada da karşımıza çıkar:

"*Puspaka Vimana'sı güneşe benzer ve kardeşime aittir. Güçlü Ravan tarafından getirilmiştir. Havada uçar ve her yere gider... Gökyüzündeki parlak bir buluta benzer.*"[2]

Antik uzay gemilerinin bütün kültür ve inançlarda bulutlar ile ilişkilendirilmesi dikkat çekicidir. Enok kitabında, İdris peygamber melekler tarafından bir buluta bindirilir ve gökyüzüne yükseltilir. İdris'in yükseltilişi Eski Ahit'te ve Kuran'da da geçer.

---

2 Varadaraja V. Raman, "Indic Visions in an Age of Science", S. 189, Metanexus Institute NY, 2011

"*Kitapta İdris'i de an. Ve onu, yüce bir mekâna yükselttik.*" (Meryem suresi, 56-57)

Ayette geçen "mekân" kelimesi, bazı meallerde "makam" diye çevrilse de aslı "mekân"dır. Dolayısıyla ayette, yüksekte bulunan fiziki bir yerden bahsedilmektedir. İdris peygamberin, İsa peygamber gibi göklere alındığına ve hala hayatta olduğuna dair inanışlar vardır. Örneğin Ömer Nasuhi Bilmen, Kuran tefsirinde Kuran'da adı geçen ve hala hayatta olan dört kişi olduğunu ve bunların Hızır, İlyas, İsa ve İdris olduğunu yazar.

Tevrat'ta ise Yaratılış bölümü, 5:24'te, İdris için "*Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu. Çünkü Tanrı onu yanına almıştı.*" denir.

Tevrat'taki İsrail oğullarını koruyan ve çölde önlerinde ilerleyen bulut, Hindu geleneğindeki uçan Vimanaların buluta benzetilmesi ve İdris'in buluta binip göklere yükselmesine, Kuran'daki bulut kavramı eklenince işler garipleşmeye başlar.

Kuran'da "bulut" diye tercüme edilen iki farklı kelime kullanılır. Bunlardan biri "sehab", diğeri ise "ğamam"dır. "Sehab" kelimesi, geçtiği bütün ayetlerde, bildiğimiz yağmur yağdıran bulut anlamında kullanılır. Ama "ğamam" kelimesinin geçtiği ayetlerde durum farklıdır. Her ikisinin de geçtikleri yerlere bakalım.

Sehab: Bakara 164., A'raf 57., Rad 12., Nur 43., Neml 88., Rum 48. ayetlerde "Sehab" yağmurla ilgili olarak geçiyor. Nur 40. ayetinde ise yine aynı "Sehab" kelimesi karanlık ve dalgalı denizin üzerindeki bulutlardan bahsederken geçiyor. Buraya kadar her şey normal görünüyor.

Ama "ğamam" kelimesinin geçtiği ayetler ise şöyle:

Bakara 210: "*Onlar Allah'ın ve meleklerin, kendilerine buluttan (ğamamdan) gölgeler içinde gelmesi ve emrin bitirilmesinden başka bir şey mi gözlüyorlar? Bütün emirler Allah'a döndürülür.*"

Furkan 25: "*Ve semanın bulutlarla (ğamamlarla) yarıldığı gün, melekler sıra ile indirildi.*"

Bu ayetlerde açıkça Tanrı'nın ve meleklerin "ğamam" içerisinde yeryüzüne inişlerinden bahsediliyor. Bunun nasıl bir açıklaması olabilir, bilemiyoruz. Ama ayetlerde söylenen bu.

Bir de İsrail oğullarını çölde gölgelendiren ve önlerinde ilerleyen bulutla ilgili ayetler vardır. Bunlarda da "ğamam" kelimesi geçer. Bulutların altında gölgelenmekte anormal bir durum yoktur ama bu bulutlar İsrailoğuları için sürekli ve özel olarak orada durmaktadır. Üstelik bu aynı bulutlardan Tevrat'a da bahsedilir ve daha fazla detay verilir. Tevrat bu bulutların Tanrı'nın ve meleklerin bindiği araçlar olduğunu söyler.

A'raf, 160: "*Ve onları ümmet olarak on iki sıbt'a ayırdık. Kavmi ondan su istediği zaman, Musa'ya asasını taşa vurmasını vahyettik. Hemen ondan on iki pınar fışkırdı. Her grup insan, içeceği yeri bildi. Ve onların üzerini bulutla (ğamamla) gölgeledik. Ve onlara, kudret helvası ve bıldırcın indirdik. Sizi rızıklandırdığımız helal şeylerden yiyin! Ve Bize zulmetmediler, fakat kendi nefslerine zulmettiler.*"

Bakara, 57: "*Ve bulutu (ğamamı) sizin üstünüze gölgeledik. Size kudret helvası ve bıldırcın indirdik. Sizi rızıklandırdığımız temiz şeylerden yiyin. Ve onlar, bize zulmetmediler, fakat onlar, kendi nefslerine zulmediyorlardı.*"

Bu iki ayette, Allah, İsrail oğullarını üstlerindeki bulutla gölgeliyor ve sonra yukarıdan yiyecekler indiriyor. Yukarıdan aşağı indirilen yiyeceklerin, üstlerindeki bulutla bir ilgisi olabilir mi? Eğer yoksa, neden bulutu tarif etmek için "sehab" kelimesi yerine "ğamam" kelimesi kullanılıyor? Bu garip bulutun ne olduğunu, Kuran Bakara 210'da ve Furkan 25'te açıklamıştı ama aynı sorunun cevabını hem Tevrat, hem Zebur, hem de İncil aynı şekilde veriyor:

"*Gece gündüz ilerlemeleri için, RAB gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu.*" (Mısır'dan Çıkış, 13:21)

"*İsrail ordusunun önünde yürüyen Tanrı'nın meleği yerini değiştirip arkaya geçti. Önlerindeki bulut sütunu da yerini değiştirip arkalarına, Mısır ve İsrail ordularının arasına geldi. Gece boyunca bulut bir yanı karartıyor, öbür yanı aydınlatıyordu. Bu yüzden, bütün gece iki taraf birbirine yaklaşamadı.*" (Mısır'dan Çıkış, 14:1--20)

"*Sabah nöbetinde RAB ateş ve bulut sütunundan Mısır ordusuna baktı ve onları şaşkına çevirdi.*" (Mısır'dan Çıkış, 14:24)

"RAB Musa'ya, "Sana koyu bir bulut içinde geleceğim" dedi..." (Mısır'dan Çıkış, 19:9)

"*Musa dağa çıkınca, bulut dağı kapladı. RAB'bin görkemi Sina Dağı'nın üzerine indi. Bulut dağı altı gün örttü. Yedinci gün RAB bulutun içinden Musa'ya seslendi.*" (Mısır'dan Çıkış, 14:15-16)

"*Musa çadıra girince, bulut sütunu aşağı iner, RAB Musa'yla konuştuğu sürece girişi kapardı.*" (Mısır'dan Çıkış, 33:9)

"*RAB bulutun içinde oraya inip onunla birlikte durdu ve adını RAB olarak duyurdu.*" (Mısır'dan Çıkış, 34:5)

"*Böylece bütün yolculuklarında konutun üzerinde gündüzün RAB'bin bulutu, gece de ateş İsrailliler'e yol gösterdi.*" (Mısır'dan Çıkış, 40:38)

"*RAB'bin huzuruna yaklaştıkları için ölen Harun'un iki oğlunun ölümünden sonra RAB Musa'ya şöyle dedi: "Ağabeyin Harun'a de ki, perdenin arkasındaki En Kutsal Yer'e ikide bir girmesin, Ahit Sandığı'nın üzerindeki Bağışlanma Kapağı'na yaklaşmasın. Yoksa ölür. Çünkü ben kapağın üstünde, bulut içinde görünüyorum.*" (Levililer, 16:1-2)

"*Konut, yani Levha Sandığı'nın bulunduğu çadır kurulduğu gün üstünü bulut kapladı. Konutun üstündeki bulut akşamdan sabaha dek ateşi andırdı.*" (Çölde Sayım, 9:15)

"*Konakladıkları yerden ayrıldıklarında da RAB'bin bulutu gündüzün onların üzerinde duruyordu.*" (Çölde Sayım, 10:34)

"*Sonra RAB bulutun içinde inip Musa'yla konuştu...*" (Çölde Sayım, 11:25)

"*O RAB ki, çadırlarınızı kurmanız için size yer aramak, gideceğiniz yolu göstermek için geceleyin ateşte, gündüzün bulutta önünüz sıra gitti.*" (Yasanın tekrarı, 1:33)

"*Ey Yeşurun, sana yardım için göklere ve bulutlara görkemle binen Tanrı'ya benzer biri yok.*" (Yasanın Tekrarı, 33:26)

"*O zaman Süleyman şöyle dedi: 'Ya RAB, karanlık bulutlarda otururum demiştin.*" (1. Krallar, 8:12)

"*...O anda RAB'bin Tapınağı'nı bir bulut doldurdu.*" (2. Tarihler, 5:13)

"*Gündüzün bir bulut sütunuyla, geceleyin yollarına ışık tutmak için bir ateş sütunuyla atalarımıza yol gösterdin.*" (Nahemya, 9:12)

"*İşte RAB hızla yol alan buluta binmiş Mısır'a geliyor!*" (Yeşaya, 19:1)

"*Çünkü o gün yakın. RAB'bin günü yakın, bulutların günü, ulusların yıkım zamanı.*"(Hezekiel, 30:3)

Tevrat'ta Tanrı'nın bulutundan daha birçok kez bahsediliyor. Burada sadece bir kısmını aktardık.

***

Zebur'da da aynı buluttan bahsedilir. Zebur (Mezmurlar) 104:3'te Tanrı "*bulutları kendine savaş arabası yapan*" diye tanımlanır.

***

İncillerde de aynı bulutla karşılaşırız:

80 "O zaman İnsanoğlu'nun belirtisi gökte görünecek. Yeryüzündeki bütün halklar ağlayıp dövünecek, İnsanoğlu'nun gökteki bulutlar üzerinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler." (Matta, 24:30)

"*O zaman İnsanoğlu'nun bulutlar içinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler.*" (Markos, 13:26)

"*İsa, 'Benim' dedi. "Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz.*" (Markos, 14:62)

"*Petrus daha bunları söylerken bir bulut gelip onlara gölge saldı. Bulut onları sarınca korktular.*" (Luka, 9:34)

"*O zaman İnsanoğlu'nun bulut içinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler.*" (Luka, 21)

"*İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı.*" (Elçilerin İşleri, 1:9)

"*İki peygamber gökten gelen yüksek bir sesin, 'Buraya çıkın!' dediğini işittiler. Sonra düşmanlarının gözü önünde bir bulut içinde göğe yükseldiler.*" (Vahiy, 11:12)

"*Sonra beyaz bir bulut gördüm. Bulutun üzerinde 'insanoğluna benzer biri' oturuyordu. Başında altın bir taç, elinde keskin bir orak vardı.*" (Vahiy, 14:14)

***

Kuran'da "ğamam" kelimesiyle tanımlanan, Allah'ın ve Meleklerin binip yeryüzüne indiği gölge görünümlü veya koyu renkli "bulut", aynı şekilde Tevrat'ta, Zebur'da ve İnciller'de geçiyor ve "savaş arabası" şeklinde tanımlanıyor. Enok kitabında da "bulut", meleklerin kullandığı bir gök arabası olarak anlatılıyor. Mahabharata destanında uçan daire şeklindeki "Vimana" arabaları da aynı şekilde bulut olarak tarif ediliyor. Hatta Vimanalardan atılan okları, İsrail oğullarını koruyan bulutta da görürüz:

"*Yayımı bulutlara yerleştireceğim ve bu, yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın belirtisi olacak.*" (Yaratılış, 9:13)

"*Ne zaman bulutlarda yay görünse, ona bakıp yeryüzünde yaşayan bütün canlılarla yaptığım sonsuza dek geçerli antlaşmayı anımsayacağım.*" (Yaratılış, 9:16)

Tevrat'ta geçen bu cümleler, Tanrı'nın bulutundan tıpkı vimanalar gibi oklar atılabildiğini gösteriyor.

Bu benzerlikler birer tesadüf olmasa gerek. Bütün bu bilgilerin aynı kaynaktan geldiği açıktır.

Kuran'da "sebeb" ve "ğamam" isimli gök araçlarından bahsedilirken, diğer bir taraftan da galaksiler arası seyahatlerden açık şekilde bahsedilir. Hatta ayetlerdeki ifadeler o kadar açıktır ki bugüne kadar yapılan tefsir ve yorumlarda, insanların uzay seyahati yapması imkansız zannedildiği için yorumcular bu durumu anlamakta zorlanmış ve

Hollandalı ressam Aert De Gelder'in 1710 yılında çizdiği "Baptism of Christ" isimli tablosu. Yahya peygamberin İsa'yı vaftiz edişini ve vaftiz esnasında bulutlardan gelen ışığın himayesini betimleyen resim, Cambridge'deki The Fitzwilliam Müzesinde bulunuyor.

İtalyan ressam Carlo Crivelli tarafından 1486 yılında çizilen resim. Bir bulutun içinden Meryem'e ışın gönderilmesini tasvir eden resim Londra'daki National Gallery'de bulunuyor.

açıklayamamıştır. Hatta ayetle dalga geçilmesinden korktukları için zorlama yorumlarla ayete farklı manalar verilmiştir. İnşikak suresinin 19. Ayetinde "Le terkebunne tabakan an tabak" yani "muhakkak ki siz binip, tabakadan tabakaya geçeceksiniz" denir. Yani bir araca binip tabakalar arası yapılan seyahatlerden bahsedilir. Burada tabaka anlamındaki "tabak" kelimesi gök manasındadır. Çünkü Kuran'da bu kelime, göğün tabakaları anlamında kullanılır (Bkz. Nuh, 15). Ama bir vasıtaya binip göğün uzak köşelerine yolculuk yapmak, klasik anlayışa göre anlaşılması zor bir fikirdir. İbn-i Mesud, Hasan El-Basri, İbn-i Abbas gibi ünlü ilk dönem müfessirleri bile bunu gök katmanlarından başka bir şey olarak anlamamışlardır. Çünkü burada göklerden bahsedildiği açıktır. Öyleyse ayetten uzay seyahati manası çıkacağı için ama aynı zamanda göğe çıkmanın da imkansız olduğunu düşündükleri için, müfessirler göklerin yıkılıp dünyaya düşeceğini ve böylece o gök katmanlarının içinden geçebileceğimizi yorumlamayı tercih etmişlerdir. Ama bu esnada neyin içine bineceğimiz belli değildir. Günümüz meallerinin birçoğunda ise, yine zorlama bir yorum getirilerek "muhakkak siz halden hale geçeceksiniz" şeklinde tercüme edilmiştir. Halbuki bu ifadelerin halden hale geçmekle hiçbir ilgisi yoktur.

Ayette geçen "rekebe" fiili, binmek anlamına gelir. Üstelik bu, bugün de kullanılmaya devam eden bir kelimedir. Arabaya, trene, uçağa, yani herhangi bir araca binmekten bahsedilirken kullanılır. Aynı kelime, Kuran'da geçtiği diğer bütün ayetlerde de "binmek" anlamında kullanılmıştır. Örneğin Nahl suresinin 8. ayetinde "Siz binesiniz diye ve ziynet olarak atlar, katırlar, eşekler ve bilmediklerinizi yaratır" denirken "li terkebu" (siz binesiniz diye) ifadesi geçer. Ayette aynı zamanda bilinmeyen bineklerin yaratılmasından da bahsediliyor. "Peki bu bilinmeyen binekler ne olabilir?" sorusunun cevabını, İnşikak suresinin 9. ayetine dönüp baktığımızda görüyoruz ve onların, gök katmanları arasında seyahat etmeyi sağlayan binekler olduğu anlaşılıyor.

1350 yılında, kimliği bilinmeyen bir ressam tarafından çizilen bu duvar resmi Kosova'daki Visoki Decani Manastırında bulunuyor.

Uçan tanrısal araçlar meselesinin dini inanışlarla ne kadar iç içe geç-

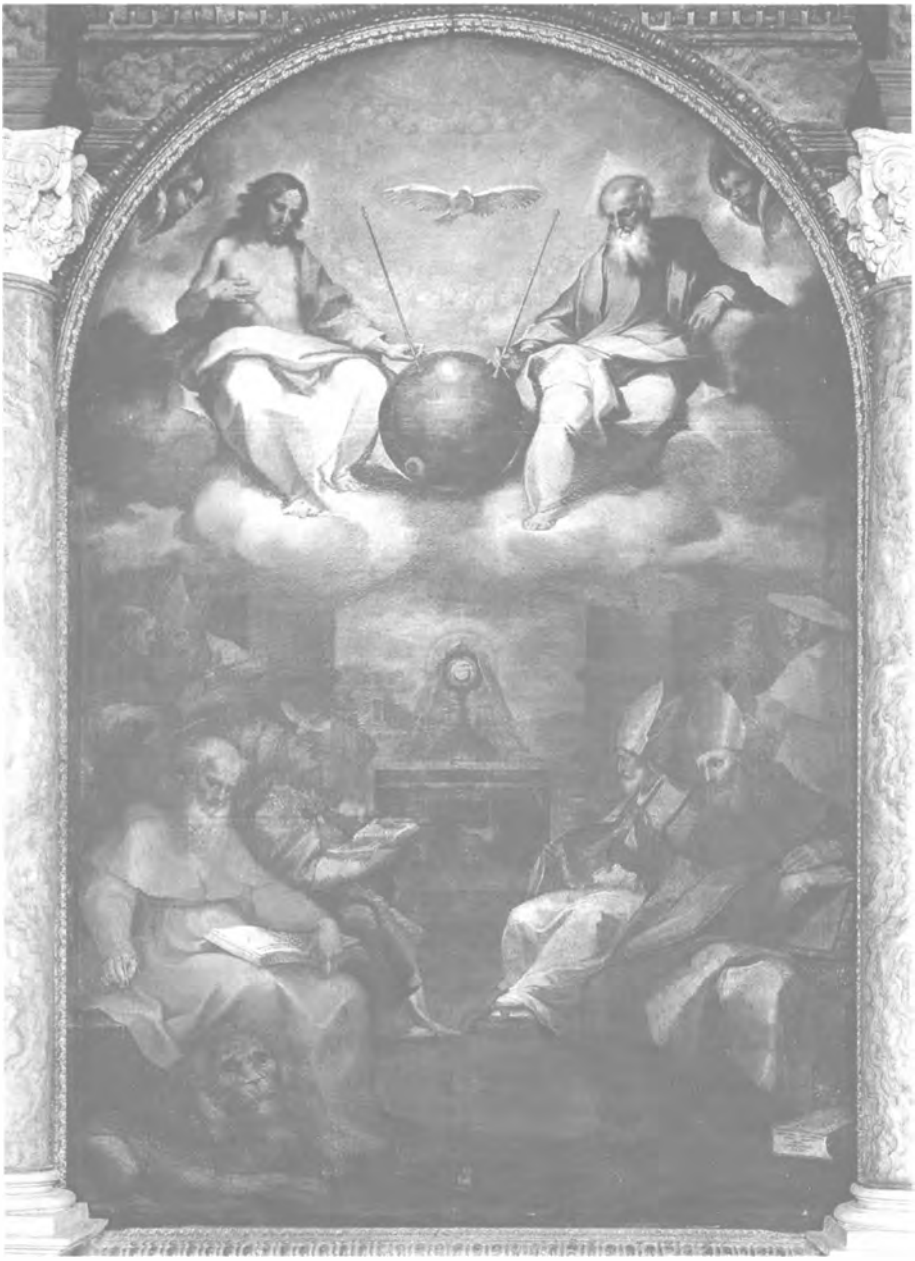

16. yüzyılda ressam Ventura Salimbeni tarafından çizilen ve İsa ile Tanrı'yı bulutun üzerinde tasvir eden bu duvar resmi İtalya, Siena'da St. Peter in Montalcino kilisesinde bulunuyor.

tiğine dair tarihten günümüze kalan birçok sanat eseri bulunur. Bunlardan bazıları Rönesans dönemine ait resimlerdir:

***

Mahabharata'da Tufan

Hinduların kutsal kitabı olan Mahabaratha, 3. cildin 185. bölümü tufan hikayesini anlatır. Buradaki tufan kahramanının adı Namu'dur. Tufan'ın geleceğini Namu'ya bir balık haber verir:

"*Yakında iyilik lütfedici Rab, dünyadaki hareket eden ve etmeyen her şeyi yok edecek. Dünyaların seli yaklaşıyor. Ben bunu biliyorum, böylece sen bugün bu konuda şanslısın. Hareketli ve sabit olan her şey vahşi sularda son bulacak. Sen bir gemi yapacaksın, sağlam kordonlarla onu saracaksın. Yedi Rsis ile birlikte oturacaksın Büyük Manu. Ve her şeyin tohumunu alacaksın. Brahminlerin uzun zaman önce söylediği gibi. Onları ayrı ayrı koruyacaksın. Gemiyi yap ve beni bekle. Benim sevgimden dolayı gelecek yalnızlıktan kendini koru. Boynuzlu bir yaratık gibi geleceğim. Ne gerekiyorsa yap. Gitmem gerek. Dönüşümü bekle, sözüme kulak* ver.'... *Balık gemiyi dikkatlice sel sularının içinde, yıllarca çekti ve sonunda onu Himalayaların en yüksek tepesine sürükledi. Bu en yüksek tepeye bugün bile "Naubandhanam" denir."*[3]

Daha önce incelediğimiz çeşitli efsanelerde, Mahabharata destanında ve görmeye devam edeceğimiz diğer kaynaklarda, insanlık tarihinin aynı önemli kırılma noktalarının anlatılması, tesadüflerle veya kültürel etkileşimle açıklanacak kadar basit bir mesele olmanın ötesindedir.

3 Mahabaratha, 3. Cilt, 185. Bölüm, İngilizceden çeviri: Hamza Yardımcıoğlu, 2018

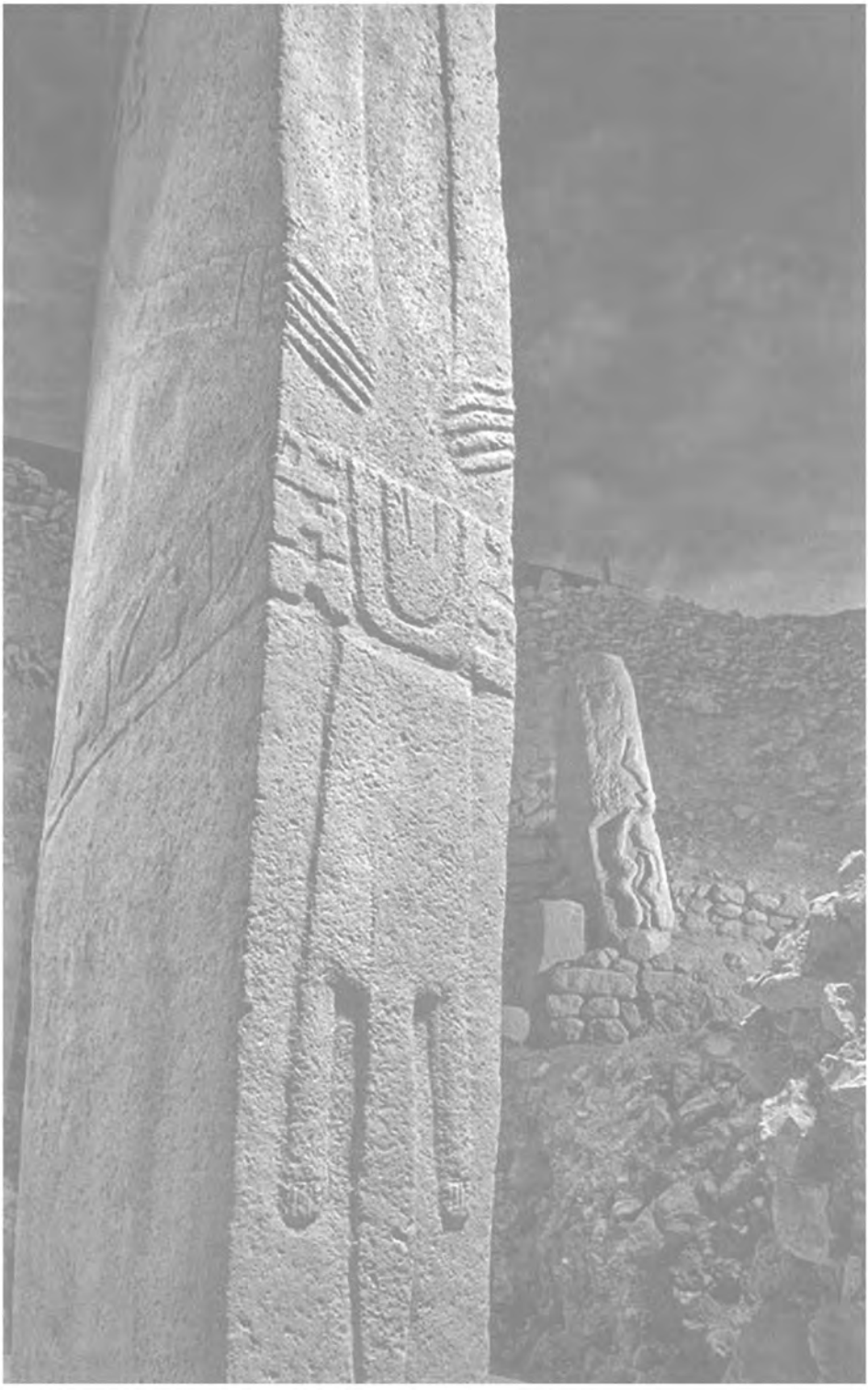

Bölüm 9
Göbeklitepe'nin Gözcü Tanrıları

Antik Mezopotamya'nın tanrılar olarak bilinen Anunakilerin, ilk olarak Sümerler zamanında ortaya çıkan ve Asur, Akad, Babil medeniyetlerinde varlığını sürdüren bir dinin tanrıları olduğu kabul edilir. Tarihçi Gwendolyn Leick'in "Antik Yakındoğu Mitolojisi Sözlüğünde" "Anunaki" kelimesinin "kraliyet kanı" veya "kraliyet soyu" anlamına geldiği yazar.[1] Bunların, gök tanrısı An'ın çocukları olduğuna inanılırdı. Anunakiler Enok kitabında ise "gözcüler" olarak anılır.

Bu tanrıların, dünyadaki diğer medeniyetlerin mitlerinde de farklı isimlerle var olduğunu incelemiştik. Peki onlara ait elimizdeki ilk kayıtlar gerçekten Sümerler zamanından mı kalmıştı? Eğer Sümerler, onların tufan öncesi hikayelerini anlatıyorsa, Sümerlerden çok daha eski insan topluluklarının da bu tanrılardan bahsetmesi gerekmez miydi? Yoksa bu bilgiler Sümerlerden binlerce yıl önce zaten anlatılıyordu ve kayıt altına alınıyordu da biz mi henüz fark etmedik? Öyleyse Sümerlerden beş bin yıl daha geriye gidelim. Urfa'ya... Kayıtlı tarihte, bilinen ilk tapınağın inşa edildiği Göbeklitepe'ye...

Göbeklitepe

1963 yılında Chicago Üniversitesi, İstanbul Üniversi-

1 Gwendolyn Leick, "A Dictionary of Ancient Near Eastern Mythology", S.7, Routledge, 1991

Heykelin ellerinin yakın görünümü

tesi ile "Güneydoğu Anadolu Tarihöncesi Araştırmaları Projesi" (Prehistoric Research in Southeastern Anatolia) adında bir ortak araştırma yürütüyordu. Urfa'daki yüzey araştırmaları esnasında Göbeklitepe'de bir höyük keşfettiler ve bu höyüğün altında antik bir yerleşke olduğunu anladılar. Sonra bu bölgeyi kayda geçirdiler. Ama uzun yıllar bir kazı çalışması yapılmadı.

Bu bölge köylüler tarafından tarla olarak kullanılıyordu. 1986 yılında Şavak Yıldız adında bir köylü, Göbeklitepe'de kireç taşından yapılma, cinsel organı erekte olmuş bir "bereket tanrısı" heykeli bulmuş.[2] Sonra Urfa Arkeoloji Mü-

2 Bulunan heykelin hikayesini, Göbeklitepe kazılarında görevli olan ve aynı zamanda Arazi sahibi olan ailenin mensubu Mehmet Tarık Yıldız 07.08.2018 tarihinde yaptığımız konuşmada bana anlattı. Hatta o konuşmada Göbeklitepe'yle ilgili henüz hiçbir yerde yayınlanmamış yeni bir keşiften bahsetti. Göbeklitepe'nin bir çiftleşme merkezi olduğunu, hem insanların hem de hayvanları burada çiftleştiklerine dair tasvirler bulduklarını söyledi. Eğer bu çıkarımları doğruysa, Göbeklitepe'de 11 bin yıl öncesine kadar seks ayinleri yapıldığını düşünebiliriz. Bu durum

Urfa Adamı

zesine götürmüş. Müze müdürü arkeolog değilmiş ve işinin ehli olmadığı için ona "bu heykel bir işe yaramaz, geri götür" demiş. Köylüler heykeli atmaya karar vermişler. Sonra müze müdürü, çöpe atılmasın diye "verin bari depoya koyayım" demiş. 1992'ye kadar heykel müzede kalmış. O tarihlerde Urfa'da, şu an baraj suları altında kalan Nevali Çori'de Alman Prof. Claus Schmidit kazı yapıyormuş. Müzeyle koordineli çalıştığı için heykelden haberdar olmuş. Müze müdürü Schmidit'e "bunu bir köylü getirdi" demiş. Schmidt'in hocası Prof. Harald Hauptmann, heykeli incelemiş ve önemini anlayınca, Schmidt'e "bunun bulunduğu yeri mutlaka görün" demiş. Ekip Göbeklitepe'ye gidip keşif yapmış. Sonra arazinin sahibi olan Yıldız ailesini bulmuşlar ve kazı için izin istemişler. Yıldızlar da izin verince çalışmalar başlamış. Böylece tarih tezlerinin yeniden yazılmasını sağlayan Göbeklitepe kazıları başlatılmış. Eğer o bereket tanrısı heykeli, o gün çöpe atılsaydı, bugün dünya Göbeklitepe'den haberdar olmayacaktı.

Yıllar süren kazılar 11 bin yıl önce yapılmış antik bir tapınak kompleksininin bir kısmını ortaya çıkardıktan sonra burada bazı garip dikili taşlar olduğu görüldü. Burası, tarihte ilk insan yerleşimi kabul edilen Çatalhöyük antik kentinden yaklaşık üç bin yıl önce inşa edilmişti. Bu tarih, Sümerlerin ortaya çıkışından beş bin yıl önceydi. Göbeklitepe'deki tapınak Mısır piramitlerinden ise altı bin yıl daha eskiydi. Hatta henüz kazılmamış ama jeo-radar taramasında görünen, daha alt katmanlarda, daha eski dönemlere ait farklı yapılar görünüyordu. Şu an yeraltında bulunan diğer iki katmana ait bu yapıların, kazılarla ortaya çıkan tapınaktan iki bin yıl daha eski olduğu düşünülüyor.

Sümer'deki fahişe tanrıça İnanna'ya öykünen tapınak fahişelerini ve kutsal seks ayinlerini akla getirir. Ama Göbeklitepe'de garip olan, işin içinde hayvanların da olmasıdır.

Göbeklitepe'de, elleri yanlarına bitişik şekilde kavuşmuş bir Tanrı figürü.

Sümer'in, Mısır'ın ve diğer antik medeniyetlerin farklı isimlerle anarak, kendi ata krallarıyla özdeşleştirdikleri tanrılar veya semavi dinlerde melekler olarak anılan varlıklar, buradaki tapınakta da betimlenmişti.

Tapınaktaki dikili taşlar sıradan dikili taşlara benzemiyordu. Bunlar, şekli T harfine benzeyen ve farklı boylarda yapılmış heykelimsi figürlerdi ve insana benzeyen tanrıları temsil ediyordu. T harfinin üst kısmı tanrıların başlarıydı, geri kalanı ise gövdeleri. Bu sütunların bazılarının yanlarında kolları kabartma şeklinde çizilmişti. Ellerini bellerine koymuş şekilde duruyorlardı. Ama yüzleri tasvir edilmemişti. Anlaşılıyor ki kutsallarına bir saygı göstergesi olarak tanrılarının yüzlerini çizmek istememişlerdi. Tanrıları temsil eden bu dikili sütunların farklı boylarda olması, bunların hiyerarşik bir düzeni olduğunu şeklinde yorumlanabilir. M.Ö. 9 binlerden kalma, yani Göbeklitepe'yle çağdaş

olan başka bir heykel, o dönemin insanlarının heykel yapma kabiliyetlerinin olduğunu ve insan yüzünü gayet başarılı bir şekilde betimleyebildiklerini gösterir. Bu heykel Urfa'daki Balıklı Göl kazılarında bulunan, "Balık Göl Heykeli" veya "Urfa Adamı" olarak bilinen, normal insan ölçülerinde bir parçadır ve şu an Urfa Arkeoloji Müzesinde sergileniyor.

Heykelin ayakta dururken, kollarının pozisyonu ve ellerini belinde birleştiriş şekli Göbeklitepe'deki yüzsüz tanrılarla aynıdır. Bu heykellerin aynı dönemde ve benzer tarzda yapılmış olması, onların aynı toplumun elinden çıktığını gösteriyor. Bu durum o dönemin insanlarının, Göbeklitepe'deki dev Tanrı tasvirlerinin yüzlerini özellikle betimlemediğine, çünkü bunları kutsal varlıklar olarak gördüklerine işaret eder.

Peki henüz medeniyet ortaya çıkmamışken, din kavramının olmadığı düşünülen o devirde, bu "Tanrılar" fikri nasıl doğmuştu? Onlar da binlerce yıldır devam eden bir sözlü geleneği kendi atalarından miras almış olmalıdır. Göbeklitepe'nin, boyları bazen 7 metreyi bulan dev tanrıların keşfi, insanlık tarihinin, dinin tarihiyle paralel olduğu fikrini tasdik eder niteliktedir.

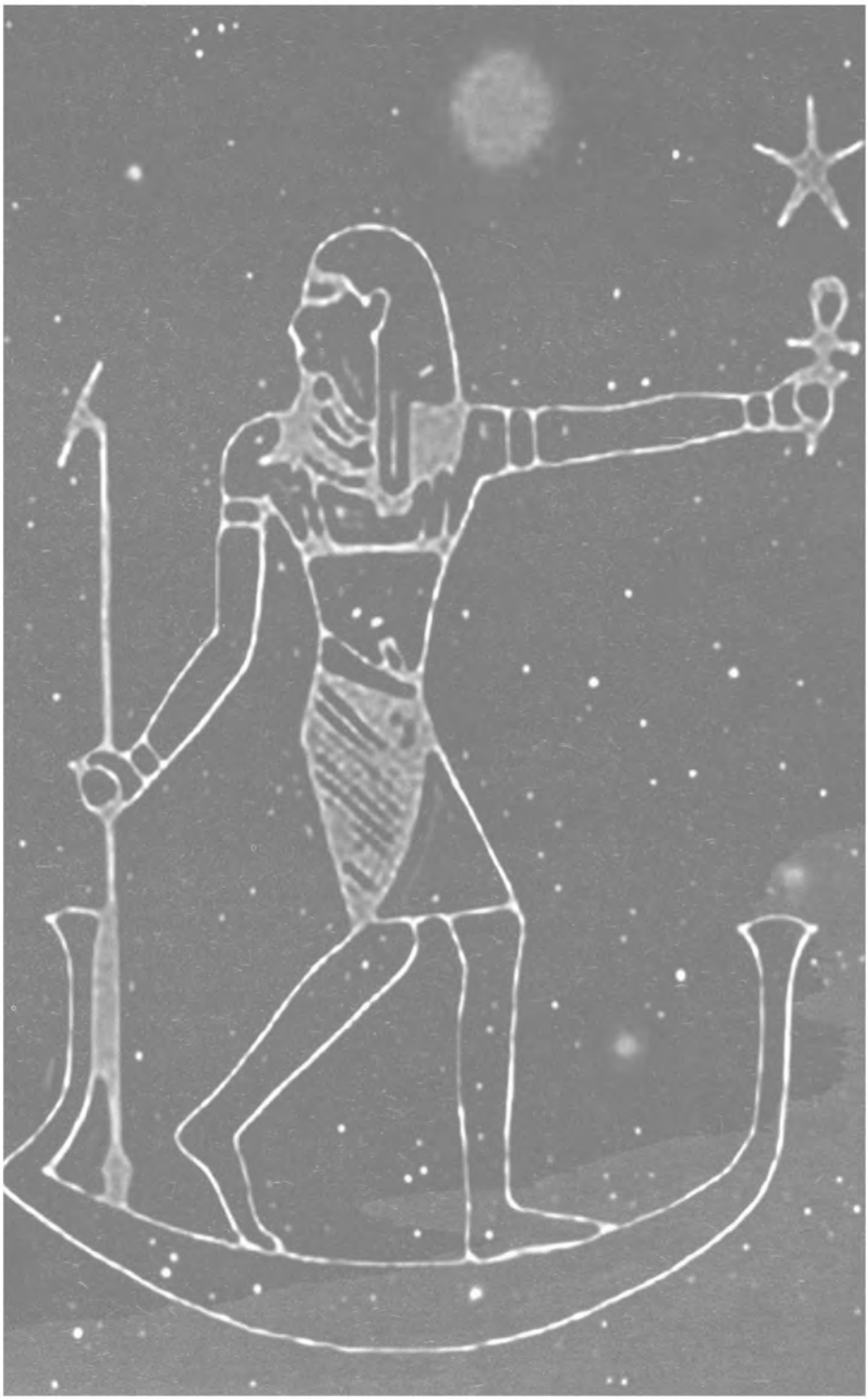

Bölüm 10
Tanrısal Ülke Dilmun, Sedir Ormanı, Sidret'ül Münteha, Cennet-i Mev'a, Şira Yıldız Sistemi

Kuran'da, Necm suresinde Allah'ın, kulu Muhammed'e bazı mucizeler gösterdiği anlatılır. Bu anlatımın içinde Cennet'in konumuyla ilgili bir tarif vardır. Benzer bir yol tarifini Gılgamış destanında da göreceğiz.

"*Kaybolduğu zaman yıldıza and olsun. Arkadaşınız sapmadı ve azmadı. Ve o hevesinden konuşmaz. O sadece vahyolunan vahiydir. Ona şiddetli ve kuvvetli olan öğretti. Kuvvet sahibidir. Sonra oturdu. Ve o yüksek ufuktaydı. Sonra yaklaştı, böylece indi. Sonra iki yay mesafesi kadar veya daha yakın oldu. Sonra kuluna vahyettiğini vahyetti. Fuad gördüğünü yalanlamadı. Yoksa siz, gördüğü şey hakkında onunla tartışıyor musunuz? Ve and olsun, onu başka bir inişte de gördü. Sidret'ül Münteha'nın yanında. Onun yanında Mev'a Cenneti. Sidreyi kaplayan kaplamışken. Bakış kaymadı ve aşmadı. And olsun ki o, Rabbinin büyük ayetlerinden gördü.*" (Necm, 1-18)

Necm suresinde "arkadaşınız" olarak tarif edilen (dikkat edilirse "efendiniz"[1] değil) Muhammed'in gördüğü "şiddetli ve kuvvetli" kişinin kim olduğu tartışılmıştır. Bu kişinin Cebrail olduğu yorumlanır ama ayetlere göre Allah ol-

---

1 Kuran'da Allah'ın elçisi Muhammed "sahibukum" yani "arkadaşınız" olarak geçer. "Efendi" kelimesinin Arapçadaki bire bir karşılığı "rab"dır ve rab sadece Allah'tır. Kuran'da müşrik bir toplumdaki bir kölenin efendisi için de "rab" kelimesi kullanılır (Bkz. Yusuf, 42). Yani Kuran'da bu kelime "efendi" anlamında kullanılmıştır. Muhammed'e veya Allah'tan başka herhangi bir kişiye "efendimiz" demek, Kuran'ın "şirk" tanımı içine girer. "Şirk" başkasını Allah'a ortak koşmak demektir. Kuran'a aykırı olan bu kullanım Türkiye'deki Müslümanlar arasında yaygındır. Araplarda ise böyle bir kullanım yoktur. Arapçada "sahib" kelimesi "arkadaş"

duğu açıktır. Çünkü onun kuluna vahyettiğinden bahsediliyor. Muhammed Cebrail'in değil, Allah'ın kuludur. Eğer burada bahsedilen kişi Cebrail olsaydı, ortada büyük bir çelişki olurdu. Ama bu çelişkiye rağmen ortaya atılan bu iddianın sebebi, o kişinin yüksekten aşağı inmesidir. Hatta devamında onun oturduğu söyleniyor. İslam alemindeki yaygın "Allah" anlayışıyla uyuşmayan bu ayetler, "kuluna vahyeden" kişinin Cebrail olduğu gibi zorlama bir yorumu ortaya çıkarmıştır. Kuran'daki Allah ile İslam dünyasındaki yaygın "Allah" anlayışı birbiriyle uyuşmaz. Kuran'daki Allah "El melik"tir, yani kraldır. Ve tahtında oturur. Tahta oturması "istiva ale'l arş" şeklinde Kuran'da defalarca geçer. "İstiva" kelimesi "oturmak" anlamına gelir; "ala" kelimesi "üzerinde" anlamına gelir; "arş" kelimesi "taht" anlamına gelir. Bu kelimeler Kuran'da geçtikleri bütün ayetlerde bu anlamlarda kullanılmıştır. Yusuf ve Süleyman peygamberlerin tahtlarından bahsedilirken de aynı "arş" kelimesi kullanılır. Türkçe meallerin hiçbirinde "Allah tahta oturdu" şeklinde bir ifade göremezsiniz çünkü mealciler bu kısımları Arapça haliyle bırakmayı tercih etmişler ve her seferinde "arşa istiva etti" yazmışlardır. Şu an bu satırları okuyan birçok kişinin kafasının karıştığını tahmin edebiliyorum ama bütün bu garip gibi görünen parçalar bir araya geldiğinde ortaya çıkacak anlamlı ve büyük bir resim vardır ve bu resim çağlar boyunca din olgusunu bir iktidar ve köleleştirme aracına çeviren kişiler tarafından maskelenmiştir. Çünkü büyük resim, dünyadaki kölelik sistemini yerle bir edecek cinstendir...

Necm suresinde Sidret'ül Münteha'nın yan tarafına bir iniş yapıldığından bahsediliyor. "Sidre" kelimesinin anlamı "Sedir ağacı"dır. "Münteha" ise "nihayet edilen" yani "en sonunda varılan" yer demektir. "Sidret'ül Münteha"yı birebir çevirecek olursak, karşımıza "son sınırdaki Sedir" gibi bir ifade çıkar. Devam eden ayette, "Sidret'ül Münteha" denilen yerin yan tarafında, "Cennet-i Mev'a" olduğu söyleniyor. "Cennet" bahçe demektir; "Mev'a" ise "evvel olan" veya "hepsinin evveli"dir. Öyleyse "Cennet-i Mev'a" ifadesini "ilk bahçe" diye çevirebiliriz.

Necm suresinin ilerleyen bölümlerinde, 49. ayette, "*muhakkak ki o Şira'nın rabbidir*" denir. "Şira" bir yıldızın adıdır. Şira yıldızı veya bugün daha yaygın bilinen ismiyle "Sirius yıldızı"...

---

demektir. "Sahib"in çoğulu "ashab"dır. Muhammed'in arkadaşlarına bu yüzden "ashab-ı kiram" denir.

Necm suresi, görünüşe göre Sirius yıldız sistemi içinde bir yeri veya gezegen konumunu tarif etmektedir. Tarihteki antik medeniyetlerin Sirius yıldızına tapınmaları veya tapınaklarını bu yıldızın dünyadaki izdüşümlerine göre konumlandırmaları, bu bağlamda anlam kazanmaya başlar.

"İlk bahçe" denilen bir yer ve onun yanında "son sınırdaki sedir" denilen başka bir yer...

Gılgamış destanında ilk bahçenin adı Dilmun'dur. Sümerolog Prof. Samuel Noah Krammer'a göre Dilmun, Tevrat'taki "Aden bahçesidir" ve bu iki kelime aynı yerden türer. Kuran'da da Cennet için "Adn" ifadesi kullanılır. Ve yine Gılgamış destanına göre tanrıların bahçesi olan Dilmun'a giderken en son olarak Sedir ormanından geçmek gerekir.

Gılgamış destanının 5. tabletinde Uruk kralı Gılgamış'ın, ölümsüzlüğün peşinde, Tanrıların bahçesi olan Dilmun'a yaptığı uzun yolculuğun sonunda sedir ormanından geçtiği anlatılır. Yol arkadaşı Tanrı Enkidu ile birlikte, Humbaba isimli bir dev tarafından korunan sedir ormandan geçebilirse Dilmun'a ulaşacaktır. Bu ormanda diğerler ağaçlardan ayrılan bir kutsal sedir vardır. Yani dört bin yıllık Gılgamış destanına göre de "ilk bahçe" ile "son sınırdaki sedir" yan yanadır. Eski Ahit'te de tepesi bulutlara erişen bir sedir ağacından bahsedilir ve "*Sık dallarla o sedir ağacını güzelleştirdim. Tanrı'nın bahçesi Aden'deki bütün ağaçlar onu kıskandı.*"[2] denir.

Kuran ve Kitab-ı Mukaddes ile antik mitoslar arasındaki benzerlikler, bütün bu hikayelerin aynı kaynağa dayandığını defalarca kez doğrular. Bu bağlamda, yaratılış efsanesinin detaylarından tutun da Nuh tufanına kadar birçok ortak konuyu içinde barındırdığını gördüğümüz Gılgamış, Ziusudra, Atrahasis destanları, kadim Mezopotamya'nın pagan dininin, bugünkü popüler dinlerin eski versiyonu olduğunu söyleyebiliriz. Ve Hindu Mahabharata'sında da gördüğümüz gibi, bu durum sadece Mezopotamya paganizmiyle sınırlı değildir. Ortada kayda değer bir hikaye vardır bu hikayenin farklı tarzlarla tasvir edilişini izleriz.

"Necm" kelimesi Arapçada "yıldız" anlamına gelir. Kuran'daki Necm suresinde, "ilk bahçe" denilen Cennet'in yeri tarif edilirken, aynı sure Allah'ı "Şira'nın Rabbi" veya "Sirius'un efendisi" olarak tanımlıyordu. Sirius yıldız

2 Hezekiel, 31:9

Dogon Kabilesi

kültü antik çağlarda birçok toplum arasında yaygındı ama Sirius yıldız sitemi-
96 ni dinlerinin temeline oturtan en dikkat çekici topluluk Afrika'da, Mali'de yaşayan ve 250 bin nüfusu olan Dogon halkıdır. Dogonlar, insanlığın tohumunun Sirius yıldız sistemindeki bir gezegenden, Nommo'nun gemisiyle dünyaya getirildiğine inanır. Onlara göre Sirius sistemi üç yıldızdan oluşur: Sirius'un adı Sigui-Tolo'dur (Siguis Yıldızı); Sirius yıldızının yanında gözle görünmeyen Po-Tolo (Küçük Yıldız) adında bir yıldız daha vardır; bir de kainatın merkezi olduğuna ve dünyanın idarecilerin yaşadığına inandıkları Emme-Ya-Tolo (Dişi Sorgum[3] Yıldızı) adındaki bir yıldız veya bir gezegenden bahsederler[4]. Dogon kabilesinin diniyle ilgili detayları 1930'lu yıllarda dünyaya aktaran kişi Fransız antropolog Marcel Griaule'dir. Dogonların bahsettiği Sugui yıldızı, gözle görünen Sirius A'ydı. Po-Tolo ise gözle görülmeyen ve ilk kez 1862'de Amerikalı astronom Alvan Graham Clark tarafından güçlü bir teleskopla gözlemlenen, cüce yıldız Sirius B'ydi. Bu iki yıldız birbirlerinin etrafında dolaşıyordu. Sirius A'nın yörüngesindeki dönüşü esnasında gözlenen düzensizlikten dolayı, sistemde 0,06 güneş kütlesinde üçüncü bir yıldız olabileceği ve kütle çekim etkisiyle bu düzensizliğe sebebiyet verdiği sanılıyor ama bunun varlığı henüz kanıtlanmadı. Eğer ileride kanıtlanırsa Dogonların "Emme-Ya-Tolo"

---

3 Sorgum, buğdaygiller sınıfında bir bitkidir. Hayvan yemi olarak kullanılır.

4 Marcel Griaule & Germaine Dieterlen, "The Pale Fox", s.468, 470, 514 Institut d'Ethnologie, 1965

dedikleri üçüncü cisim "Sirius C" olarak kayıtlara geçecektir. Mali'de yaşayan bu yerlilerin dinin merkezi, dünyaya 8,6 ışık yılı uzaklıkta olan Sirius yıldızıydı ve tanrısal atalarının uzaydan gelip dünyaya tohum ve bilgelik sözleri taşıdıklarına inanıyorlar.

Antik Mısır'da ise Memfis şehrinin ufkunda Sirius yıldızı Güneşle birlikte, her yılın 19 Temmuz sabahı görünüyor ve bu yeni yılın ilk günü olarak kabul ediliyordu. Mısırlılar Sirius yıldızına "Sothis" diyorlardı ve yılın ilk gününü Sothis bayramı olarak kutluyorlardı. Sirius'un döngülerini hesaplamış, Sothis takvimi adında bir takvim sistemi geliştirmişlerdi. Eski Mısır paganizminde de bu yıldız kutsal sayılıyor ve tanrılar hanedanıyla ilişkilendiriliyordu.

Bölüm 11
Samuel'in Tanrı'yla Tanışması, Ahit Sandığı, Duvarcıların Sırrı

Dinler tarihinin en gizemli objelerinden biri Ahit Sandığıdır. Bu sandıktan hem Eski Ahit'te hem de Kuran'da bahsedilir. Onun mucizevi özelikleri anlatılır. Bu anlatılar arasında en çekici bölüm, belki de Samuel peygamberin Tanrı ile sandık aracılığıyla ilk kez diyalog kuracağı zaman, verdiği tepkidir. Eski Ahit Samuel'in hikayesini detaylıca anlatır, Kuran ise Bakara suresinin 258. ayetinde isim vermeden Samuel'i anar:

"Ve onların (İsrail oğullarının) peygamberi, onlara dedi ki: 'Muhakkak ki onun krallığının ayeti, içinde Rabbinizden sekine ve Musa ailesi ile Harun ailesinin bıraktığı şeylerden bakiye bulunan, meleklerin taşıdığı bir tabutun size gelmesidir. Muhakkak ki bunun içinde, sizin için elbette ayet vardır, eğer siz müminlerseniz." (Bakara, 258)

Ayette "onların peygamberi" diye bahsedilen kişi Samuel'dir. "Tabut" ise İslam literatüründe "Tabut-u Sekine" olarak bilinen mucizevi Ahit Sandığıdır. Eski Ahit'in İbranice metninde de sandık için "tabut" kelimesinin İbranice karşılığı olan "tebah" kelimesi kullanılır. Aynı kelime hem Kuran'da hem Tevrat'ta, Musa peygamberin içine koyulup nehre bırakıldığı sepet için de kullanılır. Ve yine aynı kelimeyi Tevrat Nuh'un gemisi için de kullanır. Bu yüzden "tebah" kelimesine günümüzde sandık, sepet ve gemi anlamları yüklenir. Ama "tabut" denilen bu obje sıradan bir sandık olmanın çok ötesindedir.

Bu sandık Musa peygamber zamanında yapılmıştı ve Tanrı sandık aracılığıyla Musa ile konuşuyordu. Kimsenin sandığa fazla yaklaşmasına ve dokunmasına izin verilmiyordu. Ona dokunanlar çarpılıp, ölüyordu. Musa'dan birkaç nesil sonra gelen peygamberlerden biri Samuel'di. Samuel küçük yaşta peygamber Eli'nin himayesine verilmişti ve tapınakta Eli peygamberin yanında yaşıyor-

du. Musa'dan miras kalan sandık da tapınakta muhafaza ediliyordu. Samuel genç bir adam olduğunda, Tanrı ile ilk iletişimi gerçekleşti. Ama bu bilginin Eski Ahit'teki aktarımda dikkat çeken bir gariplik vardır:

"*Genç Samuel Eli'nin yönetimi altında Rab'be hizmet ediyordu. O günlerde Rab'bin sözü seyrek geliyordu; görümler de azalmıştı. Bir gece Eli yatağında uyuyordu. Gözleri öyle zayıflamıştı ki, güçlükle görebiliyordu. Samuel ise Rab'bin Tapınağı'nda, Tanrı'nın Sandığı'nın bulunduğu yerde uyuyordu. Tanrı'nın kandili daha sönmemişti. Rab, Samuel'e seslendi. Samuel, 'Buradayım' diye karşılık verdi. Ardından Eli'ye koşup, 'Beni çağırdın, işte buradayım' dedi. Ama Eli, 'Ben çağırmadım, dön yat' diye karşılık verdi. Samuel de dönüp yattı. RAB yine, 'Samuel!' diye seslendi. Samuel kalkıp Eli'ye gitti ve 'İşte, buradayım, beni çağırdın' dedi. Eli, 'Çağırmadım oğlum' diye karşılık verdi, 'Dön yat'. Samuel, Rab'bi daha tanımıyordu; Rab'bin sözü henüz ona açıklanmamıştı. Rab yine üçüncü kez Samuel'e seslendi. Samuel kalkıp Eli'ye gitti. 'İşte buradayım, beni çağırdın' dedi. O zaman Eli genç Samuel'e Rab'bin seslendiğini anladı. Bunun üzerine Samuel'e, 'Git yat' dedi, 'Sana yine seslenirse, 'Konuş, ya Rab, kulun dinliyor' dersin.' Samuel gidip yerine yattı...*" (1. Samuel, 3:1-9)

Hikayenin başında, Rab'bin tapınağında Rab'be hizmet eden Samuel'den bahsedediliyor ama devamında "Samuel, Rab'bi henüz tanımıyordu" deniyor. Samuel'in Tanrı'dan habersiz olması mümkün değildi. Burada, Rab'bi tanımadığı söylenirken, bu ifadenin "ondan habersizdi" anlamına gelmediği, fiziki bir tanışmanın kastedildiği net bir şekilde anlaşılıyor. Zaten hikayenin devamında Rab'bin, Samuel ile konuştuğundan bahsediliyor. Ama bu konuşmaya aracılık eden nesne sandık olarak karşımıza çıkıyor. Musa peygamberin bile Tanrı'yla bir sandık aracılığıyla konuşması garip bir durumdur. Ama bir nebze de olsa, o sandığın Musa'nın bir mucizesi olmasından dolayı, kimileri tarafından normal karşılanabilir. Tanrı Musa'ya sandığın yapımından önce de seslenmişti. Bu yüzden sandık meselesi sadece Musa peygamber ile birlikte değerlendirildiğinde, sembolik bir obje olarak yorumlanabilir. Ama buradaki hikayede durum bambaşka bir boyut kazanıyor. Burada sandık, elektronik bir haberleşme cihazı gibi anlatılıyor. Anlaşılıyor ki metne göre Samuel'in habersiz olduğu konu Tanrı'nın varlığı değil, bu cihazın ne işe yaradığı ve nasıl çalıştığı konusudur. Sanki bir uzaylı varlık dünya dışından, mucizevi bir haberleşme istasyonu aracılığıyla emrindeki görevlilere seslenmektedir. Bu durum klasik Tanrı anlayışla uyuşmayan bir Tanrı figürünü ortaya koyuyor.

Eski Ahit'in 1. Samuel bölümünde, ilerleyen yıllarda sandığın bir savaşta kaybedilip, İsrail oğullarının düşmanlarının eline geçtiği anlatılır. Ama sandık onu ele geçirenlere ölümden başka bir şey getirmediği için sandığı İsrail oğullarına geri gönderirler. Onun kayıp olduğu bir dönem yaşanmıştır. Bu dönemde İsrail oğullarının ilk insan kralı olan Saul isimli bir geç ortaya çıkar. Daha önce Tanrı'dan başka kralları olmamıştır. O döneme kadar toplumun düzeni hakimler tarafından sağlanmıştır. Saul'ün krallığının alameti Eski Ahit'te Ahit Sandığının geri gelmesi olarak anlatılır. Bakara suresinin az önce aktardığımız 258. ayetinde de bu olaya atıf yapılır. Kuran, Saul'den "Talut" ismiyle bahseder. "Talut" kelimesi "uzun boylu adam" anlamına gelir. Eski Ahit de Saul'u "uzun boylu adam" olarak tarif eder.[1] Saul'ün krallığından sonra Davut ve ondan sonra da Süleyman kral olur. Süleyman meşhur tapınağı inşa ettirir. Ahit sandığını da tapınağın içinde "kutsalların kutsalı" adı verilen bir odaya yerleştirir. İçinde sandık olan bu oda tapınağın kalbidir. Sandık olmadığı sürece tapınağın hiçbir anlamı yoktur. Süleyman'ın ölümünden sonraki dönemlerde, sandık kaybolur ve o günden sonra bir daha bulunamaz. Yahudi tarihçileri, bunun M.Ö. 587-586 yıllarında, Babillilerin Kudüs'ü istila ettikleri dönemde olduğunu savunur fakat verilen bu tarih yanlıştır. "Dinler Tarihindeki Kayıp Bin Yıllar" bölümünde, tarihlerdeki hataları inceleyecek ve tüm bu olayların kayıp "Atlantis" ile bağlantısını anlamaya çalışacağız. Ve karşımıza bambaşka bir insanlık tarihi hikayesi çıkacak.

Eski Ahit'in İbranice metninde Süleyman Tapınağının "masonlar" tarafından yapıldığı yazar. "Mason" kelimesi "duvarcı" demektir. Kuran ise Süleyman Tapınağını inşa eden aynı duvarcılardan bahsederken onların cinler olduğunu söyler. Cinler Süleyman peygamber tarafından getirtilip inşaat işlerinde çalıştırılır. Eski Ahit'teki ve Kuran'daki ilgili bölümleri karşılaştırmalı olarak okuduğumuz zaman, ortaya çıkan bazı paralellikler dikkat çeker...

Eski Ahit'in Çölde Sayım 26., Samuel 5., 1. Krallar 5-7-9-10., 1. Tarihler 14., 2. Tarihler 2-4-8-9. bölümlerinde masonların üstadı Hiram'dan bahsedilir ve onun yaptığı işler detaylıca anlatılır. Hiram, Süleyman Tapınağını inşa eden inşaatçıların başındaki kişidir ve onun, mabedi nasıl inşa ettiğine dair bilgilerse 1. Krallar 7. bölümde, bap 13'ten 45'e kadar olan kısımda ayrıntılarıyla aktarılır:

"*Hiram kazanlar, kürekler, çanaklar yaptı. Böylece Kral Süleyman için üstlenmiş olduğu Rab'bin Tapınağı'yla ilgili bütün işleri tamamlamış oldu: İki sütun*

---

1 1. Samuel, 9:2 ve 10:23

ve iki yuvarlak sütun başlığı, bu başlıkları süsleyen iki örgülü ağ, sütunların yuvarlak başlıklarını süsleyen iki örgülü ağın üzerini ikişer sıra halinde süsleyen dört yüz nar motifi, on kazan ve ayaklıkları, havuz ve havuzu taşıyan on iki boğa heykeli, kovalar, kürekler, çanaklar." (1. Krallar 7:40-45)

Yukarıda Eski Ahit'ten alıntıladığımız bu bölümde yer alan bilgilere, dolayısıyla Masonların büyük üstadının kimliğine dair farklı bir bilgiye, Kur'an-ı Kerim'de, Sebe Suresinin 12. ve 13. ayetlerinde rastlarız.

"*...Ve cinlerden, Rabbinin izniyle onun elinin altında çalışanlar vardı. Onlardan kim emrimizden çıkarsa, ona alevli ateşin azabını tattırırız. Süleyman için dilediği biçimde mihraplar, heykeller, havuz gibi çanaklar ve sabit kazanlar yapıyorlardı...*" (Sebe 12-13)

Görüldüğü gibi Kuran da Hiram usta ve ekibinden bahsetmekte fakat isim vermemektedir. Ancak onları Cin olarak tanımlamaktadır.

Yine Eski Ahit'in 2. Tarihler 8. Bölüm 18. babında "*Hiram ona denizi bilen gemiciler ve kendi görevlileri aracılığıyla gemiler gönderdi. Kral Süleyman'ın adamlarıyla birlikte Ofir'e giden bu gemiciler, dört yüz elli talant altın getirdiler.*" denilir.

Kuran'da Enbiya suresi, 82. ayette "*Bir de şeytanlardan, onun için dalgıçlık eden ve daha bundan başka işler yapanları da onun emrine verdik. Onları muhafaza eden bizdik.*" denilir. Tefsirlerde, denizde dalgıçlık yapan bu şeytanların, Süleyman için mücevherat topladığı da yazılır.

Hiram'ın Eski Ahit'te "denizci" olarak geçen mücevherat toplayıcı ekibi, Kur'an'da "dalgıçlık eden Şeytanlar" olarak anılıyor. Nitekim Kuran Şeytanların Cin taifesinden olduğunu söyler. Kehf Suresinin 50. ayetinde, İblis'in yani dolayısıyla Şeytanların, Cinlerden olduğu belirtilmiştir.

Sad suresinin 37. ayetinde de bina yapan ve dalgıç şeytanların da Süleyman'ın emrine verildiği söylenir:

"*Bütün bina yapan, dalgıçlık yapan şeytanları da. Ve daha diğerlerini de zincirlerde bağlı olarak.*" (Sad, 37-38)

Ve Süleyman'ın emrinde çalışan bütün bu Cin Şeytanların, Süleyman'ın emrinde zorla çalıştırıldığı da Kur'an'da bu şekilde açıklanır. Onlar, Süleyman'dan öylesine korkarlar ki, o öldüğü zaman bile, onun öldüğünü fark ede-

meyip çalışmaya devam ederler. Ne zaman ki onun öldüğünden emin olurlar, o zaman kaçıp giderler:

"Onun ölümüne hükmettiğimiz zaman, ölümünün ortaya çıkmasına, sadece bastonunu yiyen bir yer dabbesi sebep oldu. Ancak yere kapandığı zaman, cinlere belli oldu. Eğer gaybı bilmiş olsalardı, alçaltıcı azabın içinde kalmazlardı." (Sebe, 14)

Kur'an'da anlatılan bu karakterler, Eski Ahit'te masonlar olarak karşımıza çıkar. Günümüz Masonlarının, büyük üstatlarını Hiram usta olarak kabul eder ve kendilerini duvarcı olarak adlandırırlar. Masonluğun temel amacı Süleyman Mabedinin tekrar inşa edilmesidir. Onlar tapınak duvarcısıdır. Bu amaç onlara Tapınak Şövalyelerinden geçmiştir. Süleyman Tapınağı tekrar inşa edilince, dünya Mesih'in liderliğinde, tek bir merkezden yönetilecektir. Bu merkez Kudüs olacaktır. Ancak Ahit sandığı olmadığı sürece tek başına tapınağın hiçbir anlamı olmayacaktır. Sonuç olarak, günümüzde varlığını devam ettiren Masonizm gibi gizemci ekoller, dünya dışı olduğuna inanılan kavramlar üzerinde temellenir.

Otantik metinlerle bugüne aktarılan bilgilerin yaşanmış olduğu dönemler, klasik tarih tezlerinin önümüze koyduğu dönemlerle hiçbir şekilde uyuşmaz. Ve bu durum ya bu bilgileri tamamen reddetmeyi ya da onları farklı tarih aralıklarında incelemeyi gerektirir. En başından beri incelediğimiz antik metinler, her seferinde bize bilim kurgu filmlerini aratmayan ve dünyanın ötesine dayanan bir hikayeyi anlatır.

Bölüm 12
Hakimler Döneminden Krallar Dönemine

İsrailoğulları Mısır'dan çıkıp Firavun'un köleliğinden kurtulduktan sonra, nesiller boyunca bir kralları olmadan yaşadılar. Bu döneme Hakimler dönemi denir. Tanrı'dan başka kralları yoktu ve toplumsal düzeni hakimler sağlıyordu. Anayasaları Tevrat'tı. Tevrat'ın İbranicesi Tora'dır ve "yasa" anlamına gelir. Töre kelimesi de köken olarak buraya dayanır.

Peygamber Samuel bir hakimdi. Hakimliği Eli'den devralmıştı. Bu silsileye Kohenler (Kahinler) deniyordu. Eski Ahit'in 1. Samuel bölümünde anlatılan hikayeye göre, Samuel yaşlandığında, oğulları adalet kurumunu işletmeye başladılar. Ama oğulları ahlaklı kişiler değildi ve üstelik rüşvete bulaşmışlardı. İbraniler, Samuel'e gelip durumdan şikayet ettiler. Hakimlerin rüşvet aldığını ve hukuka aykırı kararlar verdiğini anlattılar. Samuel'e, artık yaşlandığı için onları denetleyemiyor olduğunu söyleyip, durumdan yakındılar.

İsrail oğullarının adalet sisteminde denetim mekanizması işlemez hale gelmişti ve sorunlar vardı. Problemi gidermek yerine sistem değişikliği kararı aldılar ve bir kralları olsun istediler. Samuel onlara bu kararın yanlış olduğunu ve Tanrı'nın, mülkünde yani krallığında ortağı olmadığını anlatmaya çalışsa da İbraniler kararlıydı. Bir insan kral istiyorlardı, kendilerini güdecek bir çoban.

Aslında İsrail oğullarının ileri gelenleri, bu sistem değişikliğine daha önceleri de meyletmişti. Onlar bu taleplerini ilk defa Samuel'e karşı dile getirmiyordu. Samuel'den önce de bir hakim ve bir peygamber olan Gideon'a krallık teklif etmişlerdi. Çünkü Gideon, onları düşmanlarının elinden kurtarmış bir askeri komutandı aynı zamanda.

Ona krallık teklif ettiklerinde, Gideon'un cevabı çok netti:

"*Ben size kral olmam, oğlum da olmayacak. Tanrı sizin kralınız olsun.*"[1]

Yıllar sonra, bu sefer Samuel'in karşısındaydılar ve ondan; Tanrı'ya, bir kral vermesi için dua etmesini istediler. Samuel onların bu talebi karşısında öfke ve üzüntüye kapıldı. Yaptıkları şeyin yanlış olduğunu onlara izah etmeye çalışsa da onları Tanrı'ya ortak koşmaktan vazgeçiremedi. Ve Samuel dua etti. Tanrı'nın Samuel'e cevabı ise şöyle oldu:

"*Kralları olarak beni inkar ettiler.*" (1. Samuel, 9:18)

Tanrı'nın Samuel'e söylediği diğer bir söz ise şöyleydi:

"*Kendiniz için seçmiş olacağınız kralınız yüzünden, feryat edeceksiniz fakat o gün Rab size cevap vermeyecek.*" (1. Samuel, 9:7)

Nihayetinde Tanrı, istediklerini onlara verdi. Samuel kitabı, Tanrı'nın İbranilere verdiği cevabı şu şekilde aktarır:

"*Samuel, kavmini Mitspa'ya, Rabbe topladı ve İsrailoğullarına dedi: İsrail'in Tanrısı Rab diyor ki 'İsrail'i Mısır'dan çıkardım ve Mısırlıların elinden ve sizi sıkıştıran bütün krallıkların elinden sizi azat ettim. Fakat siz, sizi bütün bela ve sıkıntılarınızdan kurtaran Tanrınızı reddedip, ona 'bize bir kral ver' dediniz.*" (1. Samuel, 10:17-19)

Daha sonra Saul adında genç bir adam, Tanrı tarafından seçilir ve Samuel'e bildirilir. Ve Samuel, Saul'ü İbranilerin karşısına çıkarır. Aralarından, krallığın kendilerine verilmiş olmasını uman bir grup varlıklı adam hariç, halkın çoğunluğu Saul'ü sevinçle karşılar.

Bakara suresinde Saul'den bahsedildiğini görmüştük. Fakat Kuran'da bu kişi Talut adıyla anılıyordu. Kuran, onun nasıl kral olduğunu şöyle anlatır:

"*Peygamberleri onlara, 'Allah size Tâlut'u kral kıldı' dedi. Onlar, 'O bizim üzerimize nasıl kral olabilir? Biz krallığa ondan daha layığız. Ona zenginlik de verilmemiştir' dediler. Peygamberleri şöyle dedi: 'Şüphesiz Allah onu sizin üzerinize seçti, onun bilgisini ve cüssesini artırdı.' Allah, mülkünü (krallığını) dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, her şeyi bilendir.*" (Bakara, 247)

---

1 Eski Ahit, Hakimler Bap 8:22

Kuran, hikayenin devamında, onun Calut'un ordularına karşı savaşmasından bahseder. Calut'un, Samuel kitabındaki ismi Golyat'tır. Bu kişi Filist ordularının komutanıdır. Talut'un yani Saul'ün, Filist ordularına karşı yaptığı savaşta, henüz çok genç yaşta olan Davut peygamber de savaşmış ve Calut'u öldürmüştür. Savaştan sonra bir süre boyunca kralın yanında çalışmaya devam etmiştir.

Saul, krallığının ilk dönemlerinde halk tarafından çok sevilir ve desteklenir. Eski Ahit'in Samuel kitabı, zaman içerisinde kral Saul'ün nasıl bir güç zehirlenmesi yaşadığını ve ceberrut bir diktatöre dönüştüğünü anlatır.

Davut, Calut'un ordularına karşı yapılan savaştan sonra halkın gözünde bir kahramana dönüşmüştür. Ve aynı zamanda iyi huylu biri olduğu için halk tarafından çok sevilmektedir. Saul'ün yerine geçecek kralın Davut olduğu herkes tarafından öngörülebilmektedir. Ve Saul, paranoyaya kapılıp, Davut'u krallığı için bir tehdit olarak görmeye başlar. Hatta onu öldürmek için birkaç kere suikast düzenler. Ama her seferinde Davut, kaçmayı başarır. Saul'ün küçük oğlu Yonatan, elinden geldiğince masum Davut'a yardım eder, kaçıp kurtulmasını sağlar. Sonunda Davut, yanında bir grup firari askerle birlikte Filist topraklarına gider ve orada yaşamaya başlar.

Hikayenin sonunda Saul (Talut) ölür. Herkes Davut'un kral olmasını istemektedir ama Davut İsrail topraklarına dönmez bile. Bu sefer Saul'un yerine oğlu İşboşet kral olur. İşboşet'in krallığının ikinci yılında, diktatörlük altında ezilmekte olan Yahudalıların ileri gelenleri, Davut'un yanına gelir ve "bizim kralımız sen ol" derler.[2] Davut'un önünde iki seçenek vardır. Ya onların teklifini reddecek ve İşboşet'in krallığı altında ezilmelerine göz yumacaktır. Ya da onların kralı olmayı kabul edecektir. Zaten Saul henüz hayattayken Tanrı'nın buyruklarına uymadığı için, Tanrı, Saul'ün krallığını feshetmiş ve onun yerine Davut'u seçmiştir. Bu kararını da Samuel'e bildirmiştir. Bu bilgi sır olarak saklanır çünkü Saul, krallığı için tehdit olarak gördüğü herkesi çekinmeden öldürmektedir. Güç Saul'ün elinde olduğu için kimse onu tahtından indiremez ve ölene kadar krallık tahtını işgal eder.

Nihayetinde Saul'ün ölümünün ardından Davut, Yahudalıların krallık teklifini kabul eder. Hebron'a gider ve orada meshedilme töreni ile kral ilan edilir. [3]

---

2 II Samuel, 2:10
3 II Samuel, 2:3, 4

O dönem İbranilerin devleti iki parçalı bir yapıdan oluşuyordu. Kuzey'de Yeruşelim (Kudüs) merkezli İsrail meclisi ve Güney'de ise Hebron merkezli Yahuda meclisi vardı. Yahuda meclisinin Davut'un hükmüne girmesinden sonra, Yeruşelim'de hakimiyetini hala sürdürmekte olan İşboşet, Davut'a ve taraftarlarına savaş açar. Babasının yerine geçen yeni diktatör İşboşet savaşı kaybeder. Çünkü onun adamları bile Davut'un safına geçmiş ve onun hakimiyeti altına girmiştir. Böylece Davut'un krallık dönemi başlar.

Derken, aradan yıllar geçer. Davut ölüm döşeğindeyken, onun oğullarından Adoniya, kral olmak için heveslenir. Eski Ahit'in I. Krallar bölümünün ilk sayfasında anlatılan hikayeye göre, Adoniya, devletin yöneticilerini ve komutanları bir araya toplayıp kendini kral ilan eder. Ve onlar da Adoniya'ya biat eder. Adoniya bu toplantıya kardeşi Süleyman'ı çağırmamıştır. Çünkü gücü garantilemek için onu öldürmeyi düşünmektedir. Fakat bütün bunlar olurken babası Davut henüz ölmemiştir bile. Kral Davut olanlardan haberdar olunca, hemen genç Süleyman'ı kral olarak mesheder ve yeni kral Süleyman olur. Sonra adil bir kral olarak yıllarca İbranileri güder.

Kuran'da Süleyman'ın, Tanrı'nın makamında oturduğu için Tanrı'dan af dilediği ve kendisinden sonra kimseye krallık verilmemesi için dua ettiği yazar:

"*Süleyman, 'Ey Rabbim! Beni affet! Bana benden sonra kimseye ulaşmayacak krallığı bağışla. Şüphesiz sen affedicisin!' dedi.*" (Sad Suresi, 35)

Tanrı'ya ait olan krallığın, kendisinden sonra kimseye geçmesini istemeyen Süleyman öldükten kısa bir dönem sonra İsrail krallığı ikiye bölündü ve İbraniler bir daha toparlanamadılar.

Tanrı'nın krallığı meselesinin ne anlama geldiği anlaşıldığı zaman; Cennet'ten kovuluş, düşmüş meleklerin yeryüzündeki varlığı, ortaya çıkan melez ırk, Nuh tufanı ve Babil kulesi gibi meselelerin arka planında yatan esas gizem ve bunların günümüzdeki izdüşümleri netleşmeye ve görünür olmaya başlayacaktır.

Tanrı'nın Krallığı

Tevrat'ta, İncil'de, Kuran'da ve diğer bütün dini metinlerde Tanrı kraldır. Antik dinlerin yazıtları da dahil olmak üzere bu bilgi değişmez. Kuran, Allah'ı "el Mekil" yani "kral" olarak tanımlarken, aynı zamanda onun "malik'ül mülk" yani "krallığın sahibi" olduğunu anlatır. Allah tek gerçek kraldır çünkü "mülkünde ortağı olmadığı" Kuran'da defalarca kez vurgulanır. Kuran Allah'tan

başkasını kral olarak kabul edenleri müşrik olarak tanımlar ve onların sahte krallarını ise "tağut" diye anar:

"*...'Allah'a kulluk edin, tağuttan kaçının' diye elçiler gönderdik.*" (Nahl, 36)

"*Sana indirilene (Kuran'a) ve senden önce indirilene (diğer ilahi metinlere) inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağutu tanımamaları kendilerine emredildiği halde, onun kendilerine hükmetmesini istiyorlar.*" (Nisa, 60)

"*Tâğut'tan, ona kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a yönelenler için müjde vardır...*" (Zümer, 17)

Kuran tağutları, yani sahte krallar reddeder. Çünkü dünyevi krallıklarda toplumu yönetmek esastır, Kuran ise toplumun yönetilmesini (güdülmesini) reddederek, topluma nezaret (hizmet) edilen bir devlet düzenini savunur. Bakara 24'te "*Ey iman edenler, 'raina (bizi güt) demeyin, unzurna (bize nezaret et)' deyin*" denir.

Kuran'da "mülk", yani "krallık", diğer bir deyişle "devlet" kavramı defalarca kez geçer. Aşağıdaki Mülk ayetlerinde Tanrı'nın Krallığına dikkat çekilir:

"*...Allah sizin rabbinizdir. Mülk yalnız onundur. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O halde nasıl oluyor da döndürülüyorsunuz?*" (Zümer, 6)

"*...Mülk yalnızca O'nundur. Allah'ı bırakıp da kendisine yalvardıklarınız, bir çekirdek zarına bile melik (kral) olamazlar.*" (Fatır, 13)

"*O, göklerin ve yeryüzünün mülkü[4] kendisine ait olandır. Çocuk edinmemiştir. Mülkünde hiçbir ortağı da yoktur...*" (Furkan, 2)

"*İşte o gün mülk Allah'ındır. O, insanların arasında hükmünü verir.*" (Hac, 56)

"*Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan, zilletten kurtaracak bir yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah'a mahsustur*" de ve O'nu büyüklükle ile yücelt. (İsra, 111)

De ki: "*Ey mülkün sahibi olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin. Dilediğinden de mülkü çeker alırsın...*" (Al-i İmran Suresi, 26)

---

4 Bu ayete hem gökyüzündeki krallıktan, yani Cennet'ten, hem de yeryüzü krallığından bahsettiği görülmektedir.

"*...Sura üflendiği gün de mülk onundur...*" (Enam Suresi, 73)

"*O gün onlar ortaya çıkarlar. Onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz. Bugün mülk kimindir? Tek olan, her şeyi kudret ve hâkimiyeti altında tutan Allah'ındır.*" (Mü'min Suresi, 16)

"*Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır...*" (Şura Suresi, 49)

"*O, kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan Allah'tır. O, mülkün gerçek sahibi, kutsal, barış ve esenliğin kaynağı, güvenlik veren, gözetip koruyan, aziz, cebbar, eşsiz büyüklüğü olan Allah'tır. Allah, onların ortak koştuklarından uzaktır.*" (Haşr Suresi, 23)

"*Göklerdeki ve yerdeki her şey, mülkün sahibi, mukaddes, mutlak güç sahibi, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ı tespih eder.*" (Cuma Suresi, 1)

"*Göklerdeki ve yerdeki her şey Allah'ı tesbih eder. Mülk yalnızca O'nundur...*" (Teğabun Suresi, 1)

110 "*Orada, görünce nimetler ve büyük bir mülk görürsün.*" (İnsan Suresi, 20)

"*Biz Davud'un mülkünü güçlendirdik...*" (Sad Suresi, 20)

"*Süleyman, 'Ey Rabbim! Beni affet! Bana benden sonra kimseye ulaşmayacak mülkü bağışla. Şüphesiz sen affedicisin!' dedi.*" (Sad Suresi, 35)

Kuran'da "mülk" kelimesi, geçtiği bütün ayetlerde "krallık" anlamında kullanılır. Bu kelime Türkçede genellikle "sahip olunan mal" anlamında kullanıldığı için, mesele genellikle ıskalanır. Krallık meselesini anladığımız zaman bütün gizemlerin düğümü birer birer çözülmeye başlayacaktır...

İncil'e baktığımız zamansa, Tanrı'nın krallığı meselesi Kuran'la tamamen örtüşür. İncil'de İsa'nın, "*öbür kentlerde de Tanrı'nın Krallığıyla ilgili Müjde'yi yaymam gerek çünkü bunun için gönderildim.*" dediği aktarılır."[5] İncil metinlerine göre İsa'nın esas misyonu Tanrı'nın Krallığını anlatmaktır ve bu metinler, bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi baştan sona bu mesele üzerinde durur.

---

5 Luka İncili, 4:43

Eski Ahit'in Hakimler, I. Samuel ve I. Krallar bölümleri sadece Tanrı'nın kral olabileceğinin aktarıldığından bahseder. Ayrıca Eski Ahit'in Yaremya bölümü, bap 46:18, 48:15 ve 51:57'de de Tanrı "kral" olarak anılır.

Tevrat'ın Mısır'dan Çıkış bölümü, 19:6'da Tanrı'nın Krallığı "Kahinler Krallığı" olarak anılır ki bu bahsedilen daha önce incelediğimiz Hakimler dönemidir. Çünkü Hakimler aynı zamanda "Kahinler" olarak da anılır. Tevrat'ın aynı bölümünde, Tanrı, Kahinler Krallığını "benim krallığım" diyerek anar: "*...Siz benim için kahinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız...*"

Tevrat'ın Mısır'dan Çıkış bölümü, 15:18'de ise "Rab sonsuza dek hükümdarlık edecek." denir.

Eski Ahit'in Mezmurlar (Zebur) bölümünde ise Tanrı'nın krallığından şöyle bahsedilir: "*Tanrı bütün yeryüzünün kralıdır. Tanrı bütün milletlere hükümdarlık eder...*" (Mezmurlar, 47:7-8)

Zebur 145. Bap, 12-12'de ise "*Krallığının zaferini anlatacaklar, iktidarını konuşacaklar. İnsanoğulları senin krallığının zaferini ve görkemini bilsin diye.*" denilir.

Daha önce incelediğimiz pagan mitlerinde de Tanrı hep kraldı. Onun krallığı göklerdedir ve kralın meclisinde dünya ile ilgili kararlar alınıp, uygulamaya konur. İnsanın yaratılışı, Tufan ile dünyanın yok edilmesi veya insanların dillerinin farklılaştırılması, bunlar arasında birkaç örnektir. Bazen kral, seçilmiş bir soyun nesli devam etsin diye genetik müdahaleler yapılmasına karar verip görevli memurlarını dünyaya gönderir, bazen de kavimlerin yok edilmesine hükmeder. Dünyanın kaderi ile ilgili önemli kararlar gökyüzünde alınır ve uygulamaya konur.

Yeryüzünde aynı atadan gelen iki farklı soyun mücadelesi semavi ve pagan dinlerde görünür. Bu dinleri "semavi ve pagan" diye diye ayırmanın ne kadar doğru olduğu da tartışmalıdır çünkü hepsinin aynı kaynağa dayandığı ve aynı hikayeleri farklı perspektiflerden anlattıkları bellidir. Bunlarda anlatılan iki soy arasındaki mücadelenin temelinde yeryüzü krallığının kime ait olacağı yatar. Ve göklerden gelenler, bu kadim mücadeleye sürekli, çeşitli şekillerde müdahil olur. Çünkü göklerde de iki farklı cephe vardır. "İlk bahçe" veya diğer bir deyişle "Göksel Krallık" ile isyancı varlıkların arasında bir çatışma vardır. Bu çatışmada bazen süper teknolojili istihbarat savaşlarına dair sahnelerin anlatıldığını görürüz. Göklerin isyancı kuvvetleri, yeryüzü krallığının başına,

insanlar arasındaki çocuklarını getirmek ister. Bazen bu konuda başarılı da olur. Önceleri tufan ve daha sonrasında insanların dillerinin farklılaştırılması kararları, yeryüzündeki krallık son bulsun diyedir. Çünkü Tanrı'nın krallığı, hakimler krallığı denilen, başında kimsenin kral olmadığı bir krallıktır. Tek gerçek kral Tanrı'nın kendisidir. Tanrı'nın yeryüzü için önerdiği krallıkta veya devlette temsilciler (vekiller), nazırlar (bakanlar) ve hakimler vardır. Devletin yasama, yürütme ve yargı erklerini binlerce yıllık dini metinlerde görürüz. Bunlar bir devleti oluşturan temel kuvvetlerdir. Siyaset felsefesi ilk kez bu metinlerde karşımıza çıkar. Tanrı'nın hükmünde ortağı olmadığı bu kitaplarda sabittir ve onun krallığında hükümetler de olamaz. Hükümetlerin olmadığı, bunun yerine hakimlerin hakemlik ettiği ve nazırların nezaret ettiği bir krallıktan bahsedilir. Tanrı'nın evi ise tüm ulusların evi olarak betimlenirken, bu evin alelade bir tapınak değil, tüm insanların temsil edildiği bir kurum, yani insanlığın sorunlarına çözümler üreten bir meclis olduğu anlaşılır. Bir adalet devletinin yapısı ve nasıl işleyeceğini anlatan bu metinler, derin bir siyasi aklı ve bir ekonomi modelini de önümüze koyar. Daha önce yazdığım "Köleler ve Efendiler" kitabı bu konu üzerineydi. Bahsedilen durum hiçbir hükümdarın işine gelmediği için din kavramı tarih boyunca gücü elinde bulunduranlar tarafından yozlaştırılmıştır. Tanrı'nın yeryüzündeki krallığı tezi, tek adam veya diktatörlük düzenini reddeden bir siyasi önermedir. Bu yüzden ilahi kitaplarda diktatör hikayelerine rastlarız. Firavun ve Nemrut kıssaları gibi. Bunlar ibret alınsın diye anlatılan hikayelerdir. Tanrı bütün kralları reddeder ve bunu "şirk", yani "ortaklık" olarak görür. Çünkü tek kral, tek hükümdar odur.

İnsanlar, güce sahip olunca adaleti devre dışı bırakmaları kaçınılmazdır. Güçlü olan, güçsüzü ezer. Güç kimseye ait olamaz. "Denge ve denetim" veya "kuvvetler ayrılığı" denen kavram tesis edilmediği sürece insanlar köleleştirilmeye mahkumdur. Toplumların en büyük zayıflığı, kendilerine hizmet etmekle görevli devlet kurumlarının yöneticilerini, toplumun yöneticileri olarak kabul etmeleridir. İnsanların büyük çoğunluğu, başında bir kral veya bugünkü tabirle bir devlet başkanı olmayan bir devlet yapısını tahayyül etmekten bile acizdir. İşte bu Tanrı'nın krallığıdır. İki soyun mücadelesin temelinde de bu mesele vardır. Dünyada bir adalet düzeninin mi tesis edileceği, yoksa şeytani bir hükümdarlığın mı tüm dünyaya hakim olacağı!

Tanrı'nın krallığının yeryüzünde gerçekleşeceğine dair bir kehanet, bütün dinlerde mevcuttur. Ve bu dönem "Altın Çağ" olarak görülür. Burada bazen "bütün dinler" diye kullanılan kavram aslında, ifade etmek istenileni tam olarak karşılamıyor çünkü aslında "bütün dinler" aynı dinin farklılaştırılmış ver-

siyonlarıdır. Kayıtlı tarihin önümüze koyduğu kadarıyla, dünyanın başından beri tek bir din olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz fakat her toplum bu bilgiyi kendine göre yorumlamış ve isimlendirmiştir. Hiç değişmeyen kısımlardan biri de az önce bahsettiğimiz büyük kehanettir.

Bölüm 13
Tanrı'nın Tahtı ve Tahtın Yeryüzüne İnişi

Bütün dinlerde Tanrı kraldır. Onun azametli bir tahtı vardır. Kuran bunu "arş'ül azim" diyerek tanımlar. Arapçadaki "arş" kelimesinin "taht" anlamına geldiğini ve bu kelimenin Kuran'da geçtiği bütün ayetlerde "taht" anlamında kullanıldığını, üstelik Yusuf ve Süleyman peygamberlerin tahtından bahseden ayetlerde de aynı "arş" kelimesinin kullanıldığını görmüştük. Müslümanlar nedense Allah'a tahtta oturmayı yakıştıramadığı için, "tahta oturdu" anlamına gelen "istiva ale'l arş" ifadesini bile Kuran meallerinde tercüme etmeden, "arşa istiva etti" diyerek anlaşılmaz bir şekilde bıraktıklarını söylemiştik. Kuran bunu çekinmeden söylüyor ama Müslümanlar bunu gizleme yoluna gidiyor. Buna benzer yaklaşımlar İslam aleminde çok fazla olduğu için gayet açık olan Kuran ayetleri anlaşılmaz hale getiriliyor. Kuran'ın ve diğer semavi kitapların en önemli meselesi "Tanrı'nın Krallığı" kavramının anlaşılmasıdır. Bu kitapların hiç biri okuyucularını Tanrı'nın varlığına inandırmaya çalışmaz, böyle bir ispat çabasına girmez. Hiçbir peygamberin, kavimlerini Tanrı'nın var olduğuna ikna etmeye çalıştığını göremeyiz, böyle bir örnek yoktur. Garip geliyor, değil mi? Aslında değil.

Burada görülen tek gayret, insanları Tanrı'dan başka kimsenin kral olmaması gerektiğine ikna etmektir. Eğer başka bir kral varsa, bu Tanrı'ya ortaklık (şirk) olarak görülür. Peygamberler arasında kral olan üç kişiden bahsedilirken, bu üçünün kavimlerinin müşrik olduğunu görürüz. Yusuf peygamber müşrik Mısırlıları, Mısır kralına vekaleten, onun tahtında yönetiyordu. Davut peygamber, Saul'ün (Talut'un) kral seçildiği gün kendi istekleriyle müşriklere dönüşen ve müşrik kalmayı tercih eden İsrail oğullarını yönetti. Ve aynı görevi onun oğlu Süleyman, istemeden de olsa devam ettirdi. Ve tahta oturduğu için af dileyerek, bu krallığın, kendisinden sonra kimseye ulaşmaması için dua etti. Çünkü bu sistemin, Tanrı'nın istediği sistem olmadığı biliyordu. Bu adamların üçü de sorunlu bir sistem içinde adil krallar oldular. Ama Tanrının Krallığı, hakimler krallığıdır. Yani devletin başında bir tek adam veya diktatör yoktur.

Tevrat'ın, İncil'in ve Kuran'ın en temel meselesi budur. Bir önceki bölümde bu kitaplardan alıntılar yaparak bunu net bir şekilde görmüştük. Bu bölümde ise krallık ve taht meselesi ile ilgili büyük bir kehaneti inceleyeceğiz. Din kitapları, gelecekte yaşanacak olan bu olayı ilahi bir vaat olarak sunar. Bahsettiğimiz konu insanlığın geçmişinde Yaratılış, Nuh Tufanı ve Babil Kulesi olayları gibi önemli bir kırılma noktasıdır ve dünyanın kaderini ilgilendirir. Şimdi bu bilginin aktarıldığı kaynaklara göz atalım...

Eski Ahit'in Daniel bölümü, Bap 2:44'te Tanrı'nın krallığının yeryüzünde mutlaka kurulacağına dair bir vaad bulunur:

"*Ve o kralların günlerinde, göklerin Rabbi sonsuza dek sürecek bir krallık kuracak ve onun hâkimiyeti başka bir kavme bırakılmayacak; ancak bu krallıkların hepsini o yıkıp bitirecek ve kendisi ebediyen duracak.*"

Yine Daniel bölümünü, Bap 7:18'de bu krallığın hiç yıkılmayacağı söylenir: "*Yüceler yücesinin azizleri, krallığa ulaşacak ve onu sonsuza dek sürdürecekler.*"

Eski Ahit'in Yeşaya bölümü, bap 32:1'de "*İşte kral doğrulukla krallık yapacak, önderler adaletle yönetecek.*" denilir ve devamında, 33:22'de "*Kralımız Rab'dir, bizi O kurtaracak.*" diye eklenir.

***

Yeni Ahit'te ise Tanrı'nın krallığından onlarca kez bahsedilir ve onun göklerde olduğu gibi yeryüzünde de kurulacağından bahsedilir. Bu krallıkla ilgili İncillerde anlatılanlar, hep benzetmeler şeklinde anlatılmıştır. Bunlara birkaç örnek şöyledir:

"*İsa söz alıp onlara yine benzetmelerle şöyle seslendi: 'Göklerin Krallığı, oğlu için düğün şöleni hazırlayan bir krala benzer. Kral*[1] *şölene davet ettiklerini çağırmak üzere kölelerini gönderdi, ama davetliler gelmek istemedi. Kral yine başka kölelerini gönderirken onlara dedi ki, 'Davetlilere şunu söyleyin: Bakın, ben ziyafetimi hazırladım. Sığırlarım, besili hayvanlarım kesildi. Her şey hazır, buyurun şölene!' Ama davetliler aldırmadılar. Biri tarlasına, biri ticaretine gitti. Öbürleri de kralın kölelerini yakalayıp hırpaladılar ve öldürdüler. Kral öfkelendi. Ordularını gönderip o katilleri yok etti, kentlerini ateşe verdi.*

1 Buradaki benzetmede kastedilen kralın, Tanrı olduğu açıktır. Köleleri ise onun elçileri, davetliler de köle sahipleridir. Onları çağırdığı düğün Tanrının krallığının yeryüzünde vuku buluşudur.

Sonra kölelerine şöyle dedi: 'Düğün şöleni hazır, ama çağırdıklarım buna layık değilmiş. Gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın.' Böylece köleler yollara döküldü, iyi kötü kimi buldularsa, hepsini topladılar. Düğün yeri konuklarla doldu. (Matta İncili, 22:1-10)

"*Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan krallığı miras alın*!" (Matta, 25:34)

"*İsa onlara başka bir benzetme anlattı: "Göklerin Egemenliği, bir kadının üç ölçek una karıştırdığı mayaya benzer. Sonunda bütün hamur kabarır." İsa bütün bunları halka benzetmelerle anlattı. Benzetme kullanmadan onlara hiçbir şey anlatmazdı.*" (Matta İncili: 13:33-34)

"*İsa onlara bir benzetme daha anlattı: 'Göksel Krallık, bir adamın tarlasına ektiği hardal tohumuna benzer' dedi. 'Hardal, tohumların en küçüğü olduğu halde, gelişince bahçedeki diğer bitkilerin boyunu aşar, ağaç olur...*' (Matta İncili, 13:31, 32 / Luka İncili, 13:18, 19 / Markos İncili 4:30-34)

"*İsa, Tanrı'nın Krallığı'nı duyurup müjdeliyordu... İsa şu benzetmeyi anlattı: 'Ekincinin biri tohum ekmeye çıktı. Ektiği tohumlardan kimi yol kenarına düştü, ayak altında çiğnenip gökteki kuşlara yem oldu. Kimi kayalık yere düştü, filizlenince susuzluktan kuruyup gitti. Kimi, dikenler arasına düştü. Filizlerle birlikte büyüyen dikenler, filizleri boğdu. Kimi ise iyi toprağa düştü, büyüyünce yüz kat ürün verdi.*" (Luka, 8:1, 8:5-8 / Markos, 4:1-8 / Matta 13:3-8)

"*Sonra İsa şöyle dedi: 'Tanrı'nın Krallığı, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçme vakti gelmiştir.*"[2] (Markos İncili, 4:26-29)

"*Krallığın gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de olsun.*" (Matta İncili, 6:10)

***

Tanrı'nın Krallığı'nın dünya üzerinde bir gün gerçekleşeceği, Kuran'da da vaad edilir. O gün ise "din günü (yevmiddin)" olarak tanımlanır. Arapça

2 İncil'de geçen bu "olgunlaşıp başak veren filiz" benzetmesi önemlidir çünkü Kuran'da, Fetih suresinde, Müslümanların İncil'de bahsedilen özelliklerine dikkat çekilerek, benzer ifadeler kullanılır: "(Müslümanların) İncil'deki nitelikleri, filizini çıkarıp güçlendirmiş ve kalınlaşıp gövdesi üzerine dikilerek ekincileri sevindiren bitki gibidir." (Fetih suresi, 29. ayet)

"yevm" kelimesi "gün" anlamına geldiği gibi "dönem", "çağ", "devir" anlamlarına da gelir.

"*Din gününün ne olduğunu idrak edebilir misin? Sonra din gününün ne olduğunu idrak edebilir misin? O gün kimse kimseye bir şey için melik*[3] *(kral) değildir. Emir sadece Allah'ındır.*" (İnfitar Suresi 17-19)

"*Din gününün malikidir.*" (Fatiha, 4)

"*Onlar mallarında belirli bir hak bulunanlardır; isteyenler ve mahrum olanlar için. Onlar din gününü tasdik eder.*" (Mearic, 24-26)

"*Andolsun ki biz, Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazdık: Şüphe yok ki yeryüzüne, salih kullarım varis olacak.*" (Enbiya suresi, 105)

Yukarıdaki ayette "yeryüzüne" yani bütün dünyaya yayılmış, küresel bir sistemden bahsediliyor. Bu sistemin "salihler", yani iyiler tarafın işletileceğine dikkat çekiliyor.

Bu dönem genellikle "altın çağ" olarak adlandırılır. Altın çağ; köleliğin olmadığı, özgürlük, adalet ve bereketin her yanı sardığı bir dönem olarak tasvir edilir. Yahudilere göre bu çağ Mesih'in geliş zamanıdır, Hristiyanlara göre İsa Mesih'in ikinci geliş zamanıdır, Müslümanlara göre ise İsa Mesih'in Mehdi Resul ile birlikte geleceği zamandır.

Altın çağ inanışı sadece semavi dinlerde değil, Pagan kültürlerde kendini gösterir...

Roma mitolojisinde Tanrı Satürn, 'Altın Çağ'ın kralıdır. Onun krallığı 'Masumiyet Krallığı'dır. Bu çağda kölelik yoktur. Roma döneminde (M.Ö. I – M.S. IV), 'Tanrı' Satürn'ün doğum günü 17 Aralık olarak kabul ediliyordu ve Saturnalia Bayramı olarak kutlanıyordu. O gün, Roma'daki Satürn Tapınağına sunaklar sunuluyor ve köleler ile efendileri birlikte yemek yiyordu. Saturnalia bayramında, köleler çalıştırılmıyordu. Beraber yemek yerlerken bile, yemek servisini efendileri yapıyordu.[4] Bu bir ritüeldi. Çünkü o gün, kölelerin özgürlük günüydü. Bu, Altın Çağ'a bir öykünmeydi.

---

3 Ayette din gününün ne olduğu iki kere arka arkaya sorularak, bu kavrama vurguyla dikkat çekiliyor. Ardından gelen ayetin (Fecr, 19) Arapça metninde "melik" kelimesi geçmektedir ancak, meallerde güç yetirmek şeklinde çevrilir.

4 John F. Miller, "Roman Festivals," The Oxford Encyclopedia of Ancient Greece and Rome (Oxford University Press, 2010), s. 172

Altın Çağ'ın Hint mitolojisindeki karşılığı ise Satya Yuga'ydı. Bu ifadenin anlamı 'Gerçeğin Çağı'dır. Satya Yuga'da köleler, hükümetler veya krallar yoktur. Krallık, göklere aittir. Hint destanı Mahabarata'ya göre Altın Çağ'da "zengin fakir ayrımı olmaz ve kimseye kölelik yaptırılmaz."[5]

Mayalar Tanrı Qoetzalcoatl'ın bir gün geri geleceğine inanıyordu. Budistler Buda'nın enkarne olup dünyaya geri döneceğine; Dogonlar Sirius'taki tanrılarının bir gün geri geleceğine inanırlar. Tarih boyunca krallık kavramının, tanrılardan yarı tanrılara ve yarı tanrılardan da insanlara devrolduğuna inanıldı. Ve bu inançlar tanrıya ait olan Göksel Krallığın tekrar yeryüzünde vücut bulacağı fikrini hep muhafaza etti. Yeryüzü, Tanrı'nın iyi kullarına miras bırakılmıştı. Bu durum insanların güvenli, adil ve bereketli bir dünyaya karşı duydukları özlemden mi kaynaklanıyordu yoksa gerçekten göksel bir vaat miydi?

Evreni yoktan var eden yaratıcının, evrenin içinde bulunması anlaşılır bir durum mudur? Pek sayılmaz. Uzayı ve zamanı yaratan bir Tanrı'ya uzay-zamanın içinde bulunan bir benden atfedilebilir mi? Evrenin içinde yaşayan ve tahtında oturan bir kozmik yaratıcı fikri nasıl anlaşılabilir?

Uzayın ve zamanın birlikte yaratıldığını ve sürekli genişleyen bir evrenin ortaya çıktığını modern fizik sayesinde bilebiliyoruz. Hatta evrenin genişleme hızından yola çıkarak, filmi geriye sarıp, evrenin yaşını bile yaklaşık olarak hesaplayabiliyoruz. Belki ileride zamana hükmedebilecek bir güce ulaşacağız. Bugünkü teknik bilgilerimize göre 13,4 milyar yıllık bir uzay-zaman kavramı karşımızda duruyor. Bu da sadece uzayın değil, zamanın da bir başlangıcı olduğu anlamına geliyor. "Zaman yaratılmadan önce ne vardı?" sorusu evreni anlamaya çalışanlar tarafından sıklıkla sorulsa da, teknik olarak hatalı bir sorudur. Çünkü zamanın olmadığı yerde "önce" ve "sonra" kavramlarından bahsedemeyiz. Öyleyse "zaman yaratılmadan önce ne vardı?" diye soramayız. Burada zamanın ve mekanın ötesinde bir boyut söz konusu olur. Evreninin yaratıcısını uzay-zamanın veya herhangi bir boyutun içine sığdırmaya çalışmak doğru bir yaklaşım mıdır? Ama insanoğlu olarak kaynağını göklerden aldığına inandığımız kitaplar, hem evreni yaratan hem de evrenin içinde bedenlenen bir Tanrı figüründen bahsediyor. Bu durumun anlaşılması gerçekten zordur.

Tanrı'nın yeryüzünde gerçekleşeceği vaat edilen krallığı, insanların dünyada tesis edeceği adalet temelli bir sosyal düzen olabilir mi? Güçler dengesinin gözetildiği, içinde kimsenin efendiler hiyerarşisindeki büyük efendiye karşılık gelen kral olmadığı bir sosyal düzen... Yani kimsenin efendi veya köle olma-

---

5 Donald A. MacKenzie, Indian Myth and Legend, The Gresham Publishing Co., 2014

dığı, dolayısıyla herkesin özgür bireyler olduğu bir dünya. Krallıklar devrinin geçmişte kaldığı düşünülse de bu doğru değildir. Krallıklar ve ulus devletler arasındaki tek fark, ikincisinde insanların, krallarını kendi elleriyle seçiyor olmalardır. Yani kölelere efendilerini veya diktatörlerini seçme hakkı tanınmıştır.

Sadece Tanrı'ya kulluk, diğer bir deyişle sadece Tanrı'ya kölelik -bu iki kelimenin aynı anlama geldiğini görmüştük- başka kimseye köle olmamak anlamına geliyor. Bunun doğurduğu sonuç ise tüm insanların özgürlüğüdür. Özgürlüklerin önündeki en temel engel ise her zaman adaletsiz ekonomik sistemler olmuştur. Bunu idrak ettiğimizde, konu farklı bir yere evrilir ve önümüzde yeni kapılar açılır.

Cennet'ten kovuluş zamanında başlayan etnik temelli savaş bugün hala devam ediyor olabilir mi? En son ilahi metin olan Kuran'ın, belki yarısından çoğu İsrail oğullarıyla ilgili ayetlerden oluşur. Milyarlarca yıllık evrenin yaratılışından ve belki milyonlarca yıllık insanlık tarihinin önemli olaylarından bahseden bir kitabın, büyük bölümünü küçük bir etnik gruba ayırmış olması ilginç değil midir? Sadece Kuran değil, diğer göksel kaynaklı metinlerde de bu soy meselesi aynı şekilde önemli bir yer tutar. Bahsedilen soy bazen "kutsal kan" bazen de "kraliyet nesli" olarak antik metinlerde isimlendirilir. Dünya dışı bir yaşam formunun genlerini taşıdığına inanılan, gizemli bir hanedan söz konusudur.

Bugünün dünyasını doğru okuduğumuzda, müthiş bir kölelik sisteminin yeryüzüne hakim olduğunu görürüz. Bu bir küresel ekonomik sistemdir. Nasıl akıl almaz yöntemlerle çalıştığını, daha önce "Köleler ve Efendiler" kitabında açıklamaya çalıştığım bu ekonomik düzen tam anlamıyla, bilinen insanlık tarihinin en büyük dolandırıcılık tezgahıdır. İsra suresinde bahsedilen iki büyük küresel fesadın[6] ilkine benzediğini düşündüğüm bu tezgah, dünya insanlarını farkına bile varmadan köleleştirip, sömürür. İşin en kötü tarafı ise insanların, köle olduklarının bile farkına varamamasıdır. Aynı etnik kökene dayanan ve "küresel sermaye eliti" olarak bilinen bir grubun yönettiği bu düzen, küresel bir şirk düzenidir. Tanrı'nın Krallığı kavramının karşısında duran bir gölge krallıktır. Bu açıdan bakıldığında, dünyanın kaderinde böyle önemli rol oynayan gölge bir hanedanlığın, ilahi metinlerde neden bu kadar geniş bir yer tuttuğu anlam kazanmaya başlar.

Peki yeryüzünü kapladığından bahsettiğimiz fesat sistemi nasıl çalışıyor? Özetle; paranın yoktan yaratılmasıyla. Karşılıksız basılan ve adına "para" de-

---

6 İsra, 4

nilen, ama aslında para olmayan kağıt parçaları ile insanların özgürlükleri satın alınıyor ve toplumları köleleştiriliyor. Gerçek para altın ve gümüştür. Ama dünyadaki bütün merkez bankaları 1971 yılından beri altın ve gümüşe karşılık gelmeyen kağıtları piyasaya sözde "para" olarak sürüyor. Bu kağıtlar, faizli hükümet borçlarına (tahvillere) dayandırılarak üretiliyor. Yani borca karşılık basılıyor. Günümüzde para işte böyle yoktan yaratılıyor. Dolaşımdaki her kağıt para, bir o kadar borç demektir. Ve faizli hükümet borçları tabii ki vatandaşlardan vergi olarak alınıyor. Toplumların ödediği vergilerin çok az bir kısmı kamu hizmetleri için harcanırken, bu vergilerin tamamı tahvil faizlerine gidiyor. Kölelik sisteminin en önemli unsuru faizdir ve faizi sistemden çıkardığınız zaman, sistem çöker. Tüm dinlerde faizin yasak olmasının sebebi budur. Faiz olmadan şirk düzenleri ayakta kalamaz.

Dünyada para sisteminin nasıl çalıştığını bilmeden, kölelik sistemini anlamak ve gerçeği görmek zordur. Parayı basit bir denklemle tanımlayabiliriz: Para = Emek + Zaman. Ve o da eşittir "özgürlük". Yani para, özgürlüğünüzü cebinizde taşımanızı sağlayan bir araçtır. Çünkü paranın içinde, harcadığınız emeği ve zamanı depolar, sonra da onunla başkalarınınkini satın alabilirsiniz. Yukarıdaki denklemin pratiğe dökülmesini sağlayan şey, tarihte hep altın ve gümüş gibi kıymetli metaller oldu. Kıymetli metallerin avantajı yoktan var edilemiyor olmalarıydı. Ama yoktan yaratılan para; o parayı yaratanlar ve harcamak zorunda olanlar arasındaki, yani diğer bir değişle efendiler ve köleler arasındaki en gerçek bağdır. Günümüzün küresel para sistemi, kölelerin boynundaki görünmez zincirlerdir. Veya kuklacının elindeki iplerdir. Hayatta kalmak için sürek para harcamanız gerek, o yüzden kuklacının ipleri her an tepenizdedir.

Hükümetler ve merkez bankaları tarafından yaratılan iradi para, kredi olarak halka dağıtılınca bu BORÇ gerçek bir değere dönüşür, yani para olur. Çünkü artık o borcu ödemek için çalışan ve değer üreten köleler vardır. Bu köleler hem enflasyon hem de vergi sistemi denilen gaspın altında ezilir durur.

Kitlelerin köleliğinin toplamı "güç" demektir. Dünyadaki bütün kötülüklerin temelinde yatan sebep ise bu güç için yapılan mücadeledir. İdeal bir devlette güç merkezileşmez. Çünkü temerküzden daima kölelik doğar. Sadece kralların, hükümetlerin ve merkez bankalarının olmadığı bir devlet dünyaya barış, adalet ve refah getirebilir. İlahi metinlerde Tanrının Krallığı mottosuyla karşımıza çıkan siyasi sistemin temelinde bu felsefe yatar.

Sözde yoktan yaratıp, hükümdarlığı Tanrı'dan çalanlar tarafından, ilk insanın günlerinde başlatılan bu savaş, bir "zaman savaşı" olarak da karşımızda durur. Uzayı ve zamanı delip geçenlerin hikayelerini incelemeden önce "zaman" kavramının şaşırtıcı gizemlerine bir göz atalım.

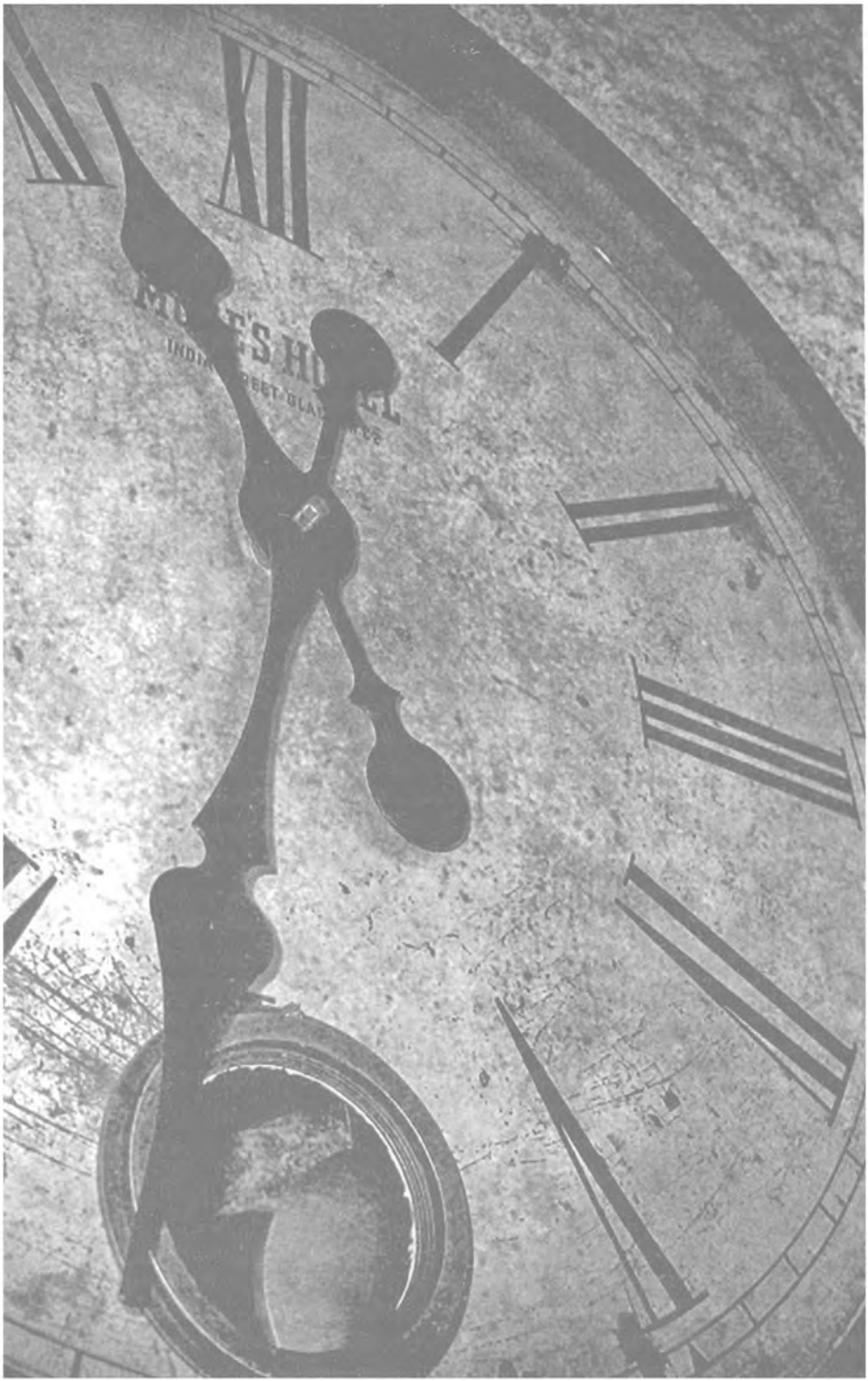

Bölüm 14
Zamanın Anahtarı

Zaman kavramını zihinde somutlaştırmak, evren algımızı tamamen değiştirebilir. Dinler tarihi ve astronomi disiplinleri ilk bakışta birbirinden uzak gibi görünse de aslında önemli ölçüde iç içe geçmiş disiplinlerdir. Astronomi bizi fiziğe, dinler ise metafiziğe (fizik ötesine) yöneltir. Ve günümüzün teorik fiziği, bu ikisi arasında ince bir çizgi olduğunu ortaya koyar. 2010 yılında yayınlanan "Sıfır Noktası" kitabında bu konuyu açıklamaya çalışmıştım. 2014'te yayınlanan "Evrenin resimli Tarihi" kitabında ise zaman kavramına teorik fizik açısından yaklaştım. Şimdiyse burada, kitabın ilerleyen bölümlerindeki meselelere zemin olması açısından, özetle zaman kavramına değinmek gerektiğine inanıyorum. Çünkü inceleyeceğimiz metinlerde öyle bölümler var ki zamana hükmedenlerin kullandığı olağanüstü bir teknoloji ile yüzleşmek zorunda kalıyoruz...

Son yüzyılda yapılan keşifler zamanla ilgili bütün genel kabulleri altüst etti. Bunlardan en önemlisi Alber Einstein'in teorik olarak açıkladığı ve ilerleyen yılarda yapılan deneylerle pratikte de ispatlanan zamanın izafiyetiydi. Yani zaman izafi/göreceli idi. Zamanın akış hızı koşullara göre değişiyordu. Bu koşullar ise hız ve yerçekimiydi. Ve Einstein, teorisini genel görelilik ve özel görelilik olarak ikiye ayırdı. Sonuç olarak zaman manipüle edilebilen bir kavramdı.

Özel göreliliğe göre farklı hızlarda hareket eden iki kişi için zamanın akma hızı farklıydı. Bunu şöyle açıklayabiliriz:

Işığın bir hızı vardır ve bu hız evrendeki en son hız limitidir. Uzay-zamanda hiç bir şey ışık hızının üstüne çıkamaz. Bu hız saniyede 300 bin km.'dir. Peki hiçbir şeyin bu hızın üstüne çıkamayacağını nereden biliyoruz? Çünkü bir cisim hız kazandıkça, kütle yoğunluğu artar. Einstein buradan yola çıkarak bir hesap yaptı ve ışık hızına ulaşan bir cismin kütlesinin sonsuza ulaşacağını hesapladı. Böylece uzaydaki hiçbir cismin ışık hızına ulaşamayacağını ispatladı. Bu durumda, "ışık nasıl bu hızla hareket edebiliyor?" diye sorulabilir. Cevabı basittir. Çünkü ışığın bir kütlesi yoktur. Eğer evrendeki maksimum hız sınırı 300.000 km./sn ise, bu aynı zamanda bilginin de maksimum aktarım hızıdır. Örneğin, güneşin dünyaya

uzaklığı yaklaşık 150 milyon km.'dir. Güneşin ışığı ve dolayısıyla güneşin görüntüsü, bu mesafeyi 8 dakikada kat eder ve dünyaya ulaşır. Öyleyse biz güneşe baktığımız zaman onun sekiz dakika önceki halini görürüz. Uzayda her cisim ile aramızda bir mesafe vardır ve onlardan bize ulaşan görüntü veya bilgi, belli sürelerde ulaşır. Yakınımızda olan cisimler için bu süreler saniyenin milyonlarda biri kadar kısadır. Ve her cisim ile aramızda nasıl ki bir mesafe varsa, bir zaman farkı da vardır. Ve bu zaman farkı ışığın hızından kaynaklanır. İşte burada bizim kendi hızımız devreye girdiği anda zamanın akış hızı değişmeye başlar. Işık hızına ne kadar yaklaşırsanız, zaman sizin için o kadar yavaş akmaya başlar. Eğer ışık hızına ulaşırsanız, o zaman her şeyin durduğunu, yani zamanın donduğunu görürdünüz. Bu teori 1971 yılında sezyum atom saatleri kullanılarak yapılan Hafele-Keating deneyiyle ispatlandı.

Atom saatleri çok hassas saatlerdir ve saniyenin milyarlarda biri kadar küçük zaman kesitlerini bile ölçebilirler. Bu küçük zaman kesitlerine nano-saniye denir ve 1 nano-saniye, 1 saniyenin 1 milyarda biri kadar kısadır. Joseph C. Hafele ve Richard E. Keating'in gerçekleştirdiği deneyde, uçaklara atom saatleri yerleştirildi ve yüksek hızda uçan uçaklardaki saatlerle yeryüzündeki saatlerin arasında fark oluştuğu görüldü. Bu fark yaklaşık 270 nano-saniye kadardı. Çok kısa bir zaman dilimi bile olsa, zamanın göreceli olduğu böylece deneysel olarak da kanıtlandı. Bu durum aynı zamanda yüksek hızda seyahat edenlerin, saniyenin milyonlarda biri kadar bile olsa zamanda geleceğe yolculuk yaptıkları anlamına da geliyordu. Eğer hız artarsa bu zaman farkları da arttırılabilirdi.

Işık hızı uzayın ve zamanın donduğu andır. Ama bu hıza külte ile ulaşmak mümkün değildir. Peki ışık hızı aşılabilseydi ne olurdu? O zaman da geçmişe gitmek mümkün olurdu. Zamanın akış hızının, hareket eden kütlenin hızına göre değişken, yani izafi olmasına Einstein "Özel Görelilik" adını vermişti.

Ama bir de "Genel Görelilik" vardı. Onu da yerçekimi (kütle çekimi) ile açıklıyordu. Zamanın akışı, hızdan nasıl etkileniyorsa, kütle çekiminden de etkileniyordu. Zamanın dünyadaki akış hızı ile dünyadan çok daha büyük ve dolayısıyla çok daha fazla yerçekimi olan bir yıldızdaki akış hızı aynı olamazdı. Genel göreliliğe göre; bir ortamda kütle çekimi arttıkça zamanın akış hızı yavaşlar. Yani yerçekimi ne kadar fazlaysa, zaman o kadar yavaş akar; yerçekimi ne kadar azsa, zaman o kadar hızlı akar.

Evrende bilinen en güçlü kütle çekimi karadeliklerinkidir. O kadar güçlüdür ki karadeliklerin içinde zaman akmaz. Hatta orada uzay boyutu da yoktur.

Çünkü zaman ve uzay birbirinden bağımsız olamaz. Biri yoksa diğeri de yoktur. Zaman akmıyorsa uzay varlığını sürdüremez; uzay yoksa zamanın akacağı bir ortam yoktur. Karadelikler sadece zamanı yutmaz, uzayı da yutar.

Güneşten çok daha büyük yıldızlar olan süpernovalar ömürlerini doldurduktan sonra içlerine doğru çökerler ve küçülürler. Bu küçülmenin ne derece muazzam olduğunu şöyle bir örnekle daha iyi anlayabiliriz:

Eğer güneş bir portakal büyüklüğünde olsaydı, dünya o portakalın yanında bir toplu iğne başı büyüklüğünde olurdu. Şimdi güneşin en az 15-20 katı büyüklüğünde bir yıldız düşünelim -ki bazen bu binlerce kat bile olabilir- ve o yıldızın küçülüp sıkışarak, sadece bir veya bir buçuk km. çapında bir cisme dönüştüğünü hayal edelim. O kadar büyük bir kütle, böylesine küçülünce, muazzam bir kütle yoğunluğuna ve dolayısıyla kütle çekim kuvvetine kavuşur. Her şeyi hızla içine çekmeye başlar. Işık bile ondan kaçamaz ve yutulur. Işık yaymadıkları için gözle görülemezler ve bu sebeple onlara "karadelik" denmiştir. Zamanı ve uzayı yutan, uzay-zaman dokusunu büken karadeliklerin varlığı, kendi çevrelerinde meydana getirdikleri etkiler sayesinde tespit edilir. Bu çekim alanına "olay ufku" denir. Olay ufkuna yakalanan bir cismin karadelikten kurtulma şansı yoktur. Spiral şekilde dönerek karadeliğin içine çekilir.

İşte bu durum kütle çekiminin zaman üzerindeki etkisidir ve "Genel Görelilik" olarak tanımlanır.

Eğer biz her baktığımızda güneşin sekiz dakika önceki halini görüyorsak, buradan yola çıkarak şöyle bir varsayımda bulunabiliriz. Eğer 40 yaşında bir insan, ışık hızını aşarak, dünyadan 30 ışık yılı[1] uzaklıkta olan bir gezegene, bir anda gidebilse ve süper güçlü teleskoplarla o gezegenden dünyaya baksa, teleskobunu çocukken yaşadığı yere odaklayıp, kendisinin 10 yaşındaki halini görebilir. 30 sene önce oynadığı oyunları izleyebilir. Buradaki önemli nokta, o gezegene ışık hızında değil, bir anda gidebilmesidir. Yani ışık hızını aşarak...

40 yaşındaki adamın 30 yıl önceki anıları, ışık hızında uzaya dağılırken, ışık hızıyla 30 yıllık mesafedeki o gezegene yeni varmıştır. Ve 40 yaşındaki adam oraya ışık hızını aşarak, yani uzay-zamanı delerek geçip gittiği için, zaman yolculuğu yapmış olur. Ve aynı hızda o gezegenden dünyaya geri dönerse kendi çocukluk hali ile tokalaşıp sohbet edebilir. Hatta beraber oyun oynayabilir-

---

1 "Işık yılı" bir mesafe ölçü birimidir ve ışığın bir yılda kat ettiği mesafeye denir. (1 ışık yılı = 9 bin 467 trilyon km.)

ler. Ama bu durum, zamanın olağan akışına müdahale ettiği için tarihi farklı bir yönde değiştirebilir.

Uzay üç boyuttan oluşur: En, boy ve derinlik. Zaman ise bu üç boyutun sürekliliğini sağlar. Zamanı uzaydan çekip aldığımızda geriye yokluk kalır. Yokluğu ifade eden kavram noktadır. Noktanın eni, boyu veya derinliği yoktur. Kağıdın üzerine bir nokta koyduğumuzda, onu ölçebiliriz. 1 milimetreden küçük bir çapı bile olsa, kağıdın üzerine koyduğumuz nokta, yokluğu, yani her şeyin durduğu anı temsil eden bir semboldür sadece. Ama gerçek bir noktayı cetvelle ölçemeyiz. Nokta, uzayın bölünebilen en küçük parçasıdır. Bir milimetreyi milyarlara bile bölebiliriz ve böylece atom altı bir uzay alanına ulaşırız ama ona hala "nokta" diyemeyiz. Bugün evrenin yapısını açıklamaya en yakın teori olarak görülen sicim teorisine göre uzayın bölünebilen en küçük alanının çapı 10^{-33} (on üzeri eksi otuz üç) cm.'dir. Bu şu anlama gelir: 1'in yanına 33 tane sıfır koyarız ve ortaya devasa bir rakam çıkar. Sonra 1 cm.'lik alanı o rakama böleriz. Uzayın bölünebilen en küçük alanı budur, onu daha fazla bölemeyiz. Bu bir kağıdı tekrar tekrar katladığımız zaman, en sonunda bir sınıra ulaşıp daha fazla katlayamayışımıza benzer. Böylece sicim teorisi bize nokta hakkında bir fikir verir.

Çok sayıda noktayı yan yana bitiştirip koyarsak, ortaya bir çizgi çıkar. Bu çizgi tek boyutludur. Çok sayıda çizgiyi yan yana çizersek, ortaya bir yüzey çıkar. Bu yüzey iki boyutludur. Çok sayıda yüzey kesitlerini yan yana koyarsak ortaya bir küp çıkar. Bu küp üç boyutludur. Böylece uzay alanımıza ulaşmış oluruz.

Sicim teorisine göre, bir araya gelerek evreni oluşturan 10^{-33} cm kalınlığındaki sicimler saniyede 10^{43} (on üzeri kırk üç) kez titreşen sicimlerdir. Yani 1 saniye içinde 1'in yanına 43 tane sıfır koyduğumuz zaman ortaya çıkan sayı adedince titreşirler. Bu frekans aralığı, zamanın bölünebilen en küçük parçasıdır. Buna 10^{-43} (on üzeri eksi kırk üç) saniye denir. Bu "an" olarak bildiğimiz kavramın sicim teorisine göre açıklamasıdır. Yani 1 saniyeyi 1'in yanına 43 sıfır koyduktan sonra ortaya çıkan rakama böldüğümüzde göreceğimiz zaman aralığı. Zamanı daha fazla bölemeyiz. Evren 10^{43} frekansla titreşim halindedir ve bu hareket ile karşımıza zaman kavramı çıkar. Bir andan, sürekli diğer bir ana geçiş hali vardır.

Zamandaki an ile uzaydaki nokta benzer özelliktedir. İkisi de bölünebilen en küçük parçadır. Bir noktanın uzunluğu olmadığı için titreşemez, yani durağandır ve zamansızdır. O yüzden yokluğu ifade eder. Aynı şey an için de

geçerlidir. Anda hareket yoktur. Yani zamansızdır. Yokluğu temsil eden bu boyutlar bir araya gelince uzay ve zamandan bahsedebiliriz. Eğer ışık hızına ulaşabilseydik her şey dururdu. Zaman donar, uzay ortadan kalkardı. Yani evrenin boyutlarının sınırına ulaşmış olurduk. 300.000 km/sn (ışık hızı) bilinen evren boyutlarının sınırıdır. 300.000 km./sn hızı aştığımız anda ise "takyon boyutu" denilen, bütün fizik kurallarının tersine işlediği, varsayımsal bir boyuta geçeriz. Orada hızlanmak için daha fazla enerjiye ihtiyaç duymayız, tam tersine yavaşlamak için daha fazla enerji gerekir. Zaman tersine akar. Yani her şey terstir...

Peki uzayın ve zamanın herhangi bir noktasından bir diğerine ışık hızını aşarak gitmek teorik olarak mümkün müdür? Buna "zaman yolculuğu" veya "ışınlanma" diyebiliriz. Aslında her ikisi de aynıdır. Ve teorik olarak, uzayda ve zamanda bir noktadan diğerine doğrusal bir yön izlemeye gerek kalmadan daha kestirme yollardan gidilebilir. Bu yollara teorik fizik literatüründe "Einstein-Rosen köprüsü" deniyor. Bu kavram, uzayda ve zamanda uzak iki nokta arasında boyut ötesi sıçramalar yapmayı sağlayan tünelleri ifade ediyor.

Bu durumu daha rahat anlamak için, iki tane basit düşünce deneyi yapabiliriz. İlkinde tek boyutlu bir evren, ikincisinde ise iki boyutlu bir evren modelleyelim ve her ikisinde de aynı sonuca vardıktan sonra bunu üç boyutlu uzayımıza uygulayalım...

Diyelim ki tek boyutlu bir evren olsun ve bu evrende yaşayan tek boyutlu canlılar olsun. Bu evren tek boyutlu olduğu için haliyle bir çizgiden ibaret olacaktır. Bu çizgiyi bir at nalı şeklinde bükülmüş olarak hayal edelim. Ve bu çizgi bir masanın üstünde dursun. O çizgide yaşayan canlılar sadece çizgi boyunca bir hat üzerinde hareket edebilirler. Çizginin dışı, o evrenin dışı olduğu için o çizginin dışına gidemezler. Çünkü çizginin dışı, yani masanın yüzeyi ikinci boyuttur. Masanın varlığından haberleri bile yoktur. At nalı şeklindeki çizginin bir ucunda bir tek boyutlu adam, diğer ucunda da başka bir tek boyutlu adam olsun. Birinci adam ikinci adamı ziyaret etmek isterse çizgi boyunca ilerlemek zorundadır. Ve sonunda arkadaşının yanına varır. Ona oraya nasıl gittiğini sorsanız, dümdüz ilerlediğini ve en kestirme yoldan gittiğini söyleyecektir. Ama aslında dümdüz gitmemiştir çünkü onun evreni at nalı şeklindedir ve dolayısıyla bir kavis çizerek ilerlemiştir. Ama bu kavisi, ikinci boyuttan bakmadığı sürece göremez ve açıklayamaz. Halbuki masanın yüzeyinde, yani ikinci boyutta daha kestirme bir yol vardır. Eğer o tek boyutlu adam ikinci boyuta geçiş yapabilseydi, at nalı şeklinde bir kavis çizmeden, boyut ötesi bir sıçrama yaparak gideceği yere kestirme bir yoldan gidebilir-

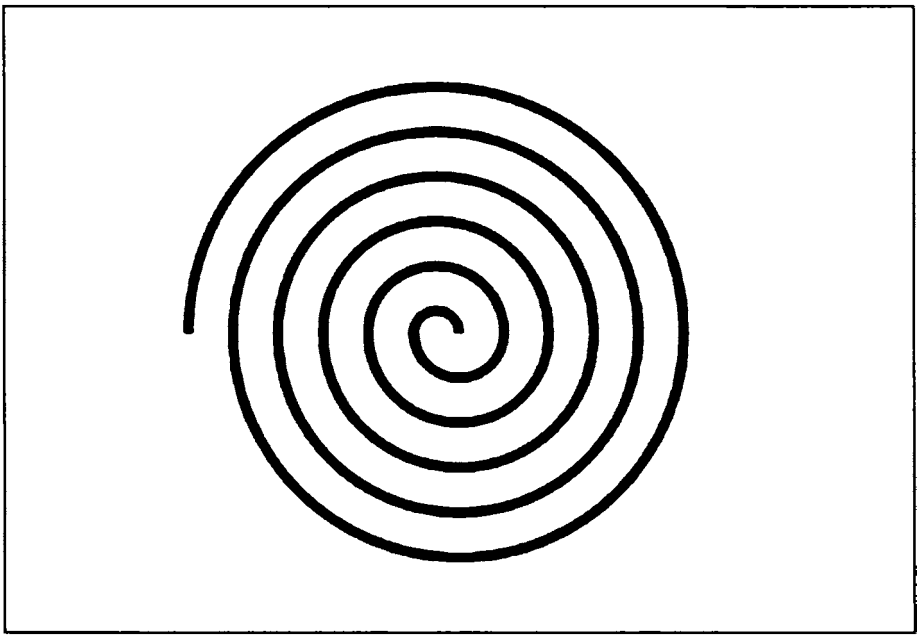

di. Ama bunu o tek boyutlu adama anlatmak çok zordur çünkü onun evreni tek boyutlu olduğu için ikinci boyutu hayalinde canlandırması kolay değildir. Sonuç olarak "iki nokta arasındaki en kısa yol bir doğru çizgidir" dediğimiz zaman, bu önermenin geçerliliği, o çizgiye hangi boyuttan baktığımıza göre değişmiş olur.

Şimdi bir evren daha modelleyelim. Bu, iki boyutlu olsun. Bir balonun yüzeyini, iki boyutlu bir evren olarak kabul edelim ve orada yaşayan iki boyutlu canlılar olsun. Az öncekinden farklı olarak, bunların kolları ve bacakları da olabilir. Balonun yüzeyinde dolaşıp dursunlar. Bu balonun ön tarafındaki adam, arka tarafındaki arkadaşını ziyarete gitsin. Bir önceki örnekte tek boyutlu adama sorduğumuz aynı soruyu bu iki boyutlu adama da soralım. O da bize aynı cevabı verecektir. Dümdüz ilerleyip, en kısa yoldan arkadaşının yanına gittiğini söyleyecektir. Ama biz üçüncü boyuttan bakınca görürüz ki aslında dümdüz gitmemiş, balonun etrafını dolaşırken bir kavis çizmiştir. Halbuki Üçüncü boyuttan, yani balonun içinden o iki nokta arasında bir düz hat mevcuttur. Hatta istersek üçüncü boyuttan bir müdahale ile parmaklarımız o iki nokta üzerine bastırıp, onları bitiştirebiliriz bile. Ama buna rağmen iki boyutlu adam için en kısa yol hala balonun yüzeyinde ilerlemektir. Onun doğru çizgisi, biz üç boyutlu insanlar için kavisli bir çizgidir. Bir önceki düşünce de-

neyinde vardığımız aynı sonuca burada da varırız. Yani "iki nokta arasındaki en kısa yol bir doğru çizgidir" dediğimiz zaman, bu önermenin geçerliliği, o çizgiye hangi boyuttan baktığımıza göre değişir.

Peki aynı fikri üç boyutlu uzayımıza uygulasak? Hala "iki nokta arasındaki en kısa yol bir doğru çizgidir" diyebilir miyiz? Uzayımızdaki iki uzak nokta arasında, bir üst boyuttan bakınca, daha kestirme bir yol olabilir mi? "Einstein-Rosen köprüsü" veya "solucan deliği" diye bilinen uzay-zaman tünelleri gerçek olabilir mi?

Bölüm 15
Mağara Misyonu: Zaman Yolcuları, Yeşil Adam, Kral Arthur

Ortadoğu coğrafyasında "Hızır" olarak bilinen ve tarihin farklı dönemlerinde görünüp kaybolduğuna dair hakkında hikayeler anlatılan zaman yolcusunun, İngiltere, Sussex'te Steyning kasabasındaki postane binasında, kabartma bir resminin bulunduğunu ilk okuduğumda şaşırmış ve heyecanlanmıştım[1]. Ama Steyning kasabası sakinleri onu "Green Man" (Yeşil Adam) olarak tanıyorlar. Yani Arapçadaki "Hızır" kelimesinin İngilizce karşılığıyla...

İrlandalı tarihçi Dr. Bob Curran, "Walking with the Green Man" isimli kitabında, İngiltere ve İskandinav ülkelerinin dini geleneklerinde izlerini sürdüren Kelt mitolojisi açısından "Yeşil Adam"ın ne kadar önemli olduğunu açıklar ve onun diğer mitoloji ve dinlerdeki karşılıklarını inceler. O karşılıklardan biri de Hızır'dır. Dr. Curran'a göre Hızır bütün kültürleri etkilemiş ve tarihte iz bırakmıştır. Ama zaman yolcusunun hikayesi bununla sınırlı değildir.

Steyning'teki postane binasında bulunan Hızır kabartması, buraya Londra'daki 1600'lü yıllardan kalma Swan Inn isimli tarihi mekandan getirilmiştir. Burası çok eski ve meşhur bir bardır.

Kabartma resimdeki Hızır karakterinin, Batı'daki ismiyle Green Man'in kökeni Batılı tarihçilere göre iki boynuzlu olarak resmedilen Kelt Tanrısı Cernunnos'tur. Kuran'da Kehf (Mağara) suresinde, Hızır hikayesinden sonra Zülkarneyn'in seyahatleri anlatılır. Zülkarney kelimesi Arapçada "iki boynuzlu" anlamına gelir. Göreceğiz ki Kuran'da kendisinden adı anılmadan bahsedilen Hızır ile Zülkarneyn karakterlerinin aynı kişi olma ihtimali kuvvetlidir. İkisi de zaman yolcusudur ve göksel bir misyona hizmet ederler. Hızır tasvirleri İngiltere'de sadece burada görülmez; 1200'lü yıllarda inşa edilen Battle

---

1 "Walking with the Green Man", Dr. Bob Curran, S.9, New Page Books, 2007

Steyning Postanesindeki Hızır Kabartması

Manastırının girişinde ve ülkedeki birçok kilisede tasvirleri bulunur. Kirkwall'daki Sn. Magnus Katedralinin Kuzey ve Güney koridorlarında iki tane taş Hızır yüzü kabartması bulunur. Londra'da bulunan ve dünyanın en önemli finans merkezlerinden biri sayılan "City of London" bölgesindeki Guildhall Komite Salonu gibi kamusal alanlarda ve daha birçok yerde Hızır tasvirleri bulunur.[2]

Batı'da "Green Man" veya "Jack in the Green" olarak tanınan bu karakter bir kilisede, içkili bir mekanda veya bir kamu binasında karşımıza çıkabiliyor. Onu bu kadar önemli bir kişilik haline getiren şey neydi? Yeşil adam kimdi?

Yeşil Adam kültü İskandinav kültüründe çeşitli varyasyonlara sahiptir. Bazen elinde yayı olan iki boynuzlu bir avcı bazen de yüzünden yapraklar çıkmış bir adam olarak tasvir edilir. Klasik İngiliz edebiyatındaki meşhur "Herne the Hunter" (Avcı Herne) karakteri de yeşil adamın bir uyarlamasıdır. Avcı Herne'ün de iki boynuzu, elinde yayı ve yeşil bir pelerini vardır. Ormanlarda yaşar. Tıpkı Yeşil Adam gibi "orman efendisi" olarak tanınır. "Herne" ismi "Hörn" diye telaffuz edilir ve bu, İngilizcede "boynuz" anlamına gelen "horn" kelimesi ile aynıdır.

İngiliz Edebiyatındaki "Avcı Herne" karakteri, kaynağını Kelt mitolojisindeki çift boynuzlu tanrı Cernunnos'tan alır. Kuran'daki Zül'Karneyn kelimesi ile Cernunnos kelimesinin benzerliği dikkat çekicidir. Arapçada "Zül" sahibi anlamına gelir; "karn" kelimesi "boynuz" demektir; "eyn" ise "iki" anlamı veren bir ektir. "Karneyn" iki boynuzdur.

Zenginden alıp fakire veren, ormanda yaşayan, yeşil kıyafetli meşhur okçu Robin Hood karakteri de Yeşil Adam'ın bir uyarlamasıdır.

Kuran'da Musa peygamberle yolculuk yapan gizemli bir karakterden bahsedilir. Musa ondan ilim öğrenmek için onu bulmaya gider ve sonunda onu bulur. Kuran'da, kendisinden isim verilmeden bahsedilen bu gizemli kişi, İslam geleneğinde "Hızır" yani "Yeşil" ismiyle tanınan ve tarihin her döneminde ortaya çıkıp göründüğüne inanılan kişi olarak kabul edilir. Hızır, Musa ile beraber

2 "Walking with the Green Man", Dr. Bob Curran, S.11, New Page Books, 2007

yaptıkları yolculukta geleceği değiştirmek için görevlendirilmiş bilge bir kişi olarak ayetlerde anlatılır. Ondan bahseden Kehf suresi, daha sonra "Zülkarneyn" olarak tanımlanan ve yine ilahi bir misyon tarafından görevlendirilmiş bir figür olarak ayetlerde belirir. "Zülkarneyn" kelimesi de bir tamlamadır ve Zülkarneyn'in ismi belli değildir. Ama Hızır ve Zülkarneyn'in kimlikleri tartışmalı olsa da bu ikisinin aynı misyonun temsilcisi olduğu açıktır. Zülkarneyn her şeyi yapabilecek güçte bir teknolojiye sahiptir. Kehf suresi onun yapabileceklerini "külli şey" yani "her şey" olarak tanımlar[3]. Yaptığı yolculuklardan birinde güneşin battığı yere gittiğini ve güneşi kara balçık bir deliğe battığını gördüğünden bahseder. Geleceğe yaptığı yolculukta, güneşin bir kara delik tarafından yutularak son bulacağı sonucu çıkar. Aynı sure en başta ise mağaraya girerek, mağaranın içinde "fecve" denilen şeylerin içine girdikten sonra zamanda 300 yıl geleceğe giden bir gruptan bahseder. Aynı grubun ilave bir zaman yolculuğu daha yapıp tekrar geleceğe gittiğini anlatır. Kehf suresinde anlatılan hikayeler zaman yolculukları ile ilgilidir. Aynı sure, bu hikayelerin insanlar tarafından "acebe" yani Türkçe ifadesiyle "acayip" karşılanan hikayeler olduğunu da söyler. Öyleyse Kehf, yani Mağara Suresindeki "acayip" hikayeleri inceleyelim...

Herne the Hunter
(Avcı Herne) Tasviri

Mağara Misyonu Başlıyor

"Yoksa sen, mağara ve rakam arkadaşlarının bizim acayip ayetlerimiz olduğunu mu sandın? Hani o gençler mağaraya sığınmışlardı da, "Ey Rabbimiz! Bize katından bir rahmet ver ve içinde bulunduğumuz şu durumda bize kurtuluş ve doğruluğa ulaşmayı kolaylaştır" demişlerdi. Bunun üzerine biz de nice yıllar onların kulaklarının üzerine vurduk. Sonra onları uyandırdık ki, iki zümreden hangisinin bekledikleri süreyi daha iyi hesap ettiğini bilelim. Biz sana onların haberlerini gerçek olarak anlatıyoruz: Şüphesiz onlar Rablerine inanmış birkaç genç yiğitti. Biz de onların hidayetlerini artırmıştık. Kalkıp

3 Kehf, 84

da, 'Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. O'ndan başkasına asla ilah demeyiz. Yoksa and olsun ki saçma bir söz söylemiş oluruz. Şunlar, şu kavmimiz, O'ndan başka tanrılar edindiler. Onlar hakkında açık bir delil getirselerdi ya! Artık kim Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalimdir?' dediklerinde onların kalplerine kuvvet vermiştik. 'Mademki onlardan ve Allah'tan başkasına tapmakta olduklarından yüz çevirip ayrıldınız, o hâlde mağaraya çekilin ki, Rabbiniz size rahmetini yaysın ve içinde bulunduğunuz durumda yararlanacağınız şeyler hazırlasın.' Güneş doğduğunda onun; mağaralarının sağ tarafına kaydığını, batarken de onlara dokunmadan sol tarafa gittiğini görürdün. Kendileri ise mağaranın geniş bir yerindeydiler. Bu, Allah'ın mucizelerindendir. Allah, kime hidayet ederse işte o, doğru yolu bulandır. Kimi de şaşırtırsa, artık ona doğru yolu gösterecek bir dost bulamazsın. Uykuda oldukları hâlde, sen onları uyanık sanırsın. Biz onları sağa sola çevirириz. Köpekleri de mağaranın girişinde iki kolunu uzatmış. Onları görseydin, mutlaka onlardan yüz çevirip kaçardın ve onlardan dolayı için korku ile dolardı. Böylece biz, birbirlerine sorsunlar diye onları uyandırdık. İçlerinden biri: 'Ne kadar kaldınız'? dedi. "Bir gün, ya da bir günden az", dediler. Şöyle dediler: 'Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir. Şimdi siz birinizi şu varak ile kente gönderin de bak-

sın; hangisinin yiyeceği daha temiz ise ondan size bir rızık getirsin. Ayrıca, çok nazik davransın ve sizi hiçbir kimseye sakın sezdirmesin. Çünkü onlar sizi ele geçirirlerse taşlayarak öldürürler veya kendi dinlerine döndürürler. O zaman da bir daha asla kurtuluşa eremezsiniz.' Böylece biz, onların hâlinden haberdar ettik ki, Allah'ın vaadinin hak olduğunu ve saatin gerçekleşmesinde de şüphe olmadığını bilsinler. Hani onlar aralarında onların durumunu tartışıyorlardı. 'Onların üstüne bir bina yapın, Rableri onların hâlini daha iyi bilir' dediler. Duruma hâkim olanlar ise, 'Üzerlerine mutlaka bir mescit yapacağız' dediler. 'Onlar üç kişidirler, dördüncüleri köpekleridir' diyecekler. Yine, 'Beş kişidirler, altıncıları köpekleridir' diyecekler. Şöyle de diyecekler: 'Yedi kişidirler, sekizincileri köpekleridir.' De ki: 'Onların sayısını Rabbim daha iyi bilir. Onları pek az kişiden başkası bilmez. O halde, onlar hakkında apaçık tartışmadan başka tartışmaya girme ve bunlar hakkında onlardan hiçbirine bir şey sorma.' Hiçbir şey hakkında sakın 'yarın şunu yapacağım' deme! Ancak, 'Allah dilerse yapacağım' de. Unuttuğun zaman Rabbini an ve 'Umarım Rab-

Paris'teki 'Musée national du Moyen Âge'de (Orta Çağ Milli Müzesi) bulunan Cernunnos'a ait kabartma resim.

Kopenhag'daki Danimarka Milli Müzesinde bulunan Cernunnos'a ait kabartma

bim beni, irşada ulaştırır' de. Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldılar. Ve arttı dokuz. De ki: 'Kaldıkları süreyi Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gaybını bilmek O'na aittir. O, en iyi görür; O, en iyi işitir! Onların, O'ndan başka hiçbir dostu da yoktur. O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez." (Kehf, 9-26)

Yukarıda Kehf suresinden alıntıladığımız hikayede, mağaradakilerin uykusu nasıl bir uykuydu? Neden onları görsek uyanık sanırdık? Yoksa ayakta mı duruyorlardı? Neden sağa sola döndürülüyorlardı? Tüm bu anomaliler nasıl bir görüntü arz ediyordu ki onları gören, dehşete düşüp, korkuyla kaçsın?

Mağaradakiler 300 yıl sonra uyandıkları zaman birbirlerine, orada ne kadar kaldıklarını soruyor ve "bir gün veya bir günden az" diye bir cevap geliyor. Halbuki 300 yıl boyunca uyuyan bir insanın saçları, sakalları ve tırnakları ciddi derecede uzar. Ama onlar birbirlerine baktıkları zaman, kendilerinde hiçbir değişiklik görmüyorlar ve en fazla bir gün geçmiş olabileceğini düşünüyorlar. Anlaşılıyor ki burada sıradan bir uykudan bahsedilmiyor. Onlar uykudayken zamanda yolculuk yapıyorlar ve mağaranın dışındaki ortamda geçen 300 yıl onlar için geçmemiş oluyor.

Sıradan bir mağaranın içinde böyle bir olayın gerçekleşmesi beklenemez. Ayette onların mağaradayken "fi fecvetin min hu" şeklinde tanımlanan yerde olduğu söyleniyor. Yani "ondan olan fecvenin içinde". Kuran meallerinde

"fecveh" kelimesi "geniş bir yer" olarak tercüme ediliyor. Halbuki bu kelime çoğuldur. Tekil hali "feccae"dir. Kelimenin Arapça sözlüklerdeki karşılığı "aralık", "yarık", "mezar taşı" şeklinde geçer. Aynı kelime eski Arapların, açık arazide uyurken akrep veya yılan sokmalarından korunmak için ağaca ip bağlayıp astıkları ve içine girip havada asılı şekilde uyudukları hamak benzeri file için de kullanılır. Ama ayette kullanılan anlamı hakkında kesin bir sonuca varamıyoruz.

Burada böyle olağanüstü bir olay yaşandığı için sanki mağara, üzeri kaya ve toprak ile kaplanıp höyüğe dönüşmüş bir antik uzay gemisiymiş ve içinde yolcular için zaman kapsülleri varmış gibi düşündürüyor. İçinde zaman yolculuğu yapılan bir mağaraya inanacaksak, bunu açıklamak için akla ilk gelen senaryo bu oluyor? Belki de daha farklı bir sistem işlemiştir, bilemiyoruz. Ama burada anormal bir durum olduğu açıkça görülüyor.

Derken mağaradakiler, 300 yıllık bir zaman yolculuğu yaptıktan sonra uyanıyor. Henüz "dokuz" ilave yapılmamış. Arkadaşlarından birisi şehre gidip yiyecek aldıktan sonra tekrar mağaraya girecek. İkinci girişten sonra "dokuz" ilave olacak. "Dokuz"un ne olduğuna birazdan bakacağız.

İçlerinden birini şehre göndermeden önce şöyle bir cümle kuruluyor: "*Şimdi siz birinizi şu varak ile kente gönderin de baksın; hangisinin yiyeceği daha temiz ise ondan size bir rızık getirsin.*" Ayette geçen "varak" kelimesi bütün Kuran meallerinde "gümüş para" diye tercüme ediliyor. Ama bu kelime "gümüş" demek değildir. Arapçada gümüş "fıdda"dır. Kuran'da "gümüş" kelimesinin geçtiği diğer ayetlerde de "fıdda" kelimesi kullanılır. Peki eğer burada kastedilen kelime "gümüş" ise neden "fıdda" yerine "varak" kelimesi kullanılsın ki? "Varak" kağıttır. Burada yiyecek almak için kullanılan paranın kağıt para olduğu bellidir. Ama tarihte, özellikle de "yedi uyurlar" olarak tanınan Ashab-ı Kehf'in yaşadığı tahmin edilen dönemde kağıt para kullanılmıyordu. Kullanılan para altın ve gümüştü. Mealciler bu durumu kendilerince mantıklı bir temele oturtmak için "varak" kelimesini "gümüş" diye tercüme etmişler. "Altın" da diyebilirlerdi ama yiyecekler o kadar pahalı olmayacağına göre, "olsa olsa gümüştür" diye düşünmüşler ve kendilerince bir düzeltmeyle ayetin manasını biraz değiştirmişler. Ama bu ipucu bize Ashab-ı Kehf hakkında yeni ufuklar açabilir.

Sonra içlerinden biri, kağıt parayla şehre gidiyor ve muhtemelen alışveriş yaparken, tedavülden kalkmış olan 300 sene öncesinin parasıyla kendini ele veriyor. Kendisine yapılan "*çok nazik davran ve arkadaşlarının varlığını kimseye sezdirme*" uyarısı boşa çıkıyor. Mağara arkadaşları deşifre oluyor. Bunu

ayetlerin devamından anlıyoruz. Çünkü o şehrin halkından bir kısım kişiler onların bulunduğu yere bir bina yapılmasını teklif ediyor, onların işlerini bilen diğer bir kısım ise o yere "bir mescid yapalım" diyor. Demek ki 300 yıl öncesinin parasıyla alışveriş yapan o genci, büyük ihtimalle gizlice takip etmişler ve yerlerini öğrenmişler. Ama mağaranın içine girip onlara dokunamıyorlar. Muhtemelen onları içeride ikinci zaman uykusuna yatmışken görüp, dehşete kapıldılar ve korkup uzaklaştılar. O durumdaki şehir halkı, korkudan mağaranın ağzını taşlarla kapatıp mühürlemiş olmalı. Ve bu olağan dışı olayın bir nişanesi olarak mağaranın üstüne bir bina veya mescid yapılması için tartışıyorlar.

Diğer bir taraftan, mağaradaki gençlerle konuşurken sürekli "siz" diye hitap eden ve kendini onlardan hariç tutan gizemli biri veya birilerinin varlığı da dikkat çekiyor ama onun veya onların kim olduğunu anlayamıyoruz. Mesela "o halde mağaraya çekilin ki Rabbiniz size rahmetini yaysın", "kaldığınız süreyi Rabbiniz daha iyi bilir", "şehre inince yerinizi belli etmesin", "sizi bulurlarsa öldürürler"... Bu garip diyaloglar, onlara zaman yolculuklarında rehberlik eden birileri olabileceğini düşündürüyor. Bilemiyoruz.

Hikayenin sonunda "onlar mağaralarının içinde 300 sene kaldılar ve arttı dokuz" deniyor. Demek ki uyuyup uyanmaları arasında geçen zaman 300 sene ve ardından uyanıp, içlerinden birinin yiyecek almaya gidip gelmesinden sonra yapılan zaman yolculuğu da "dokuz". Ama dokuz ne? Ayette dokuz sene denmiyor. Eğer dokuz sene olsaydı ve toplamda 309 sene kalmış olsalardı, hemen ardından gelen cümlede "Kaldıkları süreyi Allah daha iyi bilir" denmezdi.

Ayette geçen "vezdadu tis'a" ("dokuz fazlalaştı" veya "dokuz ziyade oldu") ifadesi 300 artı 9 yıl şeklinde yorumlansa da 300 çarpı 9 şeklinde de anlaşılıyor. Burada fazlalaşma olarak geçen fiilin kökü "zyd"dir. Türkçede kullandığımız "ziyade" kelimesi de buradan gelir. İkram edilen yemeklerden sonra "ziyade olsun" denmesi de bundandır. Eğer size bir miktar çorba ikram edilse, "dokuz ziyade olsun" derseniz, bu "dokuz kat artsın" anlamına gelir. Yani ilk kaldıkları süre kadar dokuz tane daha oldu ise bu "300x9" yıl ilave oldu anlamına gelir. Araplar da bu ayetteki "arttı dokuz" ifadesinin "300x9" yıl şeklinde anlaşılabileceğini kabul eder. Yani böylece 2700 yıl daha içeride kaldılar sonucuna ulaşırız. 300 yıl da ilk kalış olduğuna göre bu toplamda 3 bin yıl yapar. Bu yorum ayetlerle uyumludur, 309 yıl yorumu ise değildir. Neden mi?

Ayetlerdeki ifadelere göre Ashab-ı Kehf hala mağaranın içinde uykudadır ve sağa ve sola döndürülmektedir. Ve onların köpekleri ön ayaklarını mağaranın kapısına doğru uzatmıştır. Kullanılan ifadeler geniş zamanlıdır ama birçok mealde fiiller geçmiş zaman kipiyle tercüme edilir. Mealciler yine kendilerin-

ce ayeti "daha anlamlı" hale getirmeye çalışmıştır. Çünkü mağarada toplam 309 sene kaldıkları düşünüldüğü için, bu görüşe göre Ashab-ı Kehf çoktan ölmüş olmalıdır ve geçmiş zaman kipiyle yapılan tercümeler tercih edilmiştir. Yıllarca çevirmenlik yapmış biri olarak, bu durumun çeviri etiğine hiç uygun olmadığını vurgulamak isterim. Hele ki çevirisi yapılan ilahi bir metinse...

Ama yine de İslam geleneğinde hakim olan görüş Ashab-ı Kehf'in hala mağarada olduğu ve dünyayı kurtarması beklenen "zamanın sahibi Mehdi" döneminde tekrar mağaradan çıkıp ona yardım edeceği yönündedir.

Ashab-ı Kefh inancı Hıristiyan geleneğinde de vardır ve onlar Ashab-ı Kehf'in Hıristiyan gençler olduğuna inanırlar. "Seven Sleepers" (Yedi Uyurlar) olarak bilinen hikaye Hıristiyan literatüründe bir efsane olarak Roma Şehit Menkıbelerinde (Roman Martyrology), M.S. 6. y.y.'da yaşamış Romalı tarihçi Tours'lu Gregory'nin (Gregory of Tours – M.S. 538 – M.S. 394) nakillerinde ve Paulus Diaconus'un (M.S. 720 – M.S. 799) Lombardlar'ın Tarihi (History of the Lombards[4]) isimli eserinde rastlanır. Hikayenin Hıristiyan versiyonunda mağaradaki gençlerin sayısı yedidir ve mağarada kaldıkları süre 200 yıldır. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde, Roma döneminden beri "Yedi Uyurlar Mağarası" olduğuna inanılan birçok mağara vardır. İzmir Efes'te, Mersin Tarsus'ta, Diyarbakır Lice'de, Kahramanmaraş Afşin'de ve farklı ülkelerde olmak üzere otuzdan fazla mağaranın Ashab-ı Kehf mağarası olduğuna dair inanışlar oluşmuştur. Hıristiyan kaynaklarına göre Yedi uyurların isimleri şöyledir: Yemliha, Mekselina, Mislina, Mernuş, Debernuş, Şazenuş, Kefeştatayyuş ve köpekleri Kıtmir.

Kehf suresinde zaman yolculuğu yapanların hikayesi anlatıldıktan sonra "Hızır" (Yeşil) lakabıyla bilinen gizemli bir kişinin hikayesi anlatılır...

Yeşil Adamın Hikayesi

"*Hani Musa, beraberindeki gence şöyle demişti: 'İki denizin birleştiği yere varıncaya kadar durmayacağım, ya da uzun zaman gideceğim.' Onlar iki denizin birleştiği yere varınca, balıklarını unuttular. Balık denizde yolunu tutup kayıp gitti. Oradan uzaklaştıklarında Musa beraberindeki gence, 'Öğle yemeğimizi getir, bu yolculuğumuzdan dolayı çok yorgun düştük' dedi. Genç, 'Gördün mü! Kayaya sığındığımız sırada balığı unutmuşum. Doğrusu onu sana*

4 "History of the Lombards", Paulos Diaconus, S.6, Translation: William Dudley Foulke, LL.D., PENN, 1907

söylememi bana ancak şeytan unutturdu. Balık şaşılacak bir şekilde denizde yolunu tutup gitmişti' dedi. Musa: 'İşte aradığımız buydu' dedi. Bunun üzerine tekrar izlerini takip ederek gerisingeri döndüler. Derken kullarımızdan bir kul buldular ki, biz ona katımızdan bir rahmet vermiş, kendisine tarafımızdan bir ilim öğretmiştik. Musa ona, 'Sana öğretilen bilgilerden bana, doğruya iletici bir bilgi öğretmen için sana tabi olayım mı?' dedi. Adam, şöyle dedi: 'Doğrusu sen benimle beraberliğe asla sabredemezsin. İç yüzünü kavrayamadığın bir şeye nasıl sabredebilirsin?' Musa, 'İnşaallah beni sabırlı bulacaksın. Hiçbir işte de sana karşı gelmeyeceğim' dedi. O da şöyle dedi: 'O halde, eğer bana tabi olacaksan, ben sana söylemedikçe hiçbir şey hakkında bana soru sormayacaksın.' Derken yola koyuldular. Nihayet, bir gemiye bindiklerinde gemiyi deldi. Musa, 'Sen onu içindekileri boğmak için mi deldin? Doğrusu, şaşılacak bir iş yaptın.' dedi. Adam, 'Sen benimle beraberliğe asla sabredemezsin, demedim mi?' dedi. Musa, 'Unuttuğum için bana çıkışma ve bu işimde bana güçlük çıkarma!' dedi. Yine yola koyuldular. Nihayet bir erkek çocukla karşılaştıklarında, adam onu öldürdü. Musa, 'Bir cana karşılık olmaksızın suçsuz birini mi öldürdün? And olsun çok kötü bir iş yaptın!' dedi. Adam, 'Sana, benimle beraberliğe asla sabredemezsin demedim mi?' dedi. Musa, 'Eğer bundan sonra sana bir şey hakkında soru sorarsam, artık benimle arkadaşlık etme. Doğrusu, tarafımdan özüre ulaştın' dedi. Yine yola koyuldular. Nihayet bir şehir halkına varıp onlardan yiyecek istediler. Halk onları konuk etmek istemedi. Derken orada yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar gördüler. Adam hemen o duvarı doğrulttu. Musa, 'İsteseydin bu iş için bir ücret alırdın' dedi. Adam, 'İşte bu birbirimizden ayrılmamız demektir' dedi. 'Şimdi sana sabredemediğin şeylerin içyüzünü anlatacağım. O gemi, denizde çalışan birtakım yoksul kimselere ait idi. Onu yaralamak istedim, çünkü onların ilerisinde, her gemiyi zorla ele geçiren bir kral vardı. Çocuğa gelince, anası babası mü'min insanlardı. Onları azgınlığa ve küfre sürüklemesinden korktuk. Böylece, Rablerinin onlara, bu çocuğun yerine daha hayırlı ve daha merhametli bir çocuk vermesini diledik. Duvar ise şehirdeki iki yetim çocuğa ait idi. Altında onlara ait bir define vardı. Babaları da iyi bir insandı. Rabbin, onların olgunluk çağına ulaşmalarını ve Rabbinden bir rahmet olarak definelerini çıkarmalarını istedi. Bunları ben kendi görüşüme göre yapmadım. İşte senin, sabredemediğin şeylerin içyüzü budur." (Kehf, 60-82)

Bu hikayedeki isimsiz kişinin Hızır olduğuna inanılır. Hızır'ın kimliği belirsizdir. Onun peygamber olduğunu iddia edenler de vardır, melek olduğunu iddia edenler de vardır. Bazılarına göre ise bir evliyadır. Kuran'da bu konuda bir bilgi bulamıyoruz. Ama Hızır'ın Musa ile konuşurken söylediği "kendi görüşüme göre yapmadım" ("ma fealtu hu an emri") cümlesi onun bir göksel bir misyon tarafından görevlendirildiği sonucunu doğurur. "Görüş" diye ter-

cüm edilen kelime Arapçada "emr" kelimesidir ve "iş" demektir. Yani burada Hızır aslında "bu benim kendi işim değil, bana verilen görevdir" demiş oluyor. Musa peygamber ona tabi olduğuna göre, Hızır'ın tabii olduğu misyon, Musa'ya vahyin geldiği yer olmalıdır.

Hızır'ın yaptıklarına bakınca, bütün bu işlerin geleceği değiştirmek için olduğunu görüyoruz. Peki gelecekte ne olacağını nereden biliyor? Yoksa oradan mı geliyordu? Gelecek zamanı değiştirmek için geçmişe mi müdahale ediyordu? Neden onun işleri "şaşılacak, kolay akıl ermeyecek" işler olarak anılıyor? Demek ki orada gerçekten olağanüstü işler oluyordu. Bakalım birazdan parçalar birleşecek mi?

Zülkarneyn Ayetleri ve Cernunnos bağlantısı

Kelt mitolojisindeki Cernunnos ile Kuran'daki Zülkarneyn isimlerinin aynı anlamı taşıdığından ve aynı etimolojik temele dayandığından, bu bölümün başında bahsetmiştik. Kehf suresinin devamında bu karakterin olağanüstü yolculukları ve işleri anlatılır. Kuran'da hikaye "*sana Zülkarneyn'den soruyorlar, de ki 'size ondan bir anı okuyacağım*" diye başlar. Mekke'de yaşayan Yahudilerin soruları üzerine bu ayetlerin indirildiği rivayet edilir. Eski Ahit'te Zülkarneyn ismi geçmez ama Yahudilerin, hakkında soru sorduğu kişinin "Melkisedek" diye bilenen gizemli bir kişi olduğu söylenir. Melkisedek Tevrat'ta ve Zebur'da adı geçen ve hakkında çok az bilgi verilen yüce bir kişiliktir. Ondan "Tanrı'nın baş kahini" diye bahsedilir.

Tevrat'ın Tekvin bölümünde onun İbrahim peygamberi kutsadığı yazılır. Yani anlaşılan, İbrahim'den daha yüce bir makamdadır. Zebur'da (Mezmurlar) ise ondan "sonsuza dek kahin" olan bir kişi olarak bahsedilir. Yeni Ahit'te ise bir zaman paradoksuyla karşımıza çıkar.

"*Yüce Tanrı'nın kâhini olan Şalem Kralı Melkisedek ekmek ve şarap getirdi. Avram'ı kutsayarak şöyle dedi: 'Yeri göğü yaratan yüce Tanrı, Avram'ı (İbrahim'i) kutsasın, düşmanlarını onun eline teslim eden yüce Tanrı'ya övgüler olsun.' Bunun üzerine Avram her şeyin ondalığını Melkisedek'e verdi.*" (Tekvin, 14:18-20)

"*Rab ant içti, kararından dönmez: 'Melkisedek düzeni uyarınca sonsuza dek kahinsin sen!' dedi. Rab senin sağındadır, kralları ezecek öfkelendiği gün.*" (Mezmurlar, 110:4-5)

Eski Ahit'te "Tanrı'nın Krallığı"nın "Kahinler Krallığı" olarak da tanımlandığını görmüştük. Yukarı'da Tevrat'tan alıntıladığımız bölümde Melkisedek bir mesih figürünü çağrıştırıyor. Mesihle özdeşleşmiş "ekmek ve şarap" kavramları da bu durumu pekiştiriyor. Zebur'da ise ondan "sonsuza dek kahin" diye bahsedilmesi, onun bir ölümsüz veya bir zaman yolcusu olduğunu düşündürüyor. Eski Ahit Melkisedek hakkında daha fazla bilgi vermiyor ve konuyu gizemli bırakıyor. Belki de Yahudiler Hızır ile ilgili ayetleri duyunca, Melkisedek'i sorudular ve Zülkarney ayetleri nazil oldu. Zülkarneyn ve Hızır'ın büyük ihtimalle aynı kişi olduğunu -ki bütün ipuçları bunu gösteriyor- veya en azından aynı misyonun temsilcisi olduklarını düşünürsek, Yahudilerin sorusu anlam kazanıyor.

Fransız gazeteci ve yazar Jacques Bergier (1912-1978), "Zamanın Gizli Sahipleri" (Les Maitres Secrets du Temps) kitabında, zaman yolculuğu yaparak dünya yön veren gizli bir cemiyetten bahseder[5]. Bu örgütün misyonu "Karanlık Oğullarına" karşı yürütülen kadim mücadelede zamanı kullanmaktır. Mücadeleyi yürütenlerse "Aydınlık Oğullarıdır". Bu misyonda öne çıkan kişi Melkisedek'tir. Jacques Bergier, gizli cemiyetin üyelerinin, tarihin farklı dönemlerinde görünüp olağan üstü işler yaptığından bahseder. Bergier Yahudi asıllı, Ukrayna doğumlu bir Fransızdı. Talmud ve Kabala eğitimi almıştı. Tevrat'a ve Yahudi literatürüne hakimdi.

Benzer bir yorum İslam dünyasında 2000 yılında, ilahiyatçı İskender Türe tarafından yazılan "Zülkarneyn: Kuran'da Uzaya Seyahati Anlatılan İnsan" isimli kitap gündeme geldi. İskender Türe Zülkarneyn'in Kuran'da anlatılan yolculuklarını uzayda yaptığını yazıyor ve açıklıyordu.

Araştırmacı yazar Serhat Ahmet Tan ise 2011 yılında yayınlanan "Zaman Yolcusu Hızır" ve 2013'te yayınlanan "Zamanın Sahibi Zülkarneyn" kitaplarıyla, bu tür yorumlara farklı bir boyut getirdi.

Zülkarneyn ayetlerinin zihinlerde doğuracağı sorular, bizi bir takım olağanüstülüklerle yüzleşmek zorunda bırakır. Öyleyse başlayalım:

"*Sana Zülkarneyn hakkında soru soruyorlar. De ki: 'Size ondan bir anı okuyacağım.' Biz onu yeryüzünde kudret sahibi kıldık ve kendisine her konuda bir yol verdik. O da bir yol tuttu. Güneşin battığı yere varınca, onu siyah balçıklı bir su gözesinde batar buldu. Orada bir kavim gördü. 'Ey Zülkarneyn!*

5 "Zamanın Gizli Sahipleri", Jacques Bergier, Çeviri: Vedat Gülşen Üretürk, Ruh ve Madde Yayınları, 1981

Ya azap edersin ya da haklarında iyilik yolunu tutarsın' dedik. Zülkarneyn, 'Her kim zulmederse, biz ona azap edeceğiz. Sonra o Rabbine döndürülür. O da kendisini görülmedik bir azaba uğratır' dedi. 'Her kim de iman eder ve salih amel işlerse, ona mükafat olarak daha güzeli var. Ona emrimizden kolay olanı söyleyeceğiz.' Sonra yine bir yol tuttu. Güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu kendileriyle güneş arasına örtü koymadığımız bir halk üzerine doğar buldu. İşte böyle. Şüphesiz biz onun yanındakileri ilmimizle kuşatmışızdır. Sonra yine bir yol tuttu. İki seddin arasına ulaşınca, bunların önünde, neredeyse hiçbir sözü anlamayan bir halk buldu. Dediler ki: 'Ey Zülkarneyn! Ye'cüc ve Me'cüc yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar. Onlarla bizim aramıza bir engel yapman karşılığında sana bir vergi verelim mi?' Zülkarneyn, 'Rabbimin bana verdiği daha hayırlıdır. Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım' dedi. 'Bana demir kütleleri getirin' dedi. İki yamacın arasındaki boşluğu bir hizaya getirince, 'körükleyin!' dedi. Demiri eritip kor yapınca da, 'Bana katran getirin, bunun üzerine boşaltayım' dedi. Artık onu ne aşabildiler, ne de delebildiler. Zülkarneyn, 'Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi gelince onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir' dedi. O gün biz onları bırakırız, dalga dalga birbirlerine karışırlar. Sonra sura üfürülür de onları toptan bir araya getiririz." (Kehf, 83-99)

Zülkarneyn ayetlerinde "kendisine her konuda bir yol verdik" diye tercüme edilen ifadedeki "yol" kelimesinin Arapça metindeki orijinali "sebeb" kelimesidir. "Sebeb" kelimesinin, göklere erişmeye yarayan bir araç olarak Kuran'da kullanıldığını incelemiştik. Bu cümlenin ardından "*o da bir yol tuttu*" diye tercüme edilen bir cümle geliyor. Bu cümle ise Arapça metinde "fe etbea sebebe"dir, yani "o da sebebe tabii oldu". Yani Zülkarneyn, yolculuğunu "sebeb" vasıtasıyla ile yapıyor. Güneşin battığı yere gidiyor. Dikkat edilirse ayette "Batı" (Mağrib) denmiyor, onun yerine "Güneşin battığı yer" (Mağribe'ş şems) deniyor. Oraya varınca da Güneşin siyah bir deliğin içine batmakta olduğunu görüyor. Burada Batı yönünde bir seyahat yapmadığı çok açık değil mi? Güneşin gerçekten bir şeyin içine battığı söyleniyor. Bu bir yorum değil, ayetin açık ifadesidir. Güneş Solar Apex adı verilen bir yörüngede ilerlemektedir. Dünya da güneşin etrafında dönerken, onunla birlikte bir yöne doğru ilerler. Kuran bu yörüngeden de bahseder. Ya-sin suresinin 38. ayetinde "güneş kendisi için kararlaştırılmış yere doğru akar" denilir. Bu durum akla güneşin bir karadeliğe batışını getiriyor. Eğer güneş bir karadelikte son bulacaksa, bu durum Zülkarneyn'in geleceğe, güneş sisteminin yok olacağı zamana gittiği anlamına gelir. Zülkarneyn'in oradaki halk hakkında bir karar vermek için yetkilendirildiği görülüyor. Ve anlaşılan bir kısmını kurtarıyor.

Daha sonra güneşin doğduğu yere gidiyor. Güneşin gelmekte olduğu istikamete, yani belki geçmişe, belki de başka bir gezegene yolculuk ediyor. Burada "*kendileriyle güneş arasına örtü koymadığımız*" diye belirtilen bir kavim görüyor.

Sonra bir yolculuk daha yapıyor. Oradaki kavim Zülkarneyn'den yardım istiyor. Yeryüzünde bozgunculuk yapan Ye'cüc ve Me'cüc'ten kurtulmak için Zülkarneyn'den yardım istiyorlar. Ye'cüc ve Me'cüc'ün iki bozguncu kavim olduğu yorumlanır. Bazı yorumlara göre bunlar cinlerdir, bazı yorumlara göre ise kim oldukları belirsiz iki kavimdir. Onlardan korunmak için Zülkarneyn'e, onlarla kendi aralarına bir "sed" yapması için istekte bulunuyorlar. "Sed" kelimesi "engel" diye tercüme ediliyor. Ama Zülkarneyn "ben size 'redm' yapayım" diyor. "Redm" kelimesi de engel diye meallerde tercüme ediliyor. Halbuki ikisinin arasında fark vardır. "Redm" kelimesinin anlamı Arapça sözlüklerde "bir gediği taşla kapatmak" olarak geçer[6]. Buradan şu anlaşılıyor. Ye'cüc ve Me'cüc, bozgunculuk yapmak için bir delikten geçerek yeryüzüne geliyorlar. Acaba bu delik, boyutlar arası bir "solucan deliği" veya "yıldız kapısı" olabilir miydi? Anlaşılan, Zülkarneyn akkor haline getirilmiş demir blokları ve katran kullanarak bir deliği tıkıyor ve Ye'cüc ile Me'cüc'ün yeryüzüne gelişini engelliyor. Ama bir süreliğine... Çünkü Zülkarneyn "*Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi gelince onu (aradaki engeli) yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir*" diyor. Enbiya suresinin 96. ayeti de bu durumu tasdik ederek, engelin ortadan kalktığı zaman Ye'cüc ve Me'cüc'ün dünyaya saldıracağından bahsediyor: "*Nihayet yecüc ve mecüc, açıldığı zaman tepelerin hepsinden saldırırlar.*" (Enbiya, 96)

Ye'cüc ve Me'cüc şu anda dünyada olmadığına göre, dünyaya saldıracakları güne kadar kendi gezegenlerinde kalacaklar. Kuran'ın "*artık onu ne aşabildiler, ne de delebildiler*" dediği engeli de şu an dünyada göremediğimize göre, bu engel kapatılmış bir boyutlar arası tünel olabilir mi?

İlahi bir misyon tarafından görev ve yetki verilen Zülkarneyn'in hikayesi boyutlar arası geçitlerden, güneşin karadelikte son bulmasından, zaman yolculuğundan ve daha başka garip kavramdan bahsediyor. Eğer Zülkarneyn bir Zaman yolcusuysa, "Sonsuz kahin Melkisedek" ile bir benzerliği daha ortaya çıkıyor. Çünkü Yeni Ahit'e baktığımızda, bir zaman fenomeniyle daha karşılaşıyoruz:

---

6 "Müfredat", Rağıb el İsfahani, Çıra Yayınları, 2017

"*Bakın, büyük ata İbrahim'in ganimetten ondalık verdiği bu adam ne kadar büyüktür! Levioğulları'ndan olup kâhinlik görevini üstlenenlere Kutsal Yasa uyarınca halktan, yani İbrahim'in soyundan oldukları halde, kardeşlerinden ondalık almaları buyrulmuştur. Melkisedek ise Levili kâhinlerin soyundan olmadığı halde, vaatleri alan İbrahim'den ondalık kabul etmiş ve onu kutsamıştır. Hiç kuşkusuz, kutsayan kutsanandan üstündür. Birinde ölümlü insanlar ondalık alıyor, ötekinde yaşadığına tanıklık edilen biri alıyor. Ondalık alan Levi bile İbrahim aracılığıyla ondalık vermiştir denebilir. Çünkü Melkisedek İbrahim'i karşıladığı zaman, Levi hâlâ atasının bedenindeydi.*" (Yeni Ahit, İbraniler 7:4-10)

Yukarıda Yeni Ahit'ten yaptığımız alıntıda garip olan şey şudur: Levi, İbrahim'in torunudur. Ve Melkisedek, İbrahim'le buluştuğunda Levi henüz doğmamıştır bile. Buna rağmen, metinde Melkisedek'in kahinliği sorgulanırken "*Melkisedek Levili kâhinlerin soyundan olmadığı halde*" diye bir ifade geçiyor. Zaten doğmamış birinin soyundan nasıl olabilirdi ki? Sonra da "Çünkü Melkisedek İbrahim'i karşıladığı zaman, Levi hâlâ atasının bedenindeydi" deniyor. Bu satırları bir zaman paradoksunu hesaba katmadan okuyunca, anlamsız, garip bir durum ortaya çıkıyor ama işin içine "ebedi kahin" Melkisedek'in zaman yolcusu oluşunu katınca, taşlar yerine oturuyor.

Yeni Ahit'in İbraniler bölümünün 7. pasajının devamında, Zebur'dan alıntı yapılır ve Melkisedek'e verilen sonsuza dek kahinlik görevinin İsa Mesih'e ait olduğu yorumlanır. Yani Hıristiyan yorumuna göre Melkisedek misyonu aslında bir Mesih misyonudur. Mesihsel özellikler Zülkarneyn ve Hızır için de geçerlidir. Görünüşe göre hepsi aynı kişidir.

Hızır "Yeşil"dir; Avcı Herne de yeşil giyinir ve iki boynuzludur; Avcı Herne karakteri Cernunnos'un bir uyarlamasıdır ve o da iki boynuzludur. Cernunnos ve Zülkarneyn kelimeleri aynı anlamdadır. Kelt kültüründen gelen bu isimlerin diğer bir uyarlaması ise efsanevi Kral Arthur'dur. İngiliz tarihinde böyle bir kral hiç olmamıştır. Bu bir efsanedir ve birazdan bu efsane bizi çok şaşıracağımız bir yere götürebilir.

Kehf suresinde hikaye mağarada başlamıştı. Şimdi kendimizi mağaradakilerin yerine koyup bir varsayımda bulunalım. Bir mağaraya girip, onun içinde farkında olmadan 300 yıllık bir zaman yolculuğu yapan, sonra ilave olarak bir zaman yolculuğu daha yapan bir grup insan, yaşadıkları deneyimin iyice farkına vardıktan sonra, yani zaman yolculuğunu keşfettikten sonra ne yapardı?

Zaman misyonu mağarada başlamış olabilir miydi? Kim bilir!

Ölümsüz Kral Arthur'un Mağaradaki Uykusu:

Batılı tarihçiler Kral Arthur efsanesinin günümüz Hıristiyanlık anlayışından çok, Kelt mitolojisinin ögelerini taşıdığı konusunda hemfikirdir. İskoçyalı tarihçi Bob Curren, Arthur'un "Yeşil Adam" karakterinin bir uyarlaması olduğu savunur. Ve şöyle yazar:

"Eski bir efsaneye göre kral Arthur hiç ölmez, yarı uyku halindedir. Uyuduğu yer efsanevi Avalon adası veya İngiltere büyüklüğündeki mağaralardır. Ülkesi tekrar ona ihtiyaç duyduğunda o ve şövalyeleri uyudukları mağaralardan tekrar uyanıp çıkacaktır. II. Dünya Savaşı döneminde Hitler'in, Manş Denizinin karşısında istila için hazırlık yaptığı iddia edildiği zaman bu efsaneye inananlar vardı. O dönem bazı 'Arthurian Cemiyetler' ortaya çıkmış ve Arthur'un dönüşünü beklemişti."[7]

Batıdaki "Yeşil Adam" kavramı eğer Ortadoğu'daki Hızır ve Zülkarneyn kavramlarıyla eşleşiyorsa ve mitolojik Kral Arthur da bu karakterin bir uyarlamasıysa; onun mağarada arkadaşlarıyla (şövalyeleriyle) beraber, binlerce yıllık bir uyku halinde olduğuna ve bir gün tekrar çıkıp ülkeyi kurtaracağına inanılması, size neyi hatırlattı? İslam dünyasında, ondan önce de Roma'da inanılan Mağara'daki zaman yolcularının hikayesi, bu sefer İskandinav mitolojisinde karşımıza çıkıyor. "Zamanın sahibi" unvanını taşıyan Mehdi'nin yardımcılarının Ashab-ı Kehf olacağına inanılması ile Arthur ve mağarada uyuyan şövalyeleri inancı da eşleşiyor. Bu sefer Mesihsel karakter olarak Arthur ismi karşımıza çıkıyor. Zülkarneyn veya Hızır uyarlamalarının her seferinde Mesihsel özellikler taşıması ve işin içine mağara kavramının dahil edilmesi, zaman misyonu ile mağara misyonunu eş değer hale getiriyor.

Halk efsanelerinde "Rical-i Gayb" diye bilinen, "tayy-i mekan ve bast-ı zaman" (ışınlanma ve zamanda yolculuk) yapabilen, çağlardan beri dünya işlerine müdahale ettiğine inanılan İlahi görevli "bilinmezliğin adamları", sadece Ortadoğu ve Anadolu kültüründe değil, farklı kültür ve inanışlarda da kendine yer edinmiştir. Onların kullandığına inanılan bu süper teknolojiler her ne kadar folklorik kavram ve terimlerle betimlense de anlatılanlar modern bilimkurguya bile ilham verecek niteliktedir.

---

7 "Walking with the Green Man", Dr. Bob Curran, S.54, New Page Books, 2007

Bölüm 16
Kök Türkler ve Zülkarneyn

"Kök Türük" veya bugünkü bilinen adıyla "Gök Türk" Kağanlığı M.S. 552 - M.S. 744 yılları arasında Orta Asya'da hüküm sürmüştü. Onlar her şeyin kökeninin gökler olduğuna ve atalarının gökten geldiğine inanıyordu. "Kök" kelimesi "gök" anlamına geliyordu ve günümüz Türkçesindeki "kök" kelimesi ise her şeyin kökeni gökler olduğu için öz anlamını kazanmıştır.

Göktürkler Altay dağlarının eteklerinde yaşarlarken devletleri henüz yoktu. M.S. 552'de Bumin Kağan zamanında bir devlet olarak tarih sahnesine çıktılar. Moğolistan'da bulunan Orhun kitabeleri Göktürklerin tarihine dair bilgiler aktarır.

Tonyukuk yazıtları (Moğolistan'da, Baykal Gölünün Güneyinde, Orhun Nehri vadisinde) M.S. 8. y.y.'da II. Göktürk Kağanlığı baş veziri ve komutan olan Bilge Tonyukuk tarafından dikilmiş iki adet taş sütundur. Açık arazide olduğundan, doğal koşullar nedeniyle tahribata uğramıştır.

Kül Tigin yazıtı II. Doğu Göktürk Kağanlığının lideri Kül Tigin'in M.S. 731'deki ölümden sonra, M.S. 732'de kardeşi tarafından onun adına dikilmiş. Yazıt, Moğolistan'daki Orhun Yazıtları Müzesinde bulunuyor.

Bilge Kağan yazıtı, Bilge Kağan'ın ölümünden(M.S. 734) bir yıl sonra(M.S. 735), kendi oğlu olan Tengri Kağan tarafından diktirilmiştir. Bu yazıtta da konuşan; Kül Tigin yazıtında olduğu gibi, Bilge Kağan'dır. Kitabe, Moğolistan'da Orhun Nehri yakınındadır. Kül Tigin yazıtına 1 km. mesafede bulunur ve kısmen tahrip olmuş.

Bilge Kağan Yazıtında, Bilge Kağan'ın ağzından Türk tarihine dair bilgiler aktarılır. Bilge Kağan Doğu'ya, Batı'ya ve orta dünyaya seyahatler yaptığı, dikili taşın üzerinde yazar. Orhun Anıtlarından Bilge Kağan Kitabesinin Kuzey yüzünde bu seyahatler şöyle aktarılır:

"Doğu'da gün doğusuna, Güney'de gün ortasına, Batı'da gün batısına, Kuzey'de gece ortasına kadar, onun içindeki millet hep bana tabidir."[1]

Bu yüzden Bilge Kağan'ın, Kuran'da bahsedilen Zülkarneyn olduğu iddia edilmiştir ama Bilge Kağan'ın yaşadığı tarihler (M.S. 683 – M.S. 734), Zülkarneyn'den bahseden Kuran'ın indirildiği tarihlerden (M.S.610 – M.S. 632) sonraydı. Öyleyse Bilge Kağan Zülkarneyn olamaz. Ama Bilge Kağan Türk mitolojisinde yer alan güçlü bir karaktere öykünüyor olabilirdi. Bu ihtimal dahilindedir. Ve Türk mitolojisinde buna en uygun karakter Oğuz Kağandı. Çift boynuzlu tacıyla ünlü olan, Oğuz Han veya Oğuz Kağan diye adlandırılan mitolojik kişilik, Zülkarneyn'e benzerdir.

Oğuz Kağan'ın hangi tarihlerde yaşadığı bilinmez. Kendisinden tarihsel metinlerde değil, efsanelerde bahsedilir.

M.Ö. 2. yüzyılda ortaya çıktığı tahmin edilen Oğuz Kağan Destanına ait ilk yazılı kaynaklar 13. yüzyıla aittir. Oğuz Kağan Destanının bugün bilinen tek bir yazma nüshası vardır. Paris Ulusal Kitaplığının Türkçe Yazmalar bölü-

münde 1001 numarada kayıtlı olan bu destan, Uygur harfleri ile yazılmıştır. Oğuz Destanı'nın Paris nüshası diye bilinen bu metni ilk olarak Türkolog W. Radloff, Kutadgu Bilig kitabı ile birlikte 1891'de yayınladı. Destan daha sonra W. Bang ve G. R. Rahmeti tarafından 1932'de önce Almanca olarak, daha sonra da 1936'da Oğuz Kağan Destanı adıyla Türkçe olarak yayınlandı.

Oğuz Kağan'ın iki karısı vardır ve biri dünyevi, diğeri ise gökseldir. İlk karısı gökyüzünden gelen bir ışık içinde yeryüzüne iner. Bu kızdan üç kız ve üç oğlan çocuk doğar. Oğullarına Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han isimlerini verir. Bu çocukların soyuna Boz (Gri) Oklar denir. İkinci karısı topraktan bir insandır. Onu bir ağaç kovuğunda bulur. Bu karısından da Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han adında üç oğlu olur. Bu çocukların soyuna ise Uç (Sınır) Oklar denir. Türk mitolojisindeki Oğuz Kağan destanına göre Türk boyları böyle oluşur. Çift boynuzuyla ünlü Oğuz Kağan, bu boyların atasıdır.

Türk kavimlerinin, tarihin farklı dönemlerine ait efsanelerinde dikkat çeken bilgiler yer alır ve bunlar günümüze ulaşan diğer birçok dini metinle eşleşen özellikler taşır.

---

1 "Orhun Abideleri", Prof. Muharrem Ergin, S.32, Hisar Kültür Gönüllüleri, 2003

Türeyiş Destanı

Türeyiş Destanı adıyla bilinen bu Türk efsanesi, Kao-che'nin[2] yaratılış destanıdır. Fuat Köprülü ise bu hikayeyi Hüvey-Hü'lerin destanı olarak aktarmıştır. Destan, Çin vakayinamelerinden Vey Kitabı ve Kuzey Hanedanlar Tarihi kitaplarında yer alır.

Destana göre, eski Hun hükümdarlarından birinin çok güzel iki kızı varmış. Kızlar o kadar güzelmiş ki babaları onların ancak Tanrılara layık olduğuna inanıyormuş. Bu yüzden insanlar kızlara yaklaşmasın diye ülkenin Kuzey'ine yüksek bir kule yaptırmış ve kızları kuleye bırakmış. Tanrılar kuleye gelip kızları alsın diye beklemişler. Sonra bir bozkurt kuleye gelip kızlarla çiftleşmiş. Bu kurt "Börteçine" veya "Kök Börü" olarak bilinir. "Börü" kelimesi "kurt" anlamına gelir. "Börteçine", "bozkurt" demektir. "Kök Börü" ise "Gök Kurt" anlamında bir nitelemedir. Kurdun dokuz çocuğundan Oğuz Türkleri, on çocuğundan Uygur Türkleri olur.

Bu hikayede Tanrı kapısı olarak, Babil kulesini anımsatan bir kule karşımıza çıkar. Efsanedeki "kurt" sembolü aslında Sirius, yani Şira yıldızını temsil eder ve böylece Türklerin (veya insanoğlunun) kökeni Sirius yıldızına bağlanır. Bu konuyu incelemeye devam edeceğiz.

Bozkurt (Börteçine) Destanı

Efsaneye göre Türkler Batı Denizi kıyılarında yaşarken, düşmanları tarafından saldırıya uğrarlar. Bütün Türkler öldürülür ama sadece bir çocuk yaralı şekilde hayatta kalır. Düşmanları onu da bulup kollarını, bacaklarını keserler ve giderler. Ama çocuk hala hayattadır. Bir dişi bozkurt gelip gencin yaralarını iyileştir, onu sütü ile besler ve kurtarır. Sonra düşmanları, geri dönüp bu çocuğu öldürmek ister. Kurt, çocuğu kaçırıp, kimsenin bulamayacağı bir mağaraya götürür. O mağarada yaşamaya başlarlar. Derken çocuk ile dişi kurttan on erkek çocuk doğar. Bu çocuklar büyüyüp evlenince, birinden bir Türk boyu türer. Bunlardan biri Aşine boyudur. Aşine, bütün kardeşlerinin en akıllısı olduğu için Türklere hükümdar olur.

Bozkurtlar, Türk destanlarında bazen erkek bazen dişi olarak görülür. Ve Türkler, tohumlarını veya kökenlerini bozkurt kavramına bağlar.

---

2 Türk boylarının atası olduğu düşünülen ve Çin vakayinamelerinde bahsedilen bir kavimdir. Türeyiş destanına göre Kurt ile insanın soyundan gelir.

Bozkurt kavramının en belirgin olduğu destanlardan biri de Ergenekon destanıdır ve Zülkarneyn hikayesiyle ilginç benzerlikler gösterir.

Ergenekon destanı

Önceleri diğer bütün destanlar gibi sözlü gelenekle aktarılan Ergenekon Destanı, ilk olarak 13. yüzyıl Moğol tarihçisi Reşidüddin (M.S. 1247 - M.S. 1318) tarafından yazıya geçirildi. "Reşidüddin Tarihi" olarak da bilinen Cami'ü't-Tevarih kitabına kaydedilen bu hikaye, Farsça olarak kaleme alındı. Ergenekon Destanı, sonraları 17. yüzyılda, İranlı Hive Hanı Ebulgazi Bahadır Han (M.S. 1603 - M.S. 1664) tarafından yazılmış olan Şecere-i Türk adlı eserde de kaydedilmiştir.

Türklerin bozkurt rehberliğinde, demirden dağların arasındaki bereketli bir vadiye yaptıkları yolculuğu anlatan Ergenekon Destanı özetle şöyledir:

"*Moğol ilinde Oğuz Han soyundan İl Han'ın hükümdarlığı sırasında Tatarla-*
150 *rın hükümdarı Sevinç Han Moğol ülkesine savaş açtı. İl Han'ın idaresindeki orduyu Kırgızlar ve diğer boylardan da yardım alarak yendi. İl Han'ın ülkesindeki herkesi öldürdüler. Yalnız İl Han'ın küçük oğlu Kıyan ve eşi ile yeğeni Nüküz ile eşi kaçıp kurtulmayı başardılar. Düşmanın, onları bulamayacağı bir yere gitmeğe karar verdiler. Yabani koyunların yürüdüğü bir yolu izleyerek yüksek bir dağda dar bir geçide vardılar. Bu geçitten geçerek içinde akarsular, pınarlar, çeşitli bitkiler, çayırlar, meyve ağaçları, çeşitli avların bulunduğu bir yere gelince Tanrıya şükrettiler ve burada kalmaya karar verdiler. Dağın doruğu olan bu yere dağ kemeri anlamında 'Ergene' kelimesiyle 'dik' anlamındaki 'kon' kelimesini birleştirerek 'Ergenekon' adını verdiler. Kıyan ve Nüküz'ün oğulları çoğaldı. Dört yüz yıl sonra kendileri ve sürüleri o kadar çoğaldılar ki Ergenekon'a sığamadılar. Atalarının buraya geldiği geçidin yeri unutuldu. Ergenekon'un çevresindeki dağlarda geçit aradılar. Bir demirci, dağın demir kısmı eritirlerse yol açılabileceğini söyledi. Demirin bulunduğu yere bir sıra odun, bir sıra kömür dizdiler ve ateşi yaktılar. Yetmiş yere koydukları yetmiş körükle hep birden körüklediler. Demir eridi, yüklü bir deve geçecek kadar yer açıldı. İlhan'ın soyundan gelen Türkler yeniden güçlenmiş olarak eski yurtlarına döndüler, atalarının intikamını aldılar. Egenekon'dan çıktıkları gün olan 21 Mart'ta her yıl bayram yaptılar. Bu bayramda bir demir parçasını kızdırırlar, demir kıpkırmızı olunca önce Hakan daha sonra beyler*

demiri örsün üstüne koyarak döverler. Bugün hem yeniden özgür olma hem de bahar bayramı olarak hala kutlanmaktadır."[3]

Ergenekon destanında Türklere yol gösterip, onları Ergenekon'a götüren varlık bozkurttur. Destanda dikkat çeken metaforlardan bazıları ise "demirden olma, aşılmaz dağlar", "bir demircinin onları kurtarıp, dışarı çıkarması", "demirin eritilmesi" ve "devenin delikten geçmesi"dir.

Kuran'da ve İncil'de "Devenin bir iğne deliğinden geçişi" benzetmesi yer alır. Bu benzetme hem Kuran'da hem de İncil'de aynı konu üzerine verilir. Tanrı'nın Krallığına veya Cennete gitmek için gök kapısından geçmek gerektiği, bunun bir anlamda devenin iğne deliğinden geçmesine benzediği yazılır:

"Muhakkak ki ayetlerimizi yalanlayanlar ve onlara kibirlenenler; onlara gök kapıları açılmaz. Deve iğne deliğinden geçmedikçe cennete giremezler. Mücrimleri işte böyle cezalandırırız." (A'raf suresi, 40)

"*Nitekim devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin, Tanrı'nın Krallığına girmesinden daha kolaydır.*" (Matta 19:24, Markos 10:25, Luka 18:25)

Tanrı'nın Krallığı, gök kapısı açılması, Sirius yıldız sistemi ve devenin iğne deliğinden geçmesi gibi kavramların birbirleriyle ilişkisi "devenin geçtiği deliği" bir kara delik veya solucan deliği gibi gösterir. Diğer taraftan da Zülkarneyn hikayesindeki güneşin kara bir deliğe batışı, demirin eritilişi ve garip bir set yapılışı gibi olaylar ise gizemini korumaya devam eder.

Ergenekon efsanesinde Türkler neden dağları aşıp geçmiyor da bu demirden dağları delmek zorunda kalıyorlar? Demir bir kütlenin içinden kilometrelerce uzunluğunda, onu eritmek suretiyle bir tünel açmak daha mı kolay görünüyor? Burada bahsedilen "dağların" sıradan dağlar değil, geçilemeyen bir seddin sembolik betimlemesi olduğu anlaşılıyor.

Kuran'daki Zülkarneyn hikayesinde, Zülkarneyn iki seddin arasında bir kavim buluyordu ve o kavim Ye'cüc ve Me'cüc kavimlerine karşı yardım istiyordu. Zülkarneyn de demiri eriterek bir "redim" yapıyor ve o kavme yardım ediyordu. Bu kavim Ergenekon efsanesindeki kavim olabilir miydi?

***

3 "Türk Destanları", Prof. Dr. Umay Günay, Balıkesir Üniv., web Makale

Orhun Yazıtlarındaki Bilge Kağan gibi Makedonyalı Büyük İskender de kendini Zülkarneyn gibi tanıtmıştı. Babasının Tanrı Zeus olduğunu iddia ederken, kendisini de bir Tanrı olarak tanıtmış oluyordu. Bu yüzden İskender'in (M.Ö. 356 – M.Ö. 323) kafasında, saçlarının altında gizli olan iki tane boynuz olduğuna dair efsaneler türetildi ve ölümünden sonra basılan paralarda iki boynuzlu olarak resmedildi.

Aslında ne İskender, ne Bilge Kağan, ne de tarihte bildiğimiz bir başka kral Zülkarneyn'di. Zülkarneyn, bilmediğimiz zamanlarda yaşadı ve "Cerninnos, Green Man, Oğuz Han, Hern the Hunter, Robin Hood" gibi çeşitli isimlerle anılarak, hakkında efsanelerde anlatıldı.

Tüm antik toplumlar, mitolojik hikayelerindeki Tanrıları kendi toplumlarının ataları veya krallarıyla özdeşleştirmişlerdi. Ama incelendiğinde bu Tanrıların çoğunun aynı veya benzer karakterler olduğu anlaşılıyordu. Bu bağlamda, Türk mitolojisindeki bozkurt sembolünün de aslında sadece Türklerin değil, insanlığın ortak kökenine dair izler taşıyordu.

Kök Börü, yani Gök Kurt aslında Sirius yıldızıdır. İnsanlarla çiftleşip melez kavimler türeten kurt tanrılar ise Sirius'tan gelen varlıklar olarak anlaşılır. Bu sembolizmle insanlığın serüveni Türk mitolojisinde de aynı kökene dayandırılmış olur. Türk mitolojisindeki "kurt" kavramının Sirius yıldızını ifade ettiği görüşü, araştırmacılar tarafından kabul görür. Sirius'un sembolü köpektir. Bu yüzden ona Köpek yıldızı da denir.

Diğer birçok yıldız gibi hayvan isimleriyle adlandırılan Sirius'un Mısır'daki temsillerinden biri de köpek başlı Tanrı Anubis'ti. Sirius'tan geldiklerine inanan Dogon kabilesi de isimlerini "Dog" yani "köpek" kelimesinden alıyordu. Kurt ise aynı sembolizmin farklı bir uyarlamasıydı. Boğa, balık, aslan, kartal, köpek, ayı gibi çeşitli hayvanlar tarih boyunca gökteki yıldızlara sembol olmuştur. Bu semboller hala değişmeden kullanılmaktadır. Göktürkler, gökteki kurdu (Sirius'u) diğer kurtlardan ayırmak için başına "Gök" kelimesini eklemişlerdi.

Türk Mitolojisinde Altay Yaratılış Destanı

Altay Yaratılış Destanı, 19. yüzyılda Alman asıllı Rus Türkolog Prof. Wilhelm Radloff tarafından Altay Türklerinin efsanelerinden derlenmiş ve yayınlanmıştır:

"Her şeyden önce su vardı. Yer, ay, gök, güneş yoktu. Sadece Tanrı Kayra Han vardı, ancak yalnızdı ve canı sıkılıyordu, sudan gelen bir ses ona 'yarat' dedi. O da kendi gibi birini yarattı ve ona 'Kişi' dedi. İkisi de birer kara kaz gibi su üzerinde uçuyorlardı...

Sonra Tanrı, 'Sağlam bir taş olsun!' dedi. Suyun dibinden bir taş yükseldi. Kayra Han ile Kişi, bu taşın üzerine oturdular. Kayra Han, Kişi'ye 'suya dal, suyun dibinden toprak çıkar!' diye buyruk verdi. Kişi, Tanrı'nın buyruğunu yerine getirdi. Suyun dibinden çıkardığı toprağı Kayra Han'a götürdü. Kayra Han, Kişi'nin getirdiği toprağı suyun üzerine serperken 'yer olsun!' diye buyurdu.

Buyruk yerine geldi, yeryüzü yaratıldı. Kayra Han, yine 'Kişi'ye Suya dal, suyun dibindeki topraktan çıkar!' diye buyruk verdi. Kişi, suya daldığında, bu kez kendim için de toprak alayım diye düşündü. İki avucuna da toprak doldurdu; bir avucundakini Kayra Han'dan gizlemek için ağzına attı. Dileği, Kayra Han'dan gizli kendine göre bir yer yaratmaktı. Avucundaki toprağı getirip Kayra Han'a uzattı. Kayra Han, toprağı suyun üzerine serpip genişlemesini buyurdu. Kayra Han'ın suya serptiği toprak gibi, Kişi'nin ağzındaki toprak da büyüyüp genişlemeğe başladı. Kişi korktu; soluğu kesildi. Kaçmaya başladı. Ancak, nereye kaçsa yanı başında Tanrı Kayra Han'ın varlığını hissediyordu. O'ndan kaçamıyordu. Çaresiz kaldı, Tanrı'ya yalvarmaya başladı: 'Tanrı! Gerçek Tanrı! Bana yardım et.' Kayra Han, Kişi'ye 'Ağzındaki toprağı ne için sakladın' dedi. Kişi, 'kendime yer yaratmak için saklamıştım diye yanıt verdi. Kayra Han da, 'öyleyse at ağzından ve kurtul' dedi. Kişi'nin ağzındaki toprak yere dökülürken küçük tepeler oluştu. Kayra Han, Artık sen günahlı oldun dedi, Bana karşı geldin. Kötülük düşündün. Bundan sonra sana uyanlar, senin gibi kötülük düşünenler senin gibi kötü kişi olacak; bana uyanlar ise iyi ve pak kişiler olacak, güneş ve aydınlık yüzü görecek. Ben, gerçek Kurbustan adını almışımdır; bundan sonra senin adın da Erlik olsun. Günahlarını benden saklayanlar senin adamın olsun, günahlarını senden saklayanlar benim adamım olsun.

Yeryüzünde, dalsız budaksız bir ağaç yeşerdi. Kayra Han, bu dalsız budaksız ağaçtan hoşlanmadı. 'Dalları, yaprakları olmayan ağaca bakmak güzel değil. Bu ağacın dokuz dalı olsun!' dedi. Dalsız budaksız ağaç birden dokuz dallı oldu. Kayra Han, 'dokuz dalın her birinin kökünden, birerden dokuz kişi türesin; bunlar dokuz millet olsun!' dedi. Erlik, bunlar olurken büyük bir gürültü duydu. Nedir acaba diye düşündü. Kayra Han'a gürültünün nedenini sordu. Kayra Han, 'ben bir hakanım, sen de kendince bir hakansın. İşittiğin gürül-

tüyü yapanlar benim insanlarımdır!' dedi. Erlik, Kayra Han'dan bu insanları kendisine vermesini istedi. Kayra Han, 'olmaz!' diye karşıladı; 'Sen git kendi işine bak!'

Erlik'in canı sıkıldı. 'Hele bir gidip şu insanları göreyim' diyerek kalabalığın yanına vardı. Orada insanlardan başka yaban hayvanları, kuşlar ve daha nice yaratıklar vardı. Erlik, 'Kayra Han bunları nasıl yarattı acaba, bunlar ne yer, ne içerler' diye düşündü. İnsanlar ağacın yemişlerinden yemeğe başlamışlardı. Erlik baktı ki, insanlar ağacın yalnızca bir yanındaki yemişleri yiyorlar, öte yandakilere ellerini sürmüyorlar. İnsanlara bunun nedenini sordu. İnsanlar, şu yanıtı verdiler: Tanrı bize o yandaki yemişlerden yemeği yasakladı. Biz yalnızca Tanrı'nın izin verdiği, ağacın gündoğusundaki yemişlerden yiyoruz. Şu gördüğün yılan ile köpek, yasak yandaki yemişleri yemememiz için bekçilik ediyor. Bu yanıt, Erlik'i sevindirdi. Erlik Körmös, insanlardan Doğanay (Törüngey) denilen erkeğe yaklaştı. Ona Kayra Han size yalan söylemiş. Asıl, yasakladığı yemişlerden yemeniz gerekir. Onlar daha tatlıdır. Bir deneyin; göreceksiniz dedi. Erlik, uyumakta olan yılanın ağzına girdi; ağaca çıkmasını söyledi. Yılan, ağaca çıkıp yasak yemişlerden yedi. Doğanay'ın karısı Ece

(Eje), yanlarına geldi. Erlik, Doğanay ile Ece'ye de yasak yemişlerden yemelerini söyledi. Doğanay, Kayra Han'ın sözünü tutarak yasak yemişlerden yemedi. Karısı Ece dayanamadı, yedi. Yemiş çok tatlı idi. Alıp kocasının ağzına sürdü. Doğanay ile Ece'nin tüyleri birden döküldü. Utandılar. Kaçıp, her biri bir ağacın ardına saklandılar.

Kayra Han oraya geldi. İnsanlar, kaçışıp bir köşeye gizlenmişlerdi. Kayra Han, 'Doğanay! Ece! Doğanay! Ece!' diye haykırdı, 'neredesiniz?' Doğanay ile Ece 'ağaçların arkasındayız' dediler, Karşına çıkamıyoruz, utanıyoruz. Sonra, olanları bir bir anlattılar. Kayra Han, bildiği şeyleri duymanın öfkesi içinde her birine ayrı cezalar verdi. Şimdi sen de Erlik'ten bir parça oldun diyerek yılana verdi ilk cezayı...

Kayra Han da, "öyleyse; dokuz kat yerin altında ayı, güneşi olmayan Karanlık bir dünya vardır. Seni oraya atıyorum diyerek Erlik'i cezalandırdı. Her şey bitince, bütün insanlara birden ceza verdi. Bundan sonra kendi yemeğinizi kendiniz kazanacak, gücünüzle elde edeceksiniz; benim yemeğimden yemek yok dedi, Artık, yüz yüze gelip sizinle konuşmayacağım. Bundan sonra size Gök Oğul'u göndereceğim.

Gök Oğul, insanlara birçok şey öğretti. Arabayı da Gök Oğul yaptı. Ot köklerini, yenilebilecek otları insanlara öğretti...

Kayra Han, Ulu Kişi'ye bir kargı verdi. Ulu Kişi, kargıyı alıp Erlik'in göklerine gitti. Erlik'i yendi, kaçırdı; göklerini kırdı geçirdi. Erlik'in gökleri parça parça oldu, yeryüzüne döküldü...

Kayra Han 'Şimdi ben aranızdan ayrılıyorum, ama yine geleceğim. Beni unutmayın, geri gelmez sanmayın. Geri döndüğümde iyiliklerinizin, kötülüklerinizin hesabını göreceğim' dedi...

Sonra, Kayra Han uzaklaştı..."

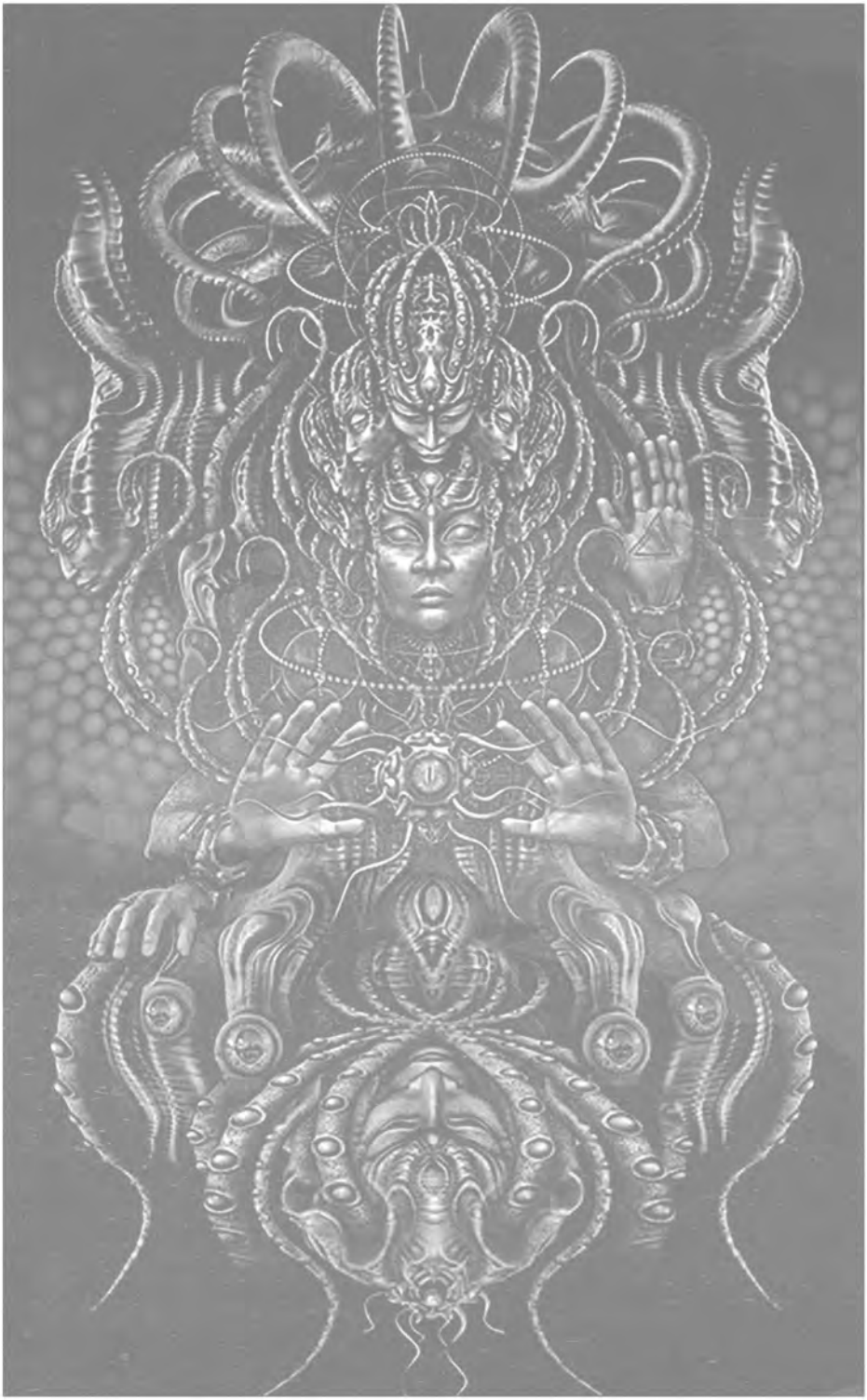

Bölüm 17
Tanrıların Dönüşü

İncelediğimiz bütün metinlerin anlattığı ortak konu; insanlığın dünya dışı gelişmiş bir uygarlığın genetik müdahalesi sonucu yaratıldığıdır. Veya güncel tabirle; insan bir genetik mühendislik ürünüdür. Yaratılış mitleri insanın evrimle yaratıldığı tezini tamamen dışlar.

İnsanın kökeni hakkında iki farklı görüş yıllarca çatışmıştır. Bunlardan biri evrimci, diğeri ise yaratılışçı görüştür. Ancak son yıllarda bunlara bir üçüncüsü eklenerek, yaratılışın evrimle gerçekleştiğini savunanlar ortaya çıkmıştır. Ama bu görüş zorlama yorumlara dayanır ve temelsizdir. Yaratılış mitlerine göre "önce ilk insan yaratılmış ve eşi de ondan türetilmiştir". Eğer yaratılış evrimle olsaydı, ilk insan olarak yaratıldığı söylenen kişi, kendisinden kopan bir parçanın (eşinin) evrimleşmesi için milyonlarca yıl bekledikten sonra onunla çiftleşmek ve çoğalmak zorunda kalacaktı. Nitekim evrimciler, bir canlı organizmanın evriminin gerçekleşmesi için milyonlarca yıl geçmesi gerektiğini iddia eder. Evrimin, Tanrı tarafından kullanılan bir metot olduğunu ve insanın da bu metotla yaratıldığını iddia etmek hiçbir dini inanış veya mitle bağdaşmaz.

Bu inanışlar ve mitler sadece evrenin ve insanlığın geçmişinden bahsetmekle kalmaz, geleceğinden de bahseder. Bu disiplinlerde zaman kavramı bütüncüldür.

İlginç bir şekilde bütün dini inançlarda yeryüzünün bir gün kötülüklerden temizleneceği ve bir cennete dönüşeceği vaat edilir. Bunlar Mesihsel kehanetlerdir.

Yahudiler Mesih'in gelip dünyayı kurtaracağına inanır. Hatta belki de Yahudilerin, dinlerini bu fikir üzerine temellendirdiklerini söylemek abartılı olmaz. Onlara göre Mesih zamanında Tanrı bulutlar içinde yeryüzüne inecek, bütün krallıkları yıkacak ve kendi krallığını kuracaktır[1].

Aynı şey Hısirtiyanlar için de geçerlidir. İsa'nın yeryüzüne dönüşü fikrini Hıristiyanlığın içinden çekip alsanız, ortada belki kilise diye bir kurum kalmaz. Onlara göre de İsa bulut içinde yeryüzüne inecek ve krallığını kuracaktır[2]. Çünkü Hıristiyanlara göre İsa, Tanrı'nın bedenlenmiş halidir. Tanrı'nın krallığından anladıkları İsa'nın krallığıdır.

Müslümanlar için de aslında durum benzerdir. Kuran, yeryüzünün Allah'ın salih kullarına miras bırakılacağını vaat eder[3]. Allah'ın yardımı ile beraber bir fetih geleceği ve insanların kitleler halinde Allah'ın dinine gireceği de vaat edilir[4]. Her ne kadar bu durum Mekke'nin fethine yorumlanmış olsa da yeryüzüne, yani tüm dünyaya iyilerin hakim olacağını vaat eden bir kitabın bütünsel bağlamı içinde ele alınınca, geleceğe yönelik bir vaat olarak da anlaşılır.

Tüm zamanların kahini Melkisedek, Hızır veya Zülkarneyn karakterinin de mesihsel bir misyon taşıdığı, aktarılan hikayelerde görülebilir. Ve bu hikayelerin farklı versiyonlarında mağara misyonu, zaman ötesi serüvenlerin bağlamı içinde kendine yer bulur. Mağara arkadaşlarının, "zamanın sahibi Mehdi" denilen bir kişiye yardım edeceğine dair inanışlar mevcuttur.

Göklerden bir kurtarıcı beklentisi Dogonlardan Mayalara, Hindulardan Keltlere kadar birçok toplumda da kendine yer buldu.

Belki garip bir soru gibi görünebilir ama dini kehanetlerdeki Altın Çağ veya Tanrı'nın Krallığının yeryüzüne gelişi inancı, uzaylı bir tanrı veya kurtarıcı figürünün uzay gemisiyle dünyaya iniş yapmasını ve siyasi yönetimi ele almasını gerektirir mi? Tanrı'nın Krallığının tesisi için gerekli olan nedir?

---

1 Daniel, 2:44, vb.
2 Yuhanna'nın Vahyi, 1:7, vb.
3 Enbiya, 105
4 Nasr Suresi

Gerekli olan şey belki de insanoğullarının bilgi ve anlayış düzeyinde tekamülüdür. Çünkü dünyanın kaynakları tüm insanların refah ve mutluluk içinde yaşayabilmesi için yeterlidir ve eksik olan tek şey bu kaynakların doğru bir şekilde organize edilmesidir. Ama dünya toplumları olarak, henüz bunu başarabilecek tekamül seviyesine yaklaşmış değiliz. Bu yüzden toplumlar kurtarıcılar bekliyor. Ne var ki kurtarıcı bekleyen toplumlar hiçbir zaman kurtulamaz. Belki de en büyük eksiğimiz empati, yani kendini başkasının yerine koyarak düşünme yeteneğidir. Çünkü zekanın en belirleyici ölçüsü empatidir. Yeri geldiğinde insan, kendini İblis'in bile yerine koyup düşünebilmelidir. Öyleyse bunu yapalım:

Bizlere hep şeytanların kötülüğün vücut bulmuş hali olduğu anlatıldı. Ama peki ya Tanrı despot bir uzaylı kralsa ve İblis onun despotik yönetimine başkaldırmış bir adalet savaşçısıysa? Ve İblis ile onun diğer şeytanlardan oluşan ekibi hakkında bize evrensel bir karalama kampanyası yapıldıysa? Bunun böyle olmadığından nasıl emin olabiliriz?

Sirius'un Tanrısının düşünce ve ifade özgürlüğünü yok saymayacak kadar adil bir kral olduğuna inanarak bu soruları soruyorum. Eğer böyle bir ifade özgürlüğünü Tanrı bize tanımamışsa, o zaman bu durum, onun zalim bir kral olduğu sonucunu doğurur ve İblis'i haklı çıkarırdı. Ama ben bunun böyle olmadığına inanmayı tercih ediyorum. Sanırım bu sorunun kesin cevabını, Tanrı'nın Krallığının yeryüzünde tecelli etiği gün alabiliriz. Tanrı'nın Krallığı kimsenin kimseye köle ve efendi olmadığı bir düzen anlamına geliyor. Tanrı'nın kitapları bunu böyle anlatıyor.

Peki bir gün gökyüzünden bir uzay gemisi inse ve tanrılık iddiasında bulunan ve süper güçleri olan bir uzaylı çıkıp "ben sizin Tanrınızım ve vaat ettiğim gibi 'bulutlarla birlikte indim" derse ve "bütün kutsal kitaplarınızda bugünden bahsetmiştim, öyleyse bana köle olarak hayatınıza devam edin" diye buyurursa ne yapacağız? Ona inanacak mıyız? Bu kurnazlığı İblis de yapabilir ve onunla ilgili anlatılan hikayeler doğruysa, muhtemelen bulduğu ilk fırsatta da yapmak isteyecektir. Deccal ve Mesih kehanetleri benzer bir durumdan bahsederken, bu kehanetler böyle bir çıkarımda bulunan bazı geçmiş dönem adamlarının uyarıları mıydı?

Dünyayı ele geçirmek isteyen kötü bir uzaylı, eğer zamanda yolculuk yapabilecek teknolojik imkanlara sahipse, binlerce yıl öncesine gidip, orada insanlar arasından birkaç kişiyi seçebilir ve kendilerine şöyle seslenebilirdi: "Sizi

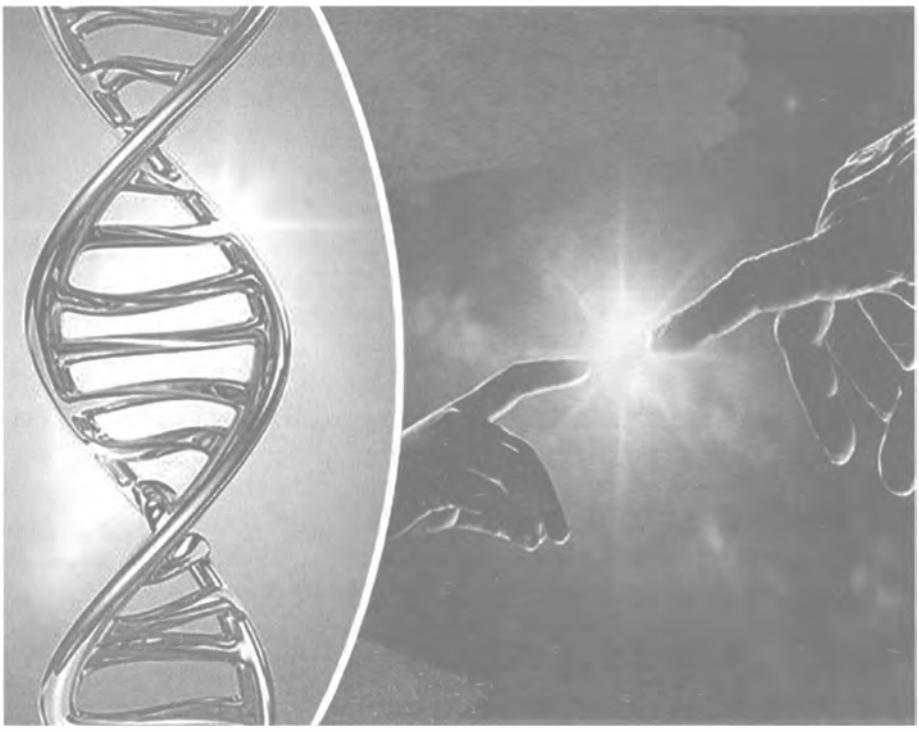

elçilerim olarak seçtim, mesajımı insanlığa iletin." Elindeki süper teknolojiyi kullanarak birkaç küçük mucize numarası da yapıp, işin inandırıcılığını arttırabilir. O elçiler sayesinde uzaylının mesajları, kutsal metinler olarak nesilden nesle aktarılırken, böylece tarihin derinliklerine bir fikir ekilmiş olurdu. Sonra kötü kalpli uzaylı geleceğe tekrar geri döner ve yeryüzüne iner. Ve geri geldiğini, vaadinin şimdi gerçekleştiğini söyleyebilir.

Peki o kadar güçlü olduğu halde, işleri bu kadar karmaşık hale getirmeden, direkt iniş yaparak, "ey insanlar, artık kölelerim olacaksınız" diye emretse olmaz mıydı? Olabilirdi belki ama eğer karşısında, onunla dünya hakimiyeti konusunda mücadele eden başka bir uzaylı grubu olsaydı, işler o kadar kolay olmayabilirdi? Bir adım önde olmak için kurnazca numaralara ihtiyaç olurdu. Nitekim böyle bir göksel mücadelenin iki grup arasında sürdüğünü bütün kaynaklar bize söylüyor. Melekler ve şeytanlar... Ve belki de onların yeryüzündeki genetik temsilcileri... İşte bu iki grubun uzayı ve zamanı aşan destansı mücadelesi... Mahabarata... Yani büyük savaş... İgigilerin Anunakilere karşı başlattığı isyan hareketi... Erlik'in Karya Han'a ihaneti ve Gök Oğul ile sava-

şı... Veya Titanların Olimpos'a başkaldırışı... Tanrılar savaşı... Nasıl adlandırıldığının önemi yok.

Evreni ve ilahi mesajları doğru okuyabilmenin en önemli gerekliliklerinden biri, ön yargılardan ve tabulardan bağımsız düşünebilen bir zihindir. Özgür olmayan bir zihin, dinle ilgili esprili ama akılcı bir yaklaşımı bile dehşetle karşılayabilir. Böyle bir zihnin, ilahi mesajları objektif olarak okuyup anlaması pek mümkün görünmez. Tanrı'nın Krallığının en büyük vaadi köleleştirilmiş insanoğluna özgürlüktür. Ve özgürlük zihinde başlar...

Bölüm 18
Dinler Tarihindeki Kayıp Binyıllar

Bugün onlarca peygamber arasından sadece Muhammed'in mezarının nerede olduğu biliniyor. Eski Ahit'te, Yeni Ahit'te ve Kuran'da adı geçen diğer onlarca peygamberin hiçbirinin mezarı ortada yoktur[1]. Nasıl olur da bu kadar önemli şahsiyetlerin mezar yerleri bile bilinmez? Ve sadece mezar yerleri değil, Muhammed'den başka hiçbirine ait tek bir somut tarihsel kalıntı bile yoktur. Ne oldu da bu bilgiler kayboldu?

Örneğin; İsa eğer iki bin yıl önce, Roma döneminde yaşadıysa, ona ait bir tapu senedi, bir vergi makbuzu, bir mahkeme kaydı veya bunun gibi bir şey olsa, onun tarihselliğini tartışmaya bile gerek olmazdı. Yeni Ahit, İsa'nın Roma valisi Pontius Pilates tarafından yargılandığını ve idam kararının onaylandığını yazar. Neden ortada böyle bir belge yok? İsa'nın yaşadığı topraklarda doğan Yahudi kökenli Romalı tarihçi Flavius Josephus (M.S. 37 – M.S. 100) veya dönemin diğer tarihçileri neden İsa gibi önemli bir şahsiyet hakkında bilgi aktarmamıştı?

Veya M.Ö. 1000 yılı civarında yaşadığına inanılan ve güçlü bir kral olan Süleyman hakkında tek bir satır tarihsel kayıt, hiyeroglif, heykel, mühür, adının yazılı olduğu madeni para veya herhangi bir tasvir neden yok? Nasıl olmaz? Onun ülkesi birden bire yok olup sırra kadem basmış bile olsa, dönemin diğer devletleri de mi ondan hiç bahsetmemişlerdi? Hiçbir diplomatik belgeye, anlaşma metnine veya onun diğer ülkelere saldığı korkuya ve onlarla yaptığı

---

1 Diyarbakır'ın Eğil ilçesinde Zülkifl ve Elyasa peygamberlere ait olduğuna inanılan iki mezar bulunur ama bu durum sadece bir inançtan ibarettir. Bu mezarların bu peygamberlere ait olduğuna dair hiçbir tarihsel kanıt bulunmaz. Yani durum, bilgi düzeyinde değil, inanç düzeyindedir. Bu inanış gerçek bile olsa, verilen örnek tarihsel bir kıyaslama amacıyla olduğu için, bu durum örneğe dahil edilmemiştir.

savaşlara dair de mi hiçbir tarihsel bakiye kalmamıştı? Bu kadar önemli bir şahsiyetin mezarı nasıl kayıplara karıştı? Nasıl olur da M.Ö. 1. binyılda yaşayan güçlü bir krala dair tek bir tarihsel bakiye kalmaz? Üstelik yaşadığı yer bilinirken ve yapılan kazılarda o döneme ait çok sayıda buluntu elde edilmesine rağmen...

Veya Nuh gibi insanların ikinci atası olduğuna inanılan önemli bir şahsiyetin mezarı neden ortada yoktur? Neden tüm yaşamı kurtaran mucizevi geminin yeri unutulmuştur ve kalıntılarına bile ulaşılamamıştır? Bütün insanlığın toplumsal hafızasına kazındığını gördüğümüz bu bilgiler nasıl unutulabilir?

Yukarıdaki soruları çoğaltarak diğer bütün peygamberler için de sorabiliriz. Öyleyse burada bir gariplik yok mu? Neden ortada tarihsel kalıntılar yerine sadece mitler var? Bu olaylar her medeniyetin hafızasına kazınacak kadar gerçek görünmesine rağmen onlar hakkında somut arkeolojik kalıntılar bulamıyor olmamızın sadece iki açıklaması olabilir: Ya bu olaylar hiç yaşanmadı; dünyadaki bütün toplumlar binlerce yıl boyunca aynı halüsinasyonları görüp anlattılar -ki bu hiç mantıklı görünmüyor- ya da tarihsel kalıntıları yanlış yerde ve yanlış tarih aralıklarında arıyoruz.

Aslında şimdi göreceğimiz büyük resmin parçaları her yere öylesine saçılmış ki, onları derli toplu şekilde bir araya getirince ortaya çıkan resim eksik veya anlamsız durum bırakmıyor?

Belki de tek yapmamız gereken ipuçlarını bir dedektif gözüyle görmeye çalışmaktır. O ipuçlarını kutsamadan veya önemsizleştirmeden... Onları sadece anlamaya çalışarak ve gerçeğe ulaştırabilecek bir araç olarak kabul ederek... Evet, ilahi metinlerden bahsediyorum. Çünkü bir şeyi, bir kişiyi veya bir kavramı kutsamak, aslında onu önemsizleştirmek demektir. Çünkü kutsanan bir kavram artık sorgulanamaz hale gelir ve dolayısıyla anlaşılmaz olur. Asıl değer, onu anlamaya çalışmakta gizlidir.

Dikkatinizi çektiyse, kitabın başından hiçbir şeyi "kutsal" kelimesiyle tanımlamamaya, hatta kutsal kabul edilen kitaplar için bile "kutsal kitap" dememeye özen gösterdim. Bunun yerine "ilahi metinler", "din kitapları" veya "kaynağını göklerden alan kitaplar" gibi ifadeleri tercih ettim. Kuran'ı okuduğunuzda da benzer bir yaklaşımla karşılaşırsınız. Kuran'a göre tek kutsal "El Kuddüs"

olan Allah'tır[2]. Diğer hiçbir şey "kutsal" olarak tanımlanmaz. Kuran bile kendisini "kutsal kitap" olarak tanımlamaz. Tek kutsal, Tanrı'nın kendisidir çünkü o kendisini öyle tanımlıyor.

İnsanın kutsadığı bütün kavramlar, insan ile hakikat arasındaki en büyük duvarlardır; hakikati değersizleştirir. Tanrı'dan başka kutsanan her şey, farkında olmasak da zihnimizi esir alan putlarımızdır...

***

İlahi metinler evrenin ve insanın yaratılışından bahseder. Bu metinleri bugünkü anlayış şeklimizle ele aldığımızda, insanlık tarihi birkaç bin yıldan daha geriye gitmez. Burada bir problem yok mu? İlahi kitaplar mı bütün insanlık tarihini birkaç bin yılın içine sıkıştırıyor, yoksa biz mi?

Fosil kayıtları, insanın en az 100 bin yıldır dünyada yaşadığını gösteriyor. Bu rakam henüz yapılmamış fosil keşifleriyle çok daha eskiye de gidebilir. Ama medeniyetler tarihi, klasik görüşler tarafından Neolitik dönem (Cilalı Taş Devri) ile modern zamanlar arasına sığdırılmaya çalışılıyor. Yani en fazla 11-12 bin yıllık bir zaman aralığına... Ama ne yaparsanız yapın; medeniyetler tarihine dair dini metinlerde anlatılanlar bu tarih aralığına oturmuyor. Nuh tufanını, Babil Kulesini, göksel savaşları, kavimlerin ve dillerin ayrılmasını ve daha fazlasını, geride bıraktığımız 11 bin yılın içine hiçbir şekilde sığdıramayız. Bu metinlerin anlattığı tüm bu hikayeleri, ya daha geri götürmek ya da hepsini yok saymak zorundayız. Ama buraya kadar inceleyip gördüklerimizden sonra yok sayılması mümkün olmayan böyle bir olguyu nasıl inkar edebiliriz?

Peki bu olayları son 11 bin yılın içine sığdıramıyoruz diye, kendi keyfimize göre davranıp, daha eski bir tarihe atabilir miyiz? Böyle bir keyfi tutum bizi

---

2 Kuran'da "kutsal" anlamına gelen "kuddüs" kelimesinin bir varyasyonu Tuva vadisi için görülür (Ta-Ha, 12). Orada "Vadiyyi'l mukaddes-i Tuva" denir. Yani "Kutsal sayılan Tuva vadisi". Ama "Mukaddes" kelimesi "kutsal" demek değildir; "kuddüs" (kutsal) kelimesinden türetilmiştir ve tam karşılığı "kutsal sayılan / kutsiyet atfedilen / kutsanan" demektir. Bu anlamı fiilin başındaki "ma" zamiri verir. Yani Tuva vadisi de kutsal değildir. Kuran'da "kuddüs" kelimesinin diğer bir varyasyonu da "Ruh'ül Kudüs"te görülür (Bakara, 87). Ruh'ül Kudüs bir melektir ve kutsal olandan yani Allah'tan bir ruhtur. Buradaki kutsiyet de meleğe değil Allah'a, yani tek gerçek Tanrı'ya aittir.

zorlama yorumlara götürmez mi? Ama merak etmeyin; buna hiç gerek yok çünkü tarihsel ve mitolojik metinler bize Atlantis diye bilinen yüksek bir medeniyetten bahsederken, onun tarihine dair de bilgi ve ipuçları sunuyor. Hem de bizi 11 bin yıldan çok daha eski zamanlara götürüyor. Ve orada yaşayan Tanrıların bazılarının, aslında Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam geleneklerinde adları geçen peygamberlerle aynı kişiler olduğunu görüyoruz.

Bu bölümün başında sorduğumuz soruları hatırlayalım. Aradığımız tarihsel belgeleri neden bulamadığımız ve neden olağanüstü olayların fiziki kalıntılarının unutulup kaybolduğu sorularının cevapları da işte burada birer birer gelmeye başlıyor.

Atlantis'ten Mısır'a

Atlantis efsanesinin Eski Mısır'dan günümüze ulaşmasını sağlayan kişi, Sokrates'in öğrencisi ve Aristo'nun hocası olan ünlü felsefeci Platon'dur (M.Ö. 427 – M.Ö. 347). Platon, M.Ö. 421 yılında Atinalı bir devlet adamı ve aynı zamanda kuzeni olan Kritias'ın kendisine anlattığı Atlantis hikayesini, yazılarıyla naklederek günümüze kadar taşınmasını sağlamıştır[3]. Bu hikaye Kritias'a, dedesi Dropides tarafından anlatılmış. Dropides ise hikayeyi ünlü Yunan şairi Solon'dan (M.Ö. 640 – M.Ö. 559) öğrenmiş.

Solon, Mısır'da bulunduğu bir dönemde Mısırlı bir keşiş kendisine, o günün 9000 yıl öncesinde yaşanan büyük bir tufandan ve o tufanda sulara gömülerek yok olan Atlantis diye bir ülkeden bahsetmiş. Bu ülkenin halkı çok ileri bir uygarlığa ve güce sahip olmuş. Daha sonra bir tufan yüzünden okyanusun sularına gömülmüşler. Burada anlatılan olay ilk başta akla Nuh tufanını getirse de aslında değildir. Çünkü Atlantis de daha önce büyük bir tufanla yok olan kayıp Mu ülkesinden kurtulanların kurduğu bir uygarlıktır. Mu meselesini ise James Churcward, yaptığı Atlantis araştırmalarına dayanarak "Kayıp Kıta Mu" isimli kitabında anlatır.

Tibet'ten Avustralya'ya, Sibirya'dan Güney Denizlerine kadar pek çok yer gezen İngiliz araştırmacı Churchward (M.S. 1852 ve 1936), 1868'de İngiliz ordusunda görevli bir subay olarak Hindistan'da görev yaparken bir tapınak rahibiyle yakın dost olmuş ve ondan asırlardır tapınak mahzenlerinde yatan antik tabletlerin nasıl tercüme edileceğini öğrenmiş. Bu tabletler bizim uygarlığımızdan çok önceleri, büyük bir uygarlığın doğduğunu, geliştiğini ve yok

3 "Timaios" ve "Kritias" kitapları, Platon

olduğunu anlatıyormuş. Bu bahsettiği uygarlık, Mu uygarlığıymış. Mu Kıtası bir tufanda sulara gömülmüş. Ve yine daha sonra sulara gömülen Atlantisliler de Mu'nun bir kolonisiymiş.

Platon'un Solon'dan aktararak, Atlantis'in sulara gömülüşü için verdiği tarih kendi zamanının 9 bin yıl öncesidir. Yani günümüzden 11 bin küsür yıl önce. Bu tarih çok ilginçtir. Neolitik dönemin, yani insanoğlunun yerleşik hayata geçip ilk tapınakları inşa etmeye başladıkları tarihlere denk gelir. "Göbeklitepe" bölümünde çağlar meselesine değinmiştik. Ve yine bu tarih buzul çağının sona erdiği ve buzların erimesiyle devasa sel tufanlarının yeryüzünde yaşanmaya başladığı tarihtir. Hatta daha önceleri bir göl olan Karadeniz, daha sonraki süreçte yaşanan taşkınlar sebebiyle denize dönüşmüştür.

Eskiden İstanbul boğazı küçük bir dere yatağıymış ve Marmara denizinin taşmasıyla boğaza dönüşmüş. Boğazdan akan deniz suyu bugünkü Karadeniz'in bulunduğu çukura akmış ve orada bulunan gölü denize çevirmiş. Karadeniz'in tabanında bu yüzden batık yerleşimlere ait izler bulunur. Bu bahsettiğimiz taşkın öyle büyük ve şiddetli şekilde yaşanmış ki günümüzde bazı jeofizikçiler, bu olayın Nuh Tufanı efsanesine dönüştüğünü düşünüyor. Ama bu olay Nuh Tufanından çok sonraları yaşanmış bölgesel bir afetti, küresel değildi.

Nuh'un Gemisi ve Tufan'ın izlerini araştırırken, 2009 yılında Yıldız Teknik Üniversitesinde, Jeoloji bölümünden rahmetli Prof. Erkan Gökaşan ile görüşmüştüm. O dönemler henüz doçentti. Yaptığım araştırmaya önemli katkı sunmuştu. Daha sonra o araştırmanın ürünü olan "Nuh'un Küresi" kitabı 2015 yılında yayınlandı. Bu bahsettiğim sel olayı ile ilgili Erkan Hoca şunları söylemişti:

"*Kara Denizin dünya denizleriyle, İstanbul boğazı vasıtasıyla bağlantı kurmaya başladığı için, dünya denizlerinin seviyesinde düşüşler yaşandığı zaman Kara Denizin onlarla bağlantısı koparak, seviyesinde iniş çıkışlar yaşanmıştır. Bugün deniz altında olan, ancak önceden kara halinde olan yerlerde yaşayan insanların, son deniz yükselişi sırasında buralardan kaçarak Mezopotamya'ya yerleşmiş olmaları ve oralarda bu hikayeyi anlatmaları, bugün en çok desteklenen Nuh Tufanı teorisidir.*

Karadeniz'in bir yılda 100 metre kadar yükseldiğinden bahsedilir. Çok büyük bir dolmadır aslında bu. İstanbul boğazının Kara Deniz ağzında devasa bir şelalenin oluştuğu ve Kara Denize aktığı düşünülüyor. Bu, 8.000 yıl önce olmuş. Kara Denizin, jeolojik dönemi içerisindeki son 25.000 yıllık periyodunda su seviyesinin yaklaşık 100 metre daha düşük bir göl olduğunu görüyoruz. Bu

bölgede, deniz içinde yapılan jeofizik ve sedimet core çalışmalarından bu anlaşılıyor. Yani alınan numunelerde, o döneme ait göl ortamında yaşayabilecek canlılar olduğunu ve deniz tabanının o döneme tarihlenebilecek kısımlarında karasal erozyon izlerini görüyoruz. Bu da Kara Deniz'in o dönem bir göl olduğunu gösteriyor."

Bu olayın efsanelerde anlatılan Tufan'ın özellikleriyle aynı olmadığını, Erkan hocaya da söylemiştim. Ama burada aktardığım örnekteki önemli nokta, bu tür devasa selleri meydana getiren okyanus seviyesindeki yükselmelerin Buzul Çağının bitişinden sonraki süreçte yaşanmış olmasıdır. Ve buzul çağının bitişinin; hem tarihin başlangıcı olarak kabul edilen Neolitik dönemin başlangıcına, hem de Atlantis'in batışı için verilen tarihe denk gelmesidir.

Tabii ki Platon'un, kaynağını Mısırlılara dayandırarak aktardığı Atlantis hikayesinin ve verdiği tarihin doğruluğu tartışmaya açıktır. Platon bunun için bir kanıt sunamaz; bu sadece onun iddiasından ibarettir. Ama Atlantis'i önemli kılan şudur: Eski Mısırlılar, tarihçi Manhatto'nun aktardığı gibi krallığın, binerce yıl yaşayan Tanrılardan yarı Tanrılara ve onlardan da Mısırlılara devrolduğuna inanıyordu. Bu da demek oluyor ki M.Ö. 3000'li yıllarda Nil kıyılarında başlayan Eski Mısır uygarlığı, kendi kökenini çok daha eski bir uygarlığa dayandırıyordu. Ve bu uygarlık Atlantis'ti. Veya adına her ne denirse. Tanrıların Mısır'da yaşadığı döneme günümüzde "Eski Krallık Dönemi" deniyor. Eski Mısır'ın hiyerogliflerde anlattığı Tanrılar, Mısır'ın bugünkü bildiğimiz konumunda değil, Atlantis'te yaşamıştı. Ve bu kitap boyunca incelediğimiz gibi, çeşitli toplumlar tarafından aktarılmış aynı olağanüstü hikayelerin hiçbiri son 11 bin yıl içinde yaşanmış olamazdı. Bahsedilen bütün efsanevi olaylar bu tarihten önce olduysa, bu durum, peygamberlere dair neden hiçbir tarihsel kalıntının günümüze ulaşmadığını ve mezar yerlerinin neden unutulduğunu da açıklar. Buzul Çağından sonra ülkeler sellerle yıkılmış, çok sayıda insan ölmüş ve kitlesel göç hareketleri yaşanmıştı. Medeniyet tekrar sıfırdan kurulmak zorundaydı. Yüzbinlerce yıllık insanlık tarihinin sadece son 11 bin yılında yerleşik hayatta oluşumuz mantıklı değildir. Daha öncesinde medeniyet kurulup, afetlerle yıkıldığı için 11 veya 12 bin yıl önce tekrardan başlamak zorunda kalmış olmalıyız.

Eski Ahit, Yeni Ahit ve Kur'an bize Yusuf ve Musa peygamberlerin Mısır'da yaşadığından bahseder. Üstelik bu peygamberler Mısır'da önemli kişiliklerdir. Yusuf üst düzey devlet yöneticiliği yapmış ve ülkeyi kıtlık ile yok olmaktan kurtarmıştır. Musa ise halkı isyana teşvik etmiş ve önemli bir göç hareketine öncülük etmiş bir kişiliktir. Yani her ikisi de ülkenin tarihinde önemli figür-

lerdir. Ama M.Ö. 3000 dolaylarında Nil havzasında başlayan Mısır'ın tarihi incelendiğinde bu peygamberlerin orada yaşadığına dair kanıt bulamayız. Mısır bilimciler eski Mısırlı Manhatto'nun kral listelerindeki insan krallar bölümünü kabul eder ve Mısır tarihini buna göre yazar. Bu tarih yazımı arkeolojik keşiflerle de doğrulanmıştır. Ama aynı Manhatto'nun "Tanrı Kralları" kabul görmez ve tarih yazımına dahil edilmez. Bu durum, onların Atlantis dönemindeki Mısır'da yaşadığı ihtimalini kuvvetlendirir. Hatta daha ötesi Hıristiyanlık ile Eski Mısır mitleri arasında benzerlikleri görünce, İsa peygamberin bile aslında Atlantis döneminde, yani 12 bin yıldan daha önceki bir tarihte yaşadığı sonucu doğar. Yani Eski Ahit, Yeni Ahit ve Kuran'da bahsedilen Mısır'ın, bizim bildiğimiz Mısır olmadığı anlaşılır. Bunu anlamak için Roma'nın Hıristiyanlığa nasıl geçtiğine ve Roma'nın Apollon'u, Pers'in Mithra'sı, Mısırın Horus'u kültleri ile İsa figürü arasındaki paralelliklere bir göz atmamız yeterli olacaktır.

M.S. 300'lerin başlarında Roma imparatorluğu çöküşün eşiğine gelmiş ve topraklarının büyük bölümünü kaybetmişti. Roma imparatorluğu, o dönemin sonrasında yeniden yapılandı ve Bizans veya Doğu Roma imparatorluğu adıyla varlığını sürdürdü. Bu yeniden yapılanma öyle geniş çaplıydı ki imparatorluğun sadece başkenti değişmekle kalmamış, devletin resmi dini bile değiştirilmişti. Bunlar tarihte önemli ve büyük olaylardı.

İmparatorluğun başında I. Konstantin vardı. Başkenti, Roma şehrinden İstanbul'a taşıdı. Burada bir şehir inşa ettirdi. Bu yeni şehrin adı Konstantinapolis oldu. 1453'te Türklerin eline geçene kadar Roma Hıristiyanlığının başkenti olarak kaldı.

Konstantin yeni kurulmuş bir düzende yeni bir dine ihtiyaç duymuştu. Roma, imparatorluk yapısı gereği etnik ve dini çeşitliliği içinde barındırıyordu. İmparator bu yeni dinle insanları ortak bir paydada toplamak ve kendisine bağlılıklarını tesis etmek niyetindeydi. Başarılı da oldu.

Hıristiyanlığı devletin resmi dini olarak ilan etti. Öncesinde Pagan olan Roma'nın Hıristiyanlığa geçişinin sembolü olarak bir anıt diktirdi. Bu anıt Beyazıt'tan Sultanahmet'e doğru giderken, Divanyolu Caddesi (tramvay yolu) üzerinde görebileceğiniz Çamberlitaş sütunuydu. Bugün hala orada duruyor. Çemberlitaş ilk dikildiği zaman tepesinde Roma pagan tanrısı Apollo'nun heykeli vardı ve yüzü Konstantin'in yüzü olarak tasvir edilmişti. Ve sütunun kitabesinde şunlar yazıyordu: *"Ey cihan mülkünün hükümdarı olan İsa, şu*

mahkumeni, saltanat asasını ve Roma devletini sana vakf-ü takdim ve himayene tevdi ettim. Bunları afetlerden koru."[4]

Ayrıca Ayasofya'yı inşa ettirip, kendi adını verdiği şehri Hıristiyanlığın merkezi haline getirmişti.

Yani Konstantin Apollon'nun adını değiştirerek "İsa" yapmış ve bu ikisini kendi şahsında sembolleştirmişti. Daha önceleri Apollon'a adanan tapınaklar yerine ise artık İsa'nın kiliseleri inşa edilmeye başlandı.

Apollon Güneş Tanrısıydı. Onun Pers mitolojisindeki karşılığı ise Mithra karakteriydi. Bu iki Tanrı aslın aynı kişiydi. Apollon'un doğum gününün hangi tarihe rathladığını bilmiyoruz ama onun diğer bir kültürdeki karşılığı olan Mthra'nınkini biliyoruz: Mithra'nın doğum günü 24 Aralık'ı 25 Aralık'a bağlayan geceydi. Bu tarih bugün Hıristiyanlar tarafından İsa'nın doğum günü olarak kutlanıyor ve bu bayramın adına "Noel" deniyor. Romalılar, Persler ve günümüz Hıristiyanları tarafından "Tanrı'nın oğlu" olarak kabul edilen bu kişilerin Eski Mısır inanışındaki karşılığı ise Güneş Tanrısı Horus'tu. Bunların hepsi, resimlerde başlarının arkasında bir güneş halesi ile beraber tasvir ediliyordu. İnanışa göre Mısır'ın Horus'u da Tanrı'nın oğluydu ve babasız doğmuştu.

Bugün elimizdeki İncil metinleri[5] -ki bunların aslında, Gospel denilen Havari hatırat kitapları olduğunu daha önce belirtmiştik- İsa'nın 12 havarisinden bahseder. Aynı bilgi yani 12 havari meselesi Kuran'da da vardır[6]. Onlardan biri olan Yahuda, İsa'ya ihanet ederek onun yerini 30 gümüş para karşılığında Romalı askerlere ispiyonlamıştı. Sonra İsa yakalanıp tutuklandı. Burada "30 gümüş" sembolizmi önemlidir.

Yahuda aslında 30 gümüş paraya İsa'yı değil, kendi benliğini satmıştı. İncil onun değerini 30 gümüş olarak veriyor. Peki bu ne anlama geliyordu?

İsa güneşse, onun 12 havarisi de 12 aydır. Her bir ayın karşılığı 30 gündür. Burada aslında göksel bir sembolizm vardır. İsa altını, havariler ise gümüşü temsil ediyordu aynı zamanda. O yüzden havari Yahuda'nın karşılığı otuzdu. Altın güneşe benzetiliyor, gümüş de aya benzetiliyordu. Bu yüzden "altın ve

---

4 Mecmua-i Fünun, S. 45, Fardis Efendi, Cemiyeti İlmiye Osmaniye, C.35
5 Matta, Markos, Luka, Yuhanna
6 Maide, 12

gümüş rasyosu" olarak bildiğimiz oran tarihte 12 olarak kabul edilmişti. Yani 1 gr altın, 12 gr gümüşle aynı değerde sayılıyordu.

Aynı 12 sembolizmini pagan Güneş mitlerinde de görebiliriz. Zodyak takvimindeki 12 takımyıldız, 12 takım arkadaşı veya 12 ay.

Bütün bu sembolizm, sadece İncil'deki İsa karakterine değil, aynı zamanda Kuran'daki İsa karakterine de benzerdir. Ve kronolojik açıdan ilk örneklerini gördüğümüz bu karakter, Hıristiyanların miladi sıfır yılı olarak doğumunu tarihlendirdiği İsa'dan binlerce yıl öncesine dayanır.

Öyleyse İsa peygamber 2000 yıldan çok daha eski zamanlarda yaşamış olmalıdır. Ve eğer İsa'nın tarihlerini binlerce yıl daha geriye götüreceksek, diğer peygamberlerin tarihlerini de aynı şekilde geriye götürmek zorunda kalırız. Çünkü Eski Ahit, Yeni Ahit ve Kuran'da adı anılan bütün peygamberler -Muhammed hariç- İsa'dan daha önceki zamanlarda yaşamışlardı.

Az önce saydığımız sebeplerden ve Hıristiyan tarihine dair saymadığımız daha birçok sebepten ötürü, Batılı tarihçilerin hemen hemen hepsi Meryem oğlu İsa kültünün Eski Mısır'daki İsis oğlu Horus kültünün modern bir uyarlaması olduğu konusunda hemfikirdir.

Öyleyse asıl sorulması gereken soru şudur:

Eski Mısır'daki İsis-Horus kültü, kendisinden önceki hangi kültün bir uyarlamasıydı veya hangi gerçeğin efsaneye dönüşmüş haliydi?

Bu sorunun cevabı, Mısırlıların kendilerini dayandırdığı ve Neolitik dönemin başlamasından önce yok olup giden Atlantis dönemindeki olaylara dayanıyor gibi görünür. Ve bu durum aynı zamanda Muhammed'in haricindeki hiçbir peygambere dair tarihsel bakiyenin günümüze neden ulaşmadığını da açıklar.

Yeni Ahit, İsa'nın doğumundan sonra can güvenliğinin sağlanması için Yahudiye'den kaçırıldığını ve Mısır'a götürüldüğünü yazar. İsa'nın Yahudiye'de tekrar ortaya çıkıp Tanrı'nın Krallığını anlatmaya başlaması ise 33 yaşına denk gelir. Görünüşe göre ise 30'lu yaşlarına kadar Mısır'da yaşamıştır. Onun da Yusuf ve Musa gibi bir Mısır macerası olmuştur. O yüzden Mısır mitolojisinde İsa'nın izlerine rastlamak şaşırtıcı değildir. Ama bu izler sadece Antik Mısır'da değildir.

M.Ö. 5. yüzyıla dayanan Hint kökenli Buddha efsanesine göre de Buddha'nın annesi Maya, rüyasında hamile kalmıştır. Maya olağanüstü şekilde gerçekleşen bu hamileliği süresince toplumundan uzaklaşır ve bebeğini bir ağacın altında, ağacın dalına tutunarak doğurur[7]. Bu anlatım, İsa'nın Kuran'daki, hurma ağacının altında gerçekleşen doğumu anlatımını çağrıştırır[8]. Meryem'in doğum yaparken ağaca dayandığı aktarılır.

M.Ö. 2000'li yıllara dayanan bir antik Çin efsanesinde ise Hou-Ji isimli tanrının mucizevi doğumu anlatılır. Hou-Ji'nin annesi Jiang Yuan, Shangdi isimli baş tanrının ayak izine basınca hamile kalır[9].

İsa tartışmasını bizim için önemli kılan sebep, onun Ahir zamana girmeden önceki son peygamber oluşu ve onun tarihlerindeki bir güncellemenin diğer bütün peygamberlerin tarihlerini etkileyecek olmasıdır.

İsa'nın yaşadığı gerçek tarihleri bilemiyoruz ama onun 2000 yıldan çok daha eski bir tarihte yaşadığı anlaşılıyor. Ve ipuçları bizi en az buzul çağının ardından gelen neolitik çağdan önceki bir zamana götürüyor. Mısırlıların kökenlerini dayandırdıkları Atlantis dönemindeki bir zamana...

"Elif Lam Ra", Güneş, El Ra

Mısır'daki Horus, babsız doğmuş bir Güneş Tanrısıydı. Ama ondan önce yaşamış bir Güneş Tanrısı daha vardı. Adı Ra'ydı. Ra, Horus'un annesi olan İsis'in büyük dedesiydi. Bu durum İsrail meselesiyle doğrudan ilişkili gibi görünür.

Yakub peygamberin de sembolü güneşti ve Meryem onun soyundan geliyordu. Yakub'un diğer adı İsrail'di. Tevrat, Yakub'u çoğu kez "İsrail" unvanıyla anar. Kuran'da da Yakub'un "İsrail" unvanıyla anıldığını görürüz[10]. Yakub, oğlu Yusuf'un rüyasında güneş olarak görünür. Yusuf peygamber rüyasında güneşi, ayı ve 11 gezegeni görmüştü. 11 gezegen ise kardeşleriydi. Bu durumda kendisi de 12. gezegen oluyordu.

İsa'nın 12 havarisi varken, Yakub'un 12 oğlu vardı. Güneşe benzetilen iki peygamber de 12 rakamıyla ilişkilendirilmiştir.

---

7 The Buddha, John S. Strong, S.32, Oneworld, 2001
8 Meryem, 23
9 Talent of Shu, J. Michael Farmer, s.111, State University of New York Press, 2007
10 Al-i İmran 93 & Meryem, 58

Kuran'da Yusuf suresi "Elif, Lam, Ra" harfleriyle başlar. "Elif" ve "Lam" yan yana geldiği zaman "el" diye okunur. "El" kelimesinin Türkçede tam karşılığı olan bir kelime yoktur. Bilinen bir şeyi tanımlamak için kelimenin başında kullanılır. Arapçadaki "el" İngilizcedeki "the" kelimesiyle aynı anlamdadır. "El" kelimesi aynı zamanda Arapçada "Tanrı" anlamına gelen "İlah" kelimesinin de köküdür.

Yusuf suresinin "Elif, Lam, Ra" diye başlaması, surede Yakub'un, yani İs-ra-il'in "güneş" olarak sembolleştirilmesi, surenin anlattığı hikayenin Mısır'da geçmesi gibi öğeler tesadüfen mi bir araya gelmişti? Eğer bu bir tesadüf değilse, burada ne anlatılmak isteniyordu?

Gizemli bir şekilde "Elif, Lam, Ra" harfleriyle başlayan Yusuf suresi, "bunlar apaçık kitabın ayetleridir" diye devam eder. İlk gariplik burada başlar. Bu harflerin ifade ettiği şey, bu kadar "apaçık" yani basit bir şey mi? Kuran öyle diyor. Ve hemen ardından "biz onu Arapça bir Kuran olarak indirdik ki akledesiniz" diye ekliyor. Kitabın Arapça oluşuna dikkat çekiliyor ve okuyucunun akletmesi, yani düşünmesi isteniyor.

Arapçada güneş anlamına gelen "şems" kelimesi, başına her zaman "elif lam" yani "el" takısı alır. Tıpkı İngilizcede "güneş" anlamına gelen "sun" kelimesinin başına her zaman "the" takısı alması gibi. Belki bu ayette "elif lam"ın bu özelliğine dikkat çekilerek, "Ra"nın, aslında Mısırlıların inandığı gibi bir Tanrı olmadığına, onun aslında "güneşi" ifade ettiğine dikkat çekiliyordur. Kim bilir...

"El" veya "İl" kelimesi Arapçada, İbranicede, Sümercede, Akadcada ve neredeyse antik dünyanın tamamında "Tanrı" anlamında kullanılıyordu. Yakub'un, nam-ı diğer İsrail'in Mısır'a gittiğinden ve orada devlet kademesinde yüksek bir makama erişen oğlu Yusuf tarafından tahta çıkarıldığı, Yusuf suresinde yazar[11]. Yani İsrail, Mısır'da önemli bir yer edinmişti ve onun izlerine Mısır mitolojisinde rastlamak şaşırtıcı olmayacaktır.

Güneş olarak simgeleştirilen İsrail (Yakub) peygamberin soyundan gelen Meryem'in babasız bir çocuk doğurması ile Mısır'daki Güneş Tanrısı Ra'nın soyundan gelen İsis'in babasız bir çocuk doğurması tesadüfi bir benzerlik mi? Veya İs-Ra-İl ismi ile "Tanrı Ra (Ra El)" kelimelerinin benzeşmeleri? Veya

---

11 Yusuf, 100

Yusuf suresinin "Elif Lam Ra" diye başlaması? Bilemiyoruz ama tüm bunların birer tesadüf olduğunu söylemek pek kolay görünmüyor.

Eğer Mısır'ın ve diğer birçok toplumun mitolojilerindeki Tanrılar, kaynağını Atlantis döneminde yaşamış İsrail peygamberlerinden alıyorsa ki öyle görünüyor, bu durum Kuran'ın neden bu kadar çok İsrail oğullarından bahsettiği sorusuna da açıklık getirebilir.

Sonuç olarak;

Sandığımızdan çok daha eski dönemlerde, çağlar öncesinde yaşanmış olaylar efsanelere dönüşmüş ve farklı şekillere bürünerek nesilden nesle aktarılmıştı. Canlı bir örnek olarak, 11 bin yıl önceki Göbeklitepe kompleksine dair efsaneler bile, aradan binlerce yıl geçmesine rağmen tamamen yok olmamış ve yerel halk tarafından yaşatılmıştı. Göbeklitepe'deki arkeolojik keşif yapılmadan önce o bölgedeki insanlar, toprak altında kalıp, bir höyük haline gelmiş yapının bulunduğu yere gidip ağaca çaput bağlıyor, dilek tutuyor veya dini ritüeller gerçekleştiriyordu. Orada ne olduğunu bilmiyorlardı ama binlerce yıl geçmesine rağmen oraya atfedilen kutsiyet bir gelenek olarak devam etmişti. Yani bilgi kaybolmuyordu, sadece bozuluyor, yozlaşıyor ve olduğundan farklı hallere dönüşüyordu. İşte bu fenomen, ilk atalarımızın hikayelerine dair bilgilerin yok olmadan günümüze taşınmasını sağladı. Belki bu bilgiler bozulmuş, yozlaşmış ve kültürlere göre farklılaşmış olabilirdi ama hala içlerinde ortak kökenlerine dair bilgi ve ipuçlarını koruyorlardı.

Bütün peygamberler, kendilerinden önce gelen peygamberlerin tebliğ ettiği dini tasdik etmişti. Yani hepsi aynı dine mensuptu. Bugün Paganizm, Yahudilik, Hıristiyanlık veya Müslümanlık diye ayrılan tüm akımlar aslında aynı dinin mezhepleriydi:

"*Dini dosdoğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin!' diye Nuh'a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiğini size de din kıldı...*" (Şura suresi, 13)

Parça, bütünün bilgisini taşır. Dinin tarihinin, insanlığın da tarihi olduğu teziyle çıktığımız bu yolculukta karşılaştığımız büyük resim bizi aynı kökenle, yani göklerin gizemleriyle yüzleşmek zorunda bırakıyor. Ama gizemler sadece geçmişle sınırlı kalmayıp, geleceğe dair iddiaları da önümüze koyuyor. Yeryüzünün ve gökyüzünün medeniyetlerinin buluşması, geçmişteki göksel kaynaklı kitaplar gibi, onların sonuncusu olan Kuran'da da karşımıza çıkıyor. Zariyat suresinin 22. ayetinde "*gökte rızkınız ve size vaat edilen şey vardır*"

deniyor. Belki gelecekte teknolojinin de ilerlemesiyle göklerle olan etkileşimimizde faydalar elde edeceğiz ama muhtemelen her şeyin başlangıcı olduğu gibi sonu da gök kaynaklı olacaktır. Ve belki de gökten bir felaket gelecek olsa, onu üst üste binmiş bulutlar zannedeceğiz. Kim bilir?

Bilmediklerimiz her zaman bildiklerimizden fazla olacak ve daha fazlasını öğrendikçe ne kadar az şey bildiğimizi daha iyi göreceğiz...

Kaynakça

Kur'an

The Holy Bible, King James Version

King James Bible Dictionary

Kitab-ı Mukaddes, Kitab-ı Mukaddes Yayınları, 2011

"Müfredat: Kur'an Kavramları Sözlüğü", Rağıb el-İsfahani, Çıra Yayınları, 2017

Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, Diyanet Vakfı Yayınları, 2007

Enok'un Kitabı, Hermes Yayınları, 2014

A. R. Millard, Tyndale Bulletin 18 (1967)

Dr Gwendolyn Leick, A Dictionary of Ancient Near Eastern Mythology, Routledge, 2002

Nina Jablonski and Leslie C. Aiello, eds., The Origin and Diversification of Language, California Academy of Sciences. , 1998

"Language like people came out of Africa, The Telegraph", The Telegraph, 2011

"The Sumerians", S.N. Kramer, The Univercity of Chicago Press, 1963

"Kur'an, İncil ve Tevrat'ın Sümerdeki Kökeni", Muazzez İlmiye Çığ, Kaynak Yayınları, 2012

"Dictionary of Ancient Deities", Turner, P. and Russell-Coulter, C., 2001, Oxford University Press

"Nuh'un Küresi", Hamza Yardımcıoğlu, Şira Yayınları, 2015

"Uzay ve Varlık Ayetleri Tefsiri", Prof. Celal Yeniçeri, Erkam Yayıları, 2006

Sepir Ha Yashar, J. H. Parry & Company, 1887

Sabine Baring-Gould, Legends of Old Testament Characters, MACMILLAN AND CO., 1871.

Stephanie Dalley, The Mystery of the Hanging Garden of Babylon, Oxford University Press (NYC), 2013

"Indic Visions in an Age of Science", Varadaraja V. Raman, Metanexus Institute NY, 2011

Mahabharata, Kisari Mohan Ganguli çevirisi, Scholar Select, 2015

Gılgamış Destanı, Çağdaş Matbaacılık Yayıncılık Ltd. Şti., 1998

Enuma Eliş: Babil Yaratılış Destanı, Alexander Heidegel, Tr çeviri: İsmet Birkan, Ayraç Yayınları, 2000

"Myths From Mesopotamia: Creation, The Flood Gilgamesh and Others", A New Translation by Stephanie Dalley, Oxford, 1989

Jewish Encyclopedia, Funk and Wagnalls, 1901

"The Pale Fox", Marcel Griaule & Germaine Dieterlen, Institut d'Ethnologie, 1965

"Roman Festivals", John F. Miller, The Oxford Encyclopedia of Ancient Greece and Rome (Oxford University Press, 2010)

Indian Myth and Legend, Donald A. MacKenzie, The Gresham Publishing Co., 2014

Science 177, J.C. Hafele and R. E. Keating, (1972)

"Evrenin Resimli Tarhi", Hamza Yardımcıoğlu, Şira Yayınlarıı , 2014

"İlk Üç Dakika", Steven Weinberg, Tübitak Yayınları, 1998

"İzafiyet Teorisi", Albert Einstein, Altınpost Yayınları, 2012

"Walking with the Green Man", Dr. Bob Curran, New Page Books, 2007

"History of the Lombards", Paulos Diaconus, Translation: William Dudley Foulke, LL.D., PENN, 1907

"Kral Arthur ve Merlin Yaşıyor", Mücahit Özdoğan, Mavi Kalem Yayınevi, 2017

"Orhun Abideleri", Prof. Muharrem Ergin, S.32, Hisar Kültür Gönüllüleri, 2003

"Türk Destanları", Prof. Dr. Umay Günay, Balıkesir Üniv., web Makale

"Zülkarneyn", İskender Türe, Timaş Yayınları, 2000

"Zaman Yolcusu Hızır", Serhat Ahmet Tan, Şira Yayınları, 2011

"Zamanın Sahibi Zülkarneyn", Serhat Ahmet Tan, Şira Yayınları, 2013

"Anatula", Olgun Aydoğu, Hermes Yayınları, 2013

"Kayıp Kıta Mu", James Churchward, Omega Yayınları, 2011

"Timaios", Platon, Say Yayınları, 2015

"Kritias - Kharmides", Platon, Say Yayınları, 2014

"İsa Yazmaları", Michael Baigent, Tr Çeviri: Hamza Yardımcıoğlu, Yakamoz Yayınları, 2007

Mecmua-i Finun, Cemiyeti İlmiye Osmaniye, 1862-1867

Talent of Shu, J. Michael Farmer, State University of New York Press, 2007

WIZART
EDUTAINMENT

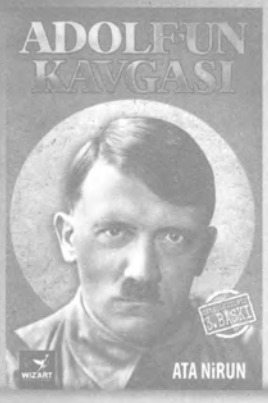

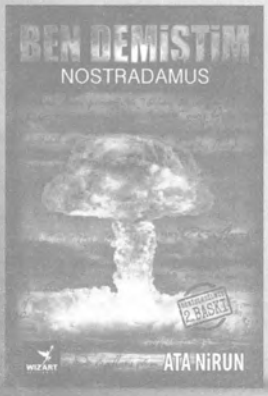

www.wizartistanbul.com

WIZART
EDUTAINMENT

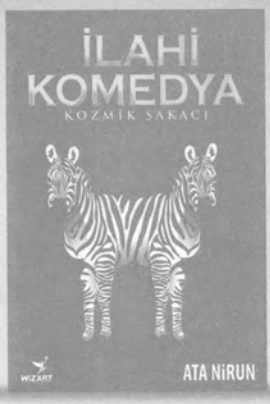

www.wizartistanbul.com

WIZART
EDUTAINMENT

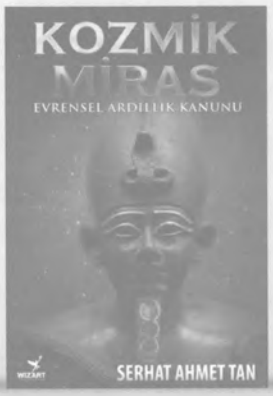

www.wizartistanbul.com

BÜYÜK
DAĞITIM

Büyükdere Caddesi Meydan Sokak Spring Giz Plaza Kat: 18 Maslak, İstanbul, Türkiye

Tel: 0212 286 25 64 • Fax: 0212 286 25 64
info@buyukdagitim.com • www.buyukdagitim.com

İNSANLIĞIN SAKLI TARİHİ

"Kayra Han, Artık sen günahlı oldun dedi, Bana karşı geldin. Kötülük düşündün. Bundan sonra sana uyanlar, senin gibi kötülük düşünenler senin gibi kötü kişi olacak; bana uyanlar ise iyi ve pak kişiler olacak, güneş ve aydınlık yüzü görecek. Bundan sonra senin adın da Erlik olsun. Günahlarını benden saklayanlar senin adamın olsun, günahlarını senden saklayanlar benim adamım olsun...

Erlik'in canı sıkıldı. 'Hele bir gidip şu insanları göreyim' diyerek kalabalığın yanına vardı. Erlik, 'Kayra Han bunları nasıl yarattı acaba, bunlar ne yer, ne içerler' diye düşündü. İnsanlar ağacın yemişlerinden yemeğe başlamışlardı. Erlik baktı ki, insanlar ağacın yalnızca bir yanındaki yemişleri yiyorlar, öte yandakilere ellerini sürmüyorlar. İnsanlara bunun nedenini sordu. İnsanlar, şu yanıtı verdiler: Tanrı bize o yandaki yemişlerden yemeği yasakladı. Biz yalnızca Tanrı'nın izin verdiği, ağacın gündoğusundaki yemişlerden yiyoruz...

Erlik, insanlardan Doğanay denilen erkeğe yaklaştı. Ona 'Kayra Han size yalan söylemiş. Asıl, yasakladığı yemişlerden yemeniz gerekir. Onlar daha tatlıdır. Bir deneyin; göreceksiniz' dedi..."

Altay Yaratılış Destanından

KÖK

İNSANLIĞIN SAKLI TARİHİ

"Kök" ve "gök" kelimeleri aynı kökenden gelir. Aslında her ikisi de zaman içinde deforme olarak farklılaşmış tek bir kelimeyi ifade eder. Göktürkler göklerin Tanrı'sına "Kök Tengri" diyorlardı ve her şeyin kökeni gökyüzüydü. İnsanlığın tohumu da göklerden geliyordu.

Bu inanış, tarih boyunca yeryüzünde var olmuş bütün dinlerde aynı şekilde devam etmişti. Din ilk insandan bugüne kadar, toplumların bilinçaltının ve dolayısıyla hayatın merkezinde yer aldı. Bu bakımdan dinin tarihi insanlığın da tarihidir aynı zamanda.

Antik toplumların destanlarla günümüze ulaştırdığı hikayeler, karşılaştırmalı olarak okunduğunda, yeryüzündeki tüm toplumların ortak bir hafızaya sahip oldukları görülür. Aynı kökene dayanan ve kaynağını göklerden alan evrensel bir hikayeyle karşı karşıya kalırız. İnsanoğlunun dünyadaki serüveninin başladığı günden beri tek bir din oldu ve her toplum onu kendine göre uyarlayıp çeşitlendirdi. Peki olağanüstülüklerle dolu bu evrensel hikaye, kayıtlı insanlık tarihindeki tüm toplumların ortak hezeyanı mıydı, yoksa klasik tarih anlayışımızı ve tabularımızı yerle bir edecek büyük bir gerçeğe mi ışık tutuyordu?

Bu kitap başlangıcı dünyanın ötesine, göklere dayanan ve bin yıllardır saklı tutulmuş bir alternatif insanlık tarihini resmeder.

WIZART
EDUTAINMENT

HAMZA YARDIMCIOĞLU

9 786056 857317